

Sbírka novoteozofických spisů

č.41

PRAVDA O SPIRITISMU

Jeho světlé a stinné stránky sdělené Otcem Světla skrze

JAKOBA LORBERA

Novoteozofické nakladatelství nástupce Jana Busche Bietigheim 1895

O B S A H :

Pravda o spiritismu, předmluva	4
Ke dnu Všech svatých a Dušiček	5
Vegetariánství a spiritismus	7
Další ke spiritismu	9
Kázání 15. Ježíš vyhání ďábla	11
O modlitbě za zesnulé	13
Pokyny o spiritismu pro naši dobu	14
Další ke spiritismu	15
Tento a onen svět	17
Na tomto a onom světě /zvláště ženám/	21
Předtuchy a napomínání	23
Vzduch	26
Zda a jak dalece nás vede ochranný duch	29
Ochranní duchové	33
Mravní obraz z jiného světa	37
Duchovní říše I.	41
Duchovní říše II.	45
Spiritistům I.- Co chtějí a co mají dělat	45
Spiritistům II.	49
Ke znovuvtělování – láska a pravda, život a světlo	50
Čím je moudrost duchů a lidí proti moudrosti Boží	51
Pokyny o osobnostech duchů	53
O shledání na onom světě	54
Ještě několik slov ke spiritismu - I. II. III.	55
Ještě několik slov ke spiritismu – IV. V.	56
O podmíněné posedlosti	57
Cesty putujícího ducha	58
Dodatek. K zacházení s nečistými duchy od Jana, miláčka Páně	59
Podobenství o bohatém muži a chudém Lazarovi	59
Slovo útěchy na cestu tam	59
Doplňek. Pohled do duchovního světa o Vánocích.	60
Pohled do duchovního světa. Svoboda vůle.	64
Dětem, které se přičiňují o umění života jako stávající se děti Boha.	66
Vysvětlení Kerningových spisů	67
Slovo Bible, Ducha, Boha	69
Pokyny ke slovu Bible	71
Praví a falešní proroci	72
O posedlosti	72
Divoký hon, dodatek k posedlosti	73
Třídění posedlosti	75
Nezvěstný	77
Pokyny o zlých vlivech	77
Styk s duchy ve snu	78
O snech	78
Slova útěchy při ztrátě milých – I.	80
Slova útěchy při ztrátě milých – II Petrarca.	80
Slova útěchy při ztrátě milých III. –	81
Slova útěchy při ztrátě milých IV.Prosba zkroušené ženy.	82
O modlitbě	82
Dodatek. Pokyny ke spiritismu	83
Pokyny ke spiritismu II.	84

Pokyny ke spiritismu III.	85
Vysvětlení k některým pochybnostem	85
Slovo Boha v člověku	86
Pokyny o různosti duchovních názorů	88
Přestane jednou smrt?	89
Slovo útěchy pro matku	90
Srdečná snášenlivost	90
O účelu Otcova slova	91
O podstatě dětství a pravá modlitba	92
O poměrech na onom světě - - - - -	92
Ještě slovo o poměrech na onom světě	93
Dvojí druh blaženosti	93
Co se týká vaší další otázky.	94
Zesnulý bratr C. F. K	95
O působení blažených	96
Slovo napomenutí shora	97
Blažená babička	98
Duchovní pochody. Dopis	98
Otcovský pokyn ve spiritickém záměru	99
Svědectví od K. Gerocka	99
Svědectví od Lavatara	100
O životě Z. Kanta na onom světě	100
Ke znovuvtělování. (Životní pokyny k osvobození od toho).	100
Vzhledem k náhle zesnulému bratru G. E. W.	101
První přímá zpráva o G. E. W.	101
Projev o zůstalých, které neznal	102
Otcovo slovo k odchodu bratra G. E. W.	102
Bližší o příchodu bratra G.E.W. do věčné vlasti	103
Další o jeho přijetí nebeským Otcem.	104
Jeho svědectví jako nebešťana	105
Předběžná poznámka ke znovuvtělování	105
O duších shora	105
Co se týká duší zdola.	106
Lidé shora a zdola	107
Ještě pokyn o znovuvtělování a duších shora	108
O vtělování. (K narozeninám).	108
O mediumitě	109
Proč mlčí blažená Hanna?	112
Žádné pravidlo bez výjimky	113
O pochybných projevech	113
Pokyn pro Otcova media	114
Odpověď na dopis o mediumitě	114
O účelu připuštění nepřítele u medií	114
Potřebujeme ještě (Otcovo) slovo, když máme sami nebeského Otce	115
Jak se stýká Otec a dítě	116
Co lze dělat pro zesulé?	116
Jiný „bohatý člověk“ na onom světě	117
Podobenství jako odpověď na otázku o předcházejícím bytí	118
K pamětnímu dni, kdy v Pánu zesnula sestra Hanna	119
Jak se Otec a dítě stýkají	119
K odchodu domů bratra J. W. A.	120
Zvláštní list z hádu (podsvětí)	121
Vzdálená otázka	122

Předmluva k druhému vydání

V naší době duchovního kvašení se jedná hlavně o to, zda základní podstata světa a člověka je hmotná, nebo duchovní, a každý čestný člověk, smýšlející bez předsudků, by měl mít velký zájem o to, zda po smrti (odložení hmotného těla) duše dál v životě pokračuje a měl by tu být o tom podán důkaz. A to je praktická stránka spiritismu. (Pokud je úmysl ryzí, čistý).

S důkazem nesmrtnosti jednotlivé lidské bytosti se vysvětlí i ono kvašení, kdy materialismus klesne jako kvasnice a čiré víno vlastní životní pravdy občerství a pozvedne mysl. Takový toužený cíl je přece hoden nejhrouževnatějšího snažení a úsilí. Boj by měl být korunován vítězstvím. Měli bychom o ně tak žhavě bojovat jako dosud. Tento boj už vlastně vrcholí, a to vem prospěch Ducha. Jen ještě někteří tvrdohlaví zástupci jako veteráni dříve tak módního materialismu zastávají zavržitelné stanovisko, opírající se o lenivou hlavní skupinu zaostávajících, ale i oni jsou poněáhu uchopováni dechem a duchem vítězcím. Podaří se to před vypuknutím pohromy? To přenechejme věrné ruce Otce, Který je jedině neomylný a schopný řídit svět, to znamená – pomýlené, svobodně chtějící dobré, nebo zlé omilostněné pozemské lidi – vést k pravému cíli. (Ef 1,6 Jan 6,29)

Líbezná červánka už začíná přinášet plný světla a požehnáním bohatý duchovní den, nesený ozdobami čistší vědy, aby zaháněl temnoty duchovní noci a mlhy bludu všeho druhu a všechny lidi dobré vůle, kteří chtějí bez vlastního zájmu sloužit dobrému a pravdivému, trvale obšťastňoval. (Řím 8, 28),

Zde jsme se dotkli sociální otázky, jejíž řešení mohlo být v dobrém lidském smyslu stále jen ideálem materialismu, neboť v základu může zde přece jen vládnout egoismus se svou vypočítavostí, a ten by to mohl přivést nejvýš k nastíněným a nedostatečným pokusům, neboť nejnižší potřeba člověka mu uniká, kdežto stále hlouběji pronikající duchovnost v poznávání života přináší v jádru jako lidská láska jedině skutečné řešení, a to důsledné řešení této nejžhavější otázky. Tak se nyní pokládá základ, aby se ideál harmonického, člověka důstojného soužití všech stal skutečným.

Avšak spustíme se zase z výše všeobecné přehledky duchovního proudění k zemi, k tomu, co je nám nejbližší, k předmětu, který se nám v tomto sešitě přináší, a musíme uznat, že co se nám ukazovalo a předvíдалo před 24 lety a nyní se už 12 let tiskne (1895), se přiblížilo k svému splnění už o značný krok, totiž, že duchovnost – spiritismus a jeho nový praktický podavač – i když tak zvaný spiritismus vzdor svým nedostatkům a omylům a vzdor všem protiproudům, právě tím čistě, pomalu, ale stále vítězně pokračuje. A ač se vůči křesťanskému stanovisku představuje jako druh jedovaté rostliny, přece byl v bídě času jako lék proti nevěře a materialismu Bohem poslán nebo připuštěn, poněvadž se církev prokázala jako bezmocná proti velmoci tohoto zla.

Tak čistší styk s oním světem slouží, dokazuje jej a společným a nerozdílným spojením s tímto světem se ukazuje zároveň jako předběžná škola a příprava pro vlastní pravdu, která je jako čisté evangelium jádrem Kristovy nauky. Nejlepším ukazatelem je možnost dosahovat už zde nejvyššího cíle ve směru pro život tou nejkratší cestou. Dosahují ho znenáhla všichni připravovaní spiritismem, to je přicházejí k čistému nedogmatickému křesťanství, které právě obsahuje poklad, který může světu dát všestranně toužený mír. Proto se nyní tato pravda v novém světle podává hledajícímu lidstvu blíže v novoteozofických spisech.

Tak ať nás tento potěšitelný důkaz zkušenosti s růstem dobrého (ovšem vedle bujení zlého) upevňuje v pravdě, abychom i my stále lépe rozuměli nejen těmto slovům o světlých a stinných stránkách spiritismu a všímali si jich, nýbrž, abychom také zmužile klestili dráhu vlastní duchovní pravdy, a to ne jen ve slovu, nýbrž i v konání, v soucitné lásce. A k tomu ať také slouží tento novotisk obohacený novým přídatkem jako užitečným prostředkem.

Ještě vřele děkujeme svým milým přátelům za pomoc při této práci a zároveň je prosíme, aby nedále věrně setrvali při této pomoci, a to nejen podporou svými duchovními příspěvky a přínosy do pokladny na tisk a pro šíření naší věci, nýbrž i pro vnitřní společnou hlavní práci ve vzpomínce: pěstovat věrnou přímluvu za sourozenecký svazek a za ty venku, aby se společným působením do nitra a i na venek napomáhalo příchodu říše lásky a míru na Zemi.

Na konci zveme všechny, díkem naplnění, aby pozvedli svá srdce v dětské lásce k nebeskému Otci světla a lásky jako k Dárci těchto skvostných darů: Kéž doprovází zas i tuto knihu Svým požehnáním ke spáse všech poctivě hledajících, aby se stále víc děla Jeho svatá vůle.

Vydavatel 1894

Ke dnu všech svatých a dušiček

Mnohé svátky, papeži stanovené, měly aspoň ve svém počátku vyšší duchovní význam, ale časem byly zohyžděny, zneužívány a nebylo jim rozuměno.

Nuže, dnes a zítra slaví celé katolické křesťanství dva takové svátky, které jsou svým ustanovením dobré, ale svým používáním špatné.

První z nich „Všech svatých“ spočíval už hned na počátku na velkém omylu, neboť lidé chybovali v tom, že dělali lidi svatými a ty, které římskokatolická církev prohlásila jako svaté, svatými skutečně nebyli, jasněji vyjádřeno – nikdo si takový titul nezasloužil, neboť svatým jsem jen Já Sám. (Luk. 18, 19) Když tak mnozí lidé pro svou víru ve Mne opustili svůj život a zemřeli mučednickou smrtí nebo jiní vedli Mně libý, zbožný a dobročinný život, tu byli a jsou jistě hodni úcty a zbožné vzpomínky. Ale že by si už na Zemi zasloužili titul, který mohu Já ve Své duchovní říši někomu přidělit, to byl zásah do Mých práv, a tedy hřích a lež, neboť lidé mohou chybovat, ale **svatý** musí být „neomylný“, musí být zcela prost všech vad a nedostatků a takovým není nikdo, žádný člověk, pokud je zahalen lidským obalem (tělem), a není takovým ani při příchodu do Mé říše, neboť si tam přináší s sebou i zděděné chyby a musí je teprve znenáhla odkládat.

Nuže, jak už bylo řečeno, mnozí si zaslouží úctu, též aby je jiní napodobovali, ale „svatými“ proto přece nejsou. Ano, matka Mého těla, kterou jsem už dříve k tomuto určil, není svatá, jen je čistou duší, hodnou napodobování. Ale že se stala Mou matkou, není její zásluha, nýbrž Má, neboť jsem ji udělal k tomu, aby se stala tím, čím se stát měla, a ona to netušila. Přímluva u ní, aby prosila o Mou milost, jak se u vás děje, a to zvláště u žen, je falešný světský názor, hodící se jen slabým, kteří neznají vlastní souvislost mezi světem a Mou říší a chtěli by své světské zvyky rozšiřovat i na nebe.

Bylo by dost na tom, kdyby všechny dívky a ženy napodobovaly Mou matku, neboť tu by měly právě ony vlastnosti, jejichž opakem je nyní celý svět plný. Byly by pokornými místo pyšnými, štedrými a nezávistivými, byly by zosobněnou láskou místo nynější zosobněné nenávisti, všude by odpouštěly, než aby pěstovaly při každé křivdě a bezpráví věčnou pomstychtivost, byly by cudné místo nynější necudnosti atd.

Ať jdou svými cestami, však uvidí, kam je povede jejich způsob života. Je jisté, že ke Mně ne a k matce Mého těla také ne, neboť ona je nyní velkým Duchem a vaše ženské pokolení sestává většinou z velmi malých duchů a zkažených duší.

Opustíme svaté a obrátíme se k druhému dni - „Dušiček“, poněvadž pro nás obsahuje víc poučného, a vy právě tam myslíte co nejtemněji.

Proto slyšte: Svátek ke cti všech zesnulých byl ustanoven, aby si aspoň jednou v roce lidé vzpomněli na ty, kteří je předešli do onoho neznáma, odkud, jak většinou věří, se ještě nikdo nevrátil.

Tento svátek byl ustanoven jako připomínka lidem, že za hrob už nemá vládnout žádná náruživost, vášeň a měla by v jejich srdcích vládnout jen láska a odpuštění těm, kdo už odešli.

Dobrá, podle zevnějšku zdobí všechny národy v tento den hroby zesnulých květinami a jinými ozdobami, ale při tomto zdobení nemá zůstávat, proto se k vám zaměřuje toto slovo. Máte rozumět a chápat tento svátek lépe než většina, abyste mohli duchovně pokročit dál ke Mně. Tento svátek buď dnem smíření se zesnulými, a nechcete-li vždy odpustit žijícím, nemáte rozšiřovat svou nenávist až nad hrob.

Hledte, dnes jsou všechny hřbitovy a Boží nivy plny ozdobených hrobů. Květiny a barevné svítilny jsou na všech hrobech. Vedle trouchnivění a tlení teď stojí věčně se zelenající příroda a všechnu temnotu zahlazující světlo, jen v srdcích mezi hroby putujících je temno, jen tam nekvete zelenající se mírová ratolest smíření, jen tam nesvítí větší duchovní světlo, které by moh-

lo ukazovat kolem krácejícím, že zde, na Božích nivách a hřbitovech kolem kráčejí slepí, zesnu-
lí se ale z větší části stali vidoucími.

I když tu a tam kápne slza lítosti, slza mírné vzpomínky na zesnulé, tak za touto bolestí vězí
často víc zisťnosti kvůli poměrům, které takový případ smrti přivodil, než kvůli vlastní ztrátě ze-
snulých, ať šlo o dítě, manžela, sestru, bratra nebo přítele.

Kdyby měli lidé správný pojem o duchovním světě a jeho souvislosti s hmotným, měli by
pozůstalí spíše naříkat než ti, kteří už své světské zkoušky přestáli.

Ona místa, kde zemi vracíte, co jí patří, nazýváte „Božími nivami“ a „dvory míru“. Nevědo-
mě je tak nazýváte správně, neboť tam se zastavují všechno světské honění a žádosti, nastává
klid, ale při tom vážné duše jdou ke zlepšení, avšak jejich konání už není možné tak, jak tomu
bylo ve světě, a kde pak aspoň částečně musí nastat klid.

Nazýváte je „Božími nivami“, kde je veselo, ale kde se i sklízí. Tam je první závěr prchavé-
ho pozemského a počátek věčného duchovního života.

Kdyby o všem tom uvažovali lidé, kteří v tento den bezmyšlenkovitě mezi hroby podvede-
ných a podvodníků procházejí, zevlují očima po ozdobách hrobů a také po mimojdoucích, dáva-
jí se unášet svými vášněmi, náruživostmi, zle mluví a zlé činí, i když k nim každý hrob a každý
náhrobek volá: „Pošetilý poutníku, který tu zde mezi námi chodíš tak bez ducha, považ jak rych-
le ubíhá čas a jak mnoho máš ještě udělat, aby ses vyhnul trpkému probuzení tak mnohého
mezi námi, aby ses účastnil radostí lepších.

Čas spěchá a nevíš, zda už zítra nebudeš v naší společnosti, když se dnes ještě pyšníš vě-
domím své jsoucnosti.

Že přijímáš jiný život - pokračování zesnulé lidské duše - dokazuje, že kladeš květiny na
tento hrob a že jej zdobíš. Ale uvaž také, co se ze zesnulých vlastně stalo.

Víš to? Jistě ne. Výchova a popské nauky ti daly zmatený, falešný pojem o jiném světě, ale
v mnohých hodinách v trpkých poměrech ti přece přišlo na mysl, že tě nemohou zcela utěšit
všechny tyto představy, všechny tyto nauky, a přece je nehledíš rozluštit, najít správnou cestu
k těmto tajemstvím, která ti jdou vstříc ze zavřené rakve.

A právě proto k tobě my, zesnulí, voláme: „Probud' se ze svého pozemského snu. Nevidíš,
nežiješ, jsi slepý, žiješ v bludu, který ti připraví trpké zklamání, půjdeš-li za touhou svých žádos-
tí.“

A k vám, jimž jsou určeny tyto řádky, volám: „Probud'te se ze svého vrávorání, závratí. Dejte
stranou všechnu nenávisť a hněv. A právě dnes, v tento den, kdy si na všech hřbitovech aspoň
mnozí vzpomínají na své zesnulé, si také na ně vzpomeňte. Modlete se za zesnulé, ať vám
činili dobré, nebo zlé. Co dělali, to bylo vlivem mylných názorů, mylného pojetí lidského života
a pozemského štěstí. Často to nebyla jen jejich vina, byly to mylné pojmy a představy, vštípené
jim od mládí.

A vy, kteří teď chcete tak pyšně posuzovat ostatní, jste tak zcela osvobozeni od mylných
pojmu, že nešetrně proklínáte zesnulé a bráníte jim ve vzestupu ke Mně a v jejich polepšování?
Jste oprávněni zatracovat ty, když nejednali podle vaší sobecké slepoty, abyste pak mohli jed-
nat ještě hůř, než jak jednali oni sami?

Upust'te tedy od pomsty a myšlenek proklínání.

Žehnejte a modlete se za zesnulé. Když chybovali, dělali jen to, co i vy teď denně děláte. A
mají-li vám být vaše chyby odpuštěny, tak napřed odpušt'te jiným, kteří už dávno přijali výsledek
svého jednání z Mé ruky. Odpušt'te jim a modlete se ke Mně, abych ani Já vám nezapočítával
vaše světské žádosti příliš vysoko, a až jednou přijde den loučení s touto Zemí pro vás, abyste
nemuseli pak tak příliš trpět při odkládání zakořeněných zlých zvyků, náruživostí a vášní.

Chybí-li vám síla jednat se žijícími jako kdysi Já, tak to zkoušejte aspoň s těmi, kteří s vámi
už na zeměkouli nežijí a kteří každou modlitbu s láskou od vás přijmou, a to tím spíš, čím méně
si to – z vaší strany pozorováno – zasloužili.

To vám má dávat k zapamatování Den dušiček, to, že musíte jít i vy dříve nebo později
stejnou cestou. Jak málo se vám může líbit myšlenka, aby někdo na vašem hrobě poslal za
vámi do jiného světa kletbu, tak málo to může těšit zesnulé před vámi.

Chápejte tyto duchovní mosty, jimiž jsou Boží nivy a hřbitovy. Tam je poslední bod odpočin-
ku vašeho tělesného obalu a první stupeň k vyššímu duchovnímu vývoji. Neznescucujte tato
místa myšlenkami nenávisti a pomsty, neobviňujte nikoho, nýbrž žehnejte a modlete se za

všechny, kteří museli jít už dříve cestou, která na každého čeká. Odpouštějte, aby se i vám dostalo jednou odpuštění. Amen.'

Vegetariánství a spiritismus

Tvůj přítel a bratr se na Mne obrátil o osvětlení vegetariánství a spiritismu kvůli své pochybnosti. Neví, jak uvést v soulad dříve tak uznávanou a hodnocenou metodu s Mými naukami, aby měl konečně klid v srdci a oddával se jedině Mým slovům poněvadž mu jde o vlastní spásu duše a duchovní pokrok. Aby se Mi stále přibližoval, chci mu blíže osvětlit něco, v čem má pochybnosti a chci mu rozebrat, co on sám už z poloviny tuší.

Má-li se o věci vážně mluvit, musí se studovat ze základu a nejprve se ptát, zajímá-li tento předmět rozhovoru učícího se a bádajícího, k čemu je tato věc vlastně prospěšná, a když ji v životě prakticky uplatňuje, k čemu prospívá vlastně jemu samému.

Použiji-li nyní tuto otázku na vegetariánství, tu se tvého bratra rovněž ptám, proč se pro ně nadchnul a proč je přijal.

Odpověď bude: „Poněvadž jednodušší stravou je možno se vyhnout mnohým nebo téměř všem nemocem a dosáhne se vysokého stáří, když se člověk sám vzhledem ke stravě omezí na nejnepatrnější potřeby, a konečně se tímto způsobem života vyhne mnohým pokušením a drážděním, poněvadž stav těla nepředepisuje s takovou prudkostí zákony, jak tomu je u člověka, který své tělo i duši živí tak zvanou dobrou a dráždicí stravou.“

Pokud jde o první bod, je přijatelný i v Mé nauce spásy pro duši, neboť zdravá duše může jen ve zdravém těle řádně pracovat pro svůj příští život.

Druhý bod - dosáhnout vysokého věku a přitom neztratit své intelektuální schopnosti, což se rozumí samo sebou - je pro Mne rovněž dobré, neboť čím déle člověk žije, tím víc může zde, na Zemi, připravovat svou duši i pro budoucí život. Kdyby byl totiž dříve odvolán, musel by pak na onom světě vynaložit dvojnásobné úsilí.

Třetí bod – mít vzhledem ke stravě co nejméně potřeb - je rovněž pro Mne a Mou nauku přijatelný, použitelný, neboť omezováním v životních potřebách se každý člověk právě tak vzdává, odříká světských požitků a může snáze zaměřovat svůj pohled k potřebám duchovním.

Ale pokud jde o poslední bod - že člověk žijící tak jednoduše, jak předepisuje vegetariánství, není vystaven tak mnohým pokušením a drážděním jako jiný člověk - nemá vzhledem k tomu, co Já chci, žádnou velkou zásluhu jako nemá zavřený zloděj zásluhu na poctivosti. Kde toto pokušení není, tam není boj. A když zůstává ctnostným, nemá podněty k pádu, jeho duše není odporem posilována proti tlaku, puzení náruživosti, vášni. Přináší do jiného světa majetek jako ten, kdo místo, aby získával z majetku úroky, je zahrabal.

Mně je milejší dítě, které bojovalo, trpělo a strádalo, ale na konci přece zvítězilo, než ten, kdo se lekal, bál všech příležitostí, aby nepřicházel v pokušení, aby mohla být vyzkoušena síla, zda by mohl či nemohl vzdorovat také pokušením.

Chtějí-li dnešní lidé napodobovat praotce ve střídmém stravování obilovin a plodů, k tomu poznamenávám: Tehdejší lidé byli utvořeni zcela jinak než lidé současnosti, měli jiný způsob života a ten je opakem života vašeho jako žít v domech, spát v postelích, soužití ve městech atd. Také měli málo zděděných chyb nebo je vůbec neměli, jako je mají dnešní lidé už od narození po předcích.

Toto vše dohromady chci říci málo slovy. „Kdo si na tento způsob výživy těla zvykl, a tak se vyhnul mnohým moderním zlům, dělá dobře, když přitom zůstává beze škody na svém těle a zdraví, jen musí mít přitom na zřeteli svou duchovní spásu a té tímto způsobem života dosahuje snáze než jiný. Nebude se mu sice započítávat za zásluhu, co ho samého nestálo námahu, ale v jiném ohledu budu od něho požadovat víc, poněvadž se vyhnul mnohým pohromám, které jiní museli s námahou překonávat.“

Příklad, který tvůj bratr uvádí kvůli Mému pozemskému žití, tu ať platí: „Čistému je vše čisté.“

Se Svými učedníky jsem žil tak jako tamní celý národ, aby nikdo nemohl přijít a říkat: „Ano, je snadné žít zbožně a ctnostně, neboť takovým způsobem života (vegetariánským) nedostává nikdo choutky a pokušení. Já a Mí apoštolové jsme žili jako všecken národ, tedy jsme přemáhali všechny vášně a pokušení vítězně, když nás potkávaly jako zkoušky a posilování Ducha jako obyčejného člověka na naší pouti života.

Tak bude tedy tvůj bratr s tímto vysvětlením spokojen a bude si moci najít, co mu ještě nebylo vlastně tak úplně jasné, neboť si může zcela dobře představit, že Mí jelhostejné, čím si naplňuje svůj žaludek, děje-li se to jen k přirozeným účelům. Ale spočívá-li to na duchovním podkladě, přináší to i duchovní plody a ty mám jedině na zřeteli, vše ostatní je ničím. Že to, totiž pronikání vegetariánství a mnoho jiného na tomto světě teď připouštím, ba, dokonce to uznávám jako výhodné, vhodné a podporuji to, má svůj důvod ve vyšších úmyslech, poněvadž se tím mnozí zachraňují od nestrídnosti a jejích přirozených následků, a pak jsou spíš přístupni mírnému vání Mého větru lásky. (Ještě víc se o tom pojednává ve spisku o vegetariánství – 41c).

Pokud jde o druhý bod pochybnosti tvého bratra, chci mu o tom dát několik slov, aby viděl jasněji i tam, kde nyní spatřuje ještě nějaké stíny, které ho v jeho duchovním rozhledu tísní.

„Spiritismus“ nebo „styk s duchovním světem“ je vlastně jen Mé připuštění, aby těmito projevy byli tak mnozí materialisté a nevěřící upozorňováni na to, že je ještě něco jiného, než co vidí a mohou rukama nahmatat. Připustil jsem to, aby se tu a tam vynořily tak mocné důkazy, které nelze vši filozofií popřít, že začínají i ti nejzatvrzelejší ztrácet hlavu. Už se ve všech částech světa utvořila mnohá shromáždění, kde dostávají jednotliví, Mnou určení prostředníci toto duchovní spojení /nazýváte je mediem /. Všude jsou dotazy, ale tu, jak říká apoštol Pavel : „Kam strom padne, tam zůstává ležet.“ Tak se ani zesnulí nestali chytřejšími, než byli zde, jen někteří pomalu pokračují. Tito duchové mají ještě chuť zdržovat se na Zemi, na svém někdejší bydlíšti, čistší nebeský vzduch jim ještě není vhod, a tak pochopíte, že dotazující se neslyší od nich nic jiného, než nářky nad tím, co zde na zemi zameškali a napomínání pozůstalých.

Tento duchovní proud, který teď táhne mnohými srdci a probouzí je a právě tento obraz, že ten či onen spoluúčastník se projevuje, slouží hlavně k tomu, aby se u žijících zaměřoval pohled do jejich vlastního nitra, kde konečně s úžasem pozorují, jaká spousta plevele tam ještě bují. Začínají se pak sami pozorovat, sebe poznávat, delší dobu se zajímají o tato sdělování a tak, aniž vědí, se připravují k snazšímu porozumění a přijímání Mého světla, které se úplně a čistě znovu rozlévá v nově podaných naukách nade všemi národy.

Tak si vychovávám mnoho dětí, které si teď hrají a laškují, ale až přijdou ke zralejšímu poznání, hraní odhodí a s radostí sáhnou po tom, co teprve může zahladit zcela jejich žízeň a duchovní hlad.

Poněvadž se teď stal svět zcela hmotným a jediným jeho podnětem, který jej pohání dál, se stala zištnost a panovačnost, musel jsem sáhnout k jiným prostředkům před zasažením Svými trestnými a kárnými prostředky, aby se v tichosti provozovanými hříčkami opatrovaly nutné a potřebné stavební kameny pro Můj duchovní dům a hříčkami se nenaháněl strach žádnému panovníkovi. Ještě leží všude rozsety nevědouce, k čemu a kdy se jich má použití, ale potrvá to jen ještě krátce, neboť do srdce všech spiritistů bylo vloženo semě, které při pravém budiči vytáhne pak z toho už svůj prospěch a užitek, a to takový, o kterém ani ti nejhorlivější spiritisté nemají ponětí.

Proto dejte jen spiritistům pokračovat v jejich konání, teď dostávají ještě vše smíšeno, pravdu a klam, tlačí se k nim dobří i zlí duchové, jedni, aby se polepšovali, druhí z dlouhé chvíle, aby klamali. Mnozí, ba většina, bere vše za bernou minci,¹ poněvadž jejich obzor je omezený. Až se rozšíří, budou umět rozlišovat dobré od zlého, s dobrými duchy se pak budou obracet k Mé vlastní čisté nauce, kde se dovědí, jak je možno stát se „Mým dítětem“, tam se s úžasem dovědí a uvidí, že všechny cesty, kterými museli jít mezi pravým a falešným, musely sloužit jen k tomu, aby své srdce opatřili nebo posypali (jako pochod hnojení a tlení), aby plodně přispívali k nové nauce.

Zde máš vysvětlení, objasnění spiritismu a co si o tom máš myslet a jak jej máš hodnotit. Stále jen pamatuj: Vše, ať je to cokoli, se v Mé ruce stává požehnáním, neboť vím a znám cesty, kterými musím jít, abych srdce přiváděl k Sobě bez používání násilných prostředků.

¹ Papír, tužka, tak zvané diktáty a jejich vnučování jiným - to není cesta k pravdě. Pozn. zprac.

Sám říkáš a porovnááš vegetariánství s ohněm, který táhl před Mojžíšem (Eliášem?). Dobrá. Vegetariánství je ohněm, prvkem, který zahřívá, stravuje a čistí, zahřívá lidské tělo čistší krví, stravuje „hříšné šťávy“ a čistí tak Mnou daný nástroj, tělo.

Spiritismus srovnáváš s „bouřným větrem“, který duchovně spící prvky v člověku probouzí, vše jinak pevně věřené a naučené odhazuje na hromadu a jinak tak pevně sobě samému důvěřujícímu člověku ukazuje jeho duchovní bezmocnost. Je to probuzení po dlouhém spánku, ale jako bouřný vítr čistí vzduch a naplňuje jej novými silami, tak čistí spiritismus srdce a vkládá do nich jemné a sladké doufání v jiný svět, který s Mým evangeliem jako šustící vítr dává konečně duším mír, upevňuje je, dělá je trvalými. Tak po dlouhých tělesných a duchovních čistících pochodech se stává duše zralou, aby se spojila se svým duchem (znovuzrození), aby jí ukazoval pravou cestu k trvalé blaženosti, aby se tímto způsobem stala „Mým dítětem.“

Proto si, můj milý synu, všímej řečených slov, dobře o nich uvažuj. Uvažuj, jak jsi musel vystupovat na vysokou horu po kopcích, ležících pod ní. To jsou nutné stupně, které vedou k jednomu, totiž k nejvyššímu stanovisku, ke znovuzrození Ducha. Použij všeho, co tě v životě potká v tomto ohledu a brzy jasně uznáš, jak tebe a tisíce jiných vede otcovská ruka na vodítku jako nedospělé děti, abyste neupadli, než budete dostatečně silní, abyste mohli jít, samostatně usuzovat a vůdce milovat a oceňovat.

Tolik o těchto dvou otázkách, na Mne vznesených. Uč se, žij a miluj podle nich. Uč se Mé cesty chápat, žij podle Mé nauky a miluj nade vše Toho, Který ti ji dal.“ Toto je to, co ti jako Otec přejí a abys tohoto účelu dosáhl, budu tě stále Svým požehnáním podporovat. Amen. (Viz též č.48 – Léčebné a dietní pokyny).

Další ke spiritismu.

Poněvadž se teď na mnohých místech utvořily tak zvané spiritistické kroužky nebo společnosti a ty všechny mají jako účel vstupovat do spojení s duchovním světem, je přiměřená otázka na Mne vznesená k osvětlení toho (i stanovisko k členům takové společnosti).

Aby se na to dala všem – Má slova platí nejen vám, nýbrž všem lidem - dostatečná odpověď, tu musíme toto zaměření, nyní na mnoha místech vládnoucí, nejprve pozorovat a položit další dvě otázky:

Za prvé : „Prospívá toto spojování se s duchovním světem něčemu?“

Za druhé: „Je to i ze stanoviska Mé nauky dovoleno a ospravedlněno?“

Když nejprve odpovíme na tyto dvě otázky, pak přejdeme na členy této společnosti vzhledem k této položené otázce a sdělíme samým tážajícím se bližší o tom (žel, na jednoho člena).

Přejdeme tedy k první otázce. Prospívá toto spojování se s duchovním světem něčemu, nebo ne? Na to musím odpovědět, že to lidem prospívá jen potud, když jsou nevěřící nuceni věřit v jiný svět, který se jim dříve zdál jako nejpustší lež, vzešlá v hlavě blouznila. Ale co v tomto směru prospívá, škodí na druhé straně, neboť se otvírá cesta duchům, kteří se ještě na tomto světě prohánějí a vměšují se do poměrů, a co je ještě horší – do představ víry a pravdy lidí, kde vychází zřídka něco dobrého, poněvadž si tento svět jako místo pobytu zvolili jen slabí a krátkozrací duchové, kterým na pokroku mnoho nezáleží, a nechtějí se dát vyhánět ze svých představ, které si přinesli na onen svět. Těmto duchům se daří jako komárům večer - když vidí světlo, všichni k němu letí, tančí kolem a bzučí, poněvadž se tím zabavují. Duchům se daří právě tak. Kde je „medium“, jak říkáte, tam proudí hromadně a každý chce medium ovlivňovat svými zamilovanými představami, které si přinesl ze Země. To aby vykonal, co pro nepředvídanou smrt nemohl dokonat. Nebo také chtějí svou teď nahlédnutou skutečností jiného světa ušetřit zklamání pozůstalým a varovat žijící před chybami.

Každý duch myslí, že jeho způsob náhledu na svět je správný a chtěl by si přitahovat žáky a následovníky na tomto světě. Potřebuje vidět své vlastní chyby ospravedlněny chybami jiných. Tak to jde dál. Dnes píše medium, co zítra druhý duch zavrhuje. Dnes přichází jeden, který by chtěl svými básnickými nebo pobožnůstkářskými či puntičkářskými náboženskými vzorci udělat své posluchače tím, čím byl, to je pomýleným poutníkem na cestě ke Mně. Zítra přichází jiný, který zavrhuje slova včerejšího a vychvaluje svůj vlastní způsob, své názory na život. Nejde-li věc tak snadno, jak si myslel, a naráží-li na překážky, které vznikají z nevěřícího jeho posluchačů, utíká se ke lžím, slouží si někdejšími proslulými lidmi, zbožnými, svatými, anděly, ba,

dokonce i samým Mým jménem, aby tím tyto dříve nevěřící udělal „pravověrnými“ a přivedl je na svou dráhu, na které se on celý svůj život potácel a příležitost promarňoval.

Hleďte, to je užitek z těchto setkání s duchovním světem. Můžete čekat něco jiného?

Hleďte, člověk umírá a často vůbec neví, že zemřel, nýbrž žije v bludu dál jako žil na Zemi. Není-li jeho srdce schopno povznesení, touhy po lepším osudu, je zcela přirozené, že chce-li jiné poučovat, může jim kázat a učit je jen tomu, co ví a co už věděl na světě. Jak vám má takový duch oznamovat něco lepšího, bližšího o Mně, Mé nauce, Mému záměru s lidstvem, Mé tvorbě, Mých plánech, když to sám neví?!

Můžete žádat od dubu, aby nesl hrozny? Jistě ne. Dub dá žaludy jako dobré krmivo pro vepře, ale ne hrozny, prostředek k nápoji, který je s to působit na lidskou přirozenost duchovně.

Ze všeho toho můžete snadno poznat, že ze všech těchto spiritistických společností se jen málokterí přiblíží o vlásek k Mé nauce blíže, než byli dříve. Aby byli duchové posloucháni s potěšením, řídí svá poučování lidem tak, aby se to hodilo k jejich obvyklému životu. Nežádají žádné opravdové sebezapírání, žádné obětování pro bližního, v nejlepší případě obřadnou modlitbu k Pánu, jak to sami při pozemské životní pouti provozovali. Nechci už vůbec mluvit o jiných duších horší a nejhorší povahy. Ti by chtěli medium a své posluchače přivést na pole, které není nebeské, nýbrž pekelné jako jsou oni sami.

Že se člověk z této společnosti duchů nemůže nikdy ničemu naučit, může poznat z řečeného, nejvýše může dojít k přesvědčení, že je jiný svět a kam jde nebo kde stojí, není sám, ale tisíce očí ho doprovázejí a všímají si jeho konání.

Druhá otázka je: „Je takové společenství s duchy s hlediska Mé nauky dovoleno, nebo ne?“ Na to musím odpovědět: ano a ne. Ano, kdyby to byli čistí duchové, kteří by vás přiváděli na cestu ke Mně a ne, poněvadž Mé děti tuto prostřední cestu nepotřebují, neboť ony se mohou a mají jen ke Mně obracet a jen Mně důvěřovat. Vám, lidem jsem přinesl největší oběti, abych vám zas dal lidsky duchovní hodnotu, která se ztratila. Jakou oběť vám přinesl svět duchů? Nevím o žádné. Byl jsem na vašem světě, zanechal jsem vám nauku, která vás může vést ke Mně, když ji ve svém životě prakticky provádíte. V evangeliích jsem vám zanechal jedinečnou knihu, jedinečného ukazatele cesty, který vás může udělat zralými pro Mou říši. K čemu potřebujete svět duchů, který z velké části ví právě tak málo jako mnozí z vás, jak se lze dostat ke Mně, „Otcí“.

Je tedy zbytečnou ztrátou času zabývat se těmito hříčkami s duchy, ty nepřivedou nikoho o krok dál v poznání Mne, Mých děl a Mých úmyslů s vámi, lidmi. Ba, je dokonce hříchem stýkat se s duchy, neboť je zdržujete v jejich vlastním pokroku, dáváte jim podklad k vnějšímu rozptylování, zatímco by se oni měli soustřeďovat sami na sebe, a takto překážíte mnohým duchům v cestě tam, kam bych chtěl Své děti a Své duchy vést, to je k pravému poznání celé duchovní tvorby a jejího jediného Pána a Tvůrce, Který je zároveň nejlaskavějším Otcem a chce jím být.

Hleďte, to je celý spiritismus, nehledě k neplechám a zneužívání, které se jím provozuje. Těch se nechci dotýkat, poněvadž zneužívání je jak ze strany duchů, tak i medií. Ale vysvětlování o tom by vás neudělala chytřejšími.

Poněvadž jsme nyní toto všeobecně předeslali, můžeme přejít k otázkám zvláštní spiritistické společnosti, důvodu, proč jsi mě žádal o zprostředkování. Pokud jde o společnost a její medium, tu se mnohé vyřizuje a vysvětluje dříve řečeným, to je medium je obětí dobrých a špatných duchů. Duchovně ho používají lepší a světsky špatní. Takový člověk má být Mým nástrojem? Jak můžete tak uvažovat? Je-li pak tak málo lidí na světě, že bych právě takového jednoho musel dělat šířitelem Své nauky? A co on vlastně říká a píše? Je to Má nauka? Zkoušejte a pak sudte. Nejsou to spíš jen naučené vzorce, ve kterých duch říká stále totéž. Pokud jde o jeho pozemský život, neukazuje tu ani v nejmenším stopu, že je proniknut pravdou toho, co v polobdění káže jiným, ale je opakem toho.

Pokud jde o jeho apoštoly, kteří se mají objevovat, ti mohou ještě dlouho čekat, než je povolám. Mí apoštolové Mě v pozemském životě provázeli po tři roky, slyšeli a viděli, co jsem konal, čemu jsem učil, byli pro to zaujati a také to provozovali. Ale jak to vypadá se skutečným provozováním Mé nauky u těchto „čekajících apoštolů“? Duch jim vnuká (pod maskou „Pána“) představu, že by z nich chtěl udělat, co se mu samému na Zemi nepodařilo a k čemu ještě ani na onom světě neukazuje nejnepatrnější vlohu, to je aby se stal následovníkem Krista.

Pokud se tito muži nenaučí rozlišovat pravdu od klamu, podvodu, nebudou to také jiným moci učinit pochopitelným.

Pokud jde o Mé apoštoly, přijde čas, až se Má nauka bude kázat na ulicích. A až do té doby se musí i oni krotit ve své horlivosti, neboť tu je ještě jen velmi málo srdcí, kde hoří pravé světélko křesťanské lásky (Luk 12, 49), jak bych je chtěl mít zažehnuto, a pak se už najdou i Mí apoštolové. Vychovám je k tomu a povolám a nebude to žádný duch, ať si dává jakékoli jméno.

Na přicházející otázku, zda je hodným členem této „apoštolské společnosti“, či ne, na to mohu jen odpovědět: Mezi těmito apoštoly je úcty hoden, ale, aby obstál před Mýma očima, k tomu je třeba ještě víc sebezapření a toho se může pevnou vůlí také dosáhnout.

Zde máš krátce vysvětleny a zodpovězeny své a na počátku podané Mé otázky.

Že tuto komunikaci s duchy připouštím, a někdy i lepšího ducha posílám, abych pomýlené přivedl zpět k praktické cestě, je pravdou. Ale že na konci přece je Má nauka, jak jsem ji podal v evangeliích a pak Svými písaři vám a mnohým jiným zřetelněji teď vysvětluji, je jen jediná, kterou se všichni lidé a duchové budou a musí jednou řídit, tím můžete být ujištěni.

Jak jsem už častěji řekl, tak je tomu i zde: Ať duchové a lidé dělají, co chtějí. Avšak nakonec zůstane použití jejich myšleného a konaného přece jen k Mým účelům určený už dávno před tvorbou hmoty.

Ať tobě a všem postačí, jak dalece máte posuzovat teď stále nadměrně se šířící zaměření styku s duchovním světem.

Vše toto jsou přípravné školy. Duchové a lidé věří, že sledují vlastní účely, avšak musí provést jediné Můj jedinečný účel. Amen.

Kázání 15 **Ježíš vyhání ďábla**

Abyste tomuto činu mohli rozumět a jej hodnotit, musíte nejprve vlastně vědět, jak ďáblové do člověka přicházejí a čím ve skutečnosti jsou, aby vám pak jejich vyhánění mohlo být porozumitelné.

Aby se vám toto mohlo položit zřetelně před oči, musím začít zdaleka a přivést vás zpět do dob, kdy ještě nebyl hmotný svět a byla jen říše duchovní, kde pak ve svévoli a vzdoru první anděl jako světloňoš zneužil své moci až do nejdálčenějších prostorů duchovního nebe, se svým přívěskem se proti Mně vzepřel, a poněvadž vedle svých druhů nechtěl vědět nic o osobitém návratu, museli tito vedle částí z Lucifera, neboli ze Satany, do hmoty vázaní, nastoupit zpětný pochod k někdejšímu lepšímu stavu na dlouhých cestách stupňovitěho očišťování. Tento očišťovací pochod trvá stále ještě i nyní, dokud se všichni nestanou tím, čím byli kdysi, to je vyznávací Mé moci a lásky a činnými podporovateli Mého velkého tvůrčího plánu.

Neboť hleďte, v oné dávné době, kdy jako teď ještě byla osobitá svoboda ducha pevně stanovena jako nedotknutelná, duchové i satan sám se mohli odvrátit od zvráceného záměru. Duchové sami nebyli všichni stejní v poznání, dobrotě a názorech, jak tomu není ani dnes u dvou tvorů, kteří se duchovně navzájem srovnávají. Tak byl i způsob oněch bytostí v myšlení a jednání velmi rozličný. Jednomu stačil jeho duchovní stupeň, jinému ne. Jeden byl vytrvalý, odpořoval horším pokušením, jiný šel za úsilím lepších, nebyla tedy rovnoměrně uspořádaná stupňová řada, nýbrž jak mnoho bylo duchovně myslících bytostí, zrovna tak mnoho bylo názorů a představ o Mně, o světě a o potřebném pokračování. Tato velká rozmanitost je i u dobrých duchů (a jako zlí vzhlížejí jako k nejvyššímu spíše k Satanovi, tak dobří zase ke Mně) a tato rozdílnost právě podmiňuje duchovní život a činnost, které jsou k trvání duchovní říše potřebné. Neboť i když se velká část odpadlých duchů i se svými hlavními vůdci dala jiným směrem než tím, který byl všem určen, musela přece také přispívat i se svým protichůdným jednáním k Mým zásadám dobra, a tedy jen k Mým účelům, aby právě v tomto výsledku, který jejím přáním neodpovídá, musela uznat mou všemoc, které se nemůže vyhnout, ať dělá co chce.

Co provozují tito duchové, totéž činí i odvolané duše jiných světů tamních žijících lidí. I oni mají svobodnou vůli, mohou chodit dopředu i dozadu, mohou dělat, co chtějí, v minutě se mohou dostat z pekelného trápení trýznícího svědomí až k blaženosti anděla, mohou zůstávat, kde byli v životě nebo kontaktem s jinými, ještě horšími dušemi stávají se sami ještě horšími. Jejich okruh působení není ničím ztenčován, než jen snad prostředky jsoucnosti (existence), které tam každý duchovní stupeň s sebou přináší.

Oni prvotní duchové jako i duše z odumřelých lidských těl, které nemají puzení k pokračování, hledají činnost. Ta je životní zásadou a bez ní se nemůže nic dít. Svými sklony hledí ovlivňovat duchy nebo, je-li možno, i zde ještě žijící lidi a chtějí je vtahovat do svého oboru, předávat jim své názory a sklony a z toho vyplývá, že čím víc člověk žije své vlastní špatné a zlé náruživosti, vášně, tím snáze je podroben tomuto vlivu a nakonec padá za oběť těmto zlým, dlouhou chvílí trápeným duchům.

Jako teď všude psaním, klepáním atd. působí, že nevěřící přicházejí k poznání, že je přece jiný svět. Tak působí zlí duchové zesnulých na mysl, ba, i na tělesné uspořádání člověka a následek toho je pak zuření a jiné nemoci zevně viditelné.

Kdybyste viděli duchovníma očima, mohli byste v sobě a kolem sebe spatřovat zcela nový svět, který se rovněž snaží vám ztěžovat cestu ke Mně co nejvíce, a proto jsem kdysi v zahradě Getsemane ke Svým učedníkům zvolal: „Bděte a modlete se, abyste nepřišli v pokušení.“ (Pavel Ef. 6, 11, 12)

Tyto duchovní vlivy jsou zpočátku tak mírné a jemné, v podezřelých případech Mou moudrostí sebelásky skrývají svůj zhoubný jed. Patří k tomu jemný pocit. Je nutná stálá bdělost, aby se často (nevědomě) nekonala místo vlastní vůle jiných. Ale je-li tu vytrvalost a zlý nebo špatný duch vidí, že se jeho vlivům nedopřává sluchu, odejde sám od sebe, poněvadž ani on nechce svůj čas ztrácet neúčinně. Toto neviditelné měnění hmoty, vznikání a zanikání a přecházení do jiných tvarů, vše toto byste také viděli před svými duchovníma očima v duchovním světě, kdybyste měli duchovní vidění, a to ve větší míře, takřka byste už napřed prohlédali úmysl toho či onoho ducha. Museli byste vkládat do duchovního světa zcela jiné měřítko než ve svém hmotném světě. Na onom světě se už zvažují myšlenky, zatímco ve vašem viditelném světě přechází kolem vás nepozorovaně tisíce myšlenek, až snad teprve poslední prozradí čin, představu jiné žijící bytosti.

Zasli byste nad tím, jak tam zesnulí přicházejí, jak je jiní duchové buď s láskou, nebo nenávisť přijímají a divili byste se, jaké mravní boje musí duše prodělávat, než může jít samostatně svou cestou. Tam nepomáhá zastírání, pokrytectví, přetvářka, tam je člověk jako duch jen otiskem svého duchovního já, které si vydobyl zde, na tomto světě, a to ne jen činy, nýbrž i myšlenkami, neboť ty byly původci činů, ty v duchovním světě vyjadřují, proč se něco dělo tak, a ne jinak. Každá vaší hlavou nebo srdcem probíhající myšlenka se otiskla ve vašem vnitřním duchovním člověku a jednou podmíní vaše vnější duchovní převlečení vašeho duševního člověka právě tak, jako je nitro uzpůsobeno.

Kdyby lidé věděli, co dělají, když s touto zemí loučí se záští nebo zesnulé proklínají!

Zhrozili by se nad následky takových myšlenek, neboť mohou připravit zesnulým trápení na trápení a ještě žijícím později připravit jejich přístřeší. Proto buďte mravní, buďte přísní ke svým myšlenkám. Svými myšlenkami přivoláváte často zástup stejně smýšlejících zlých duchů z jiného světa do své blízkosti a myslíte-li si, že závisíte jen na těchto myšlenkách, jsou to tito duchové, kteří se snaží vtáhnout vás do své sítě a zničit vaše dobré vlastnosti, aby pak rozhodnutí zlého skutku ve vás přivedli ke zralosti, a to má zas nekonečné následky pro vás a tisíce jiných lidí, duchů a zesnulých. To je to, co jsem řekl v evangeliu, když byl vyhnán z nemocného nebo němého mocný duch, že chodí kolem, aby se zase vrátil, ale s dalšími, se sedmi ještě horšími než byl on sám.

To je duchovní obraz toho, když člověk, který sice přemáhá vášeň, si myslí, že od sebe vzdálil „dávla“, se pak dodatečně zase oddává svým myšlenkám, svým zamilovaným plánům. Zde žije plamínek a jako komáři, pozorující z daleka světlo, všichni k němu spěchají, tak je toto duchovní zaměřování jako světlo, které v duchovním světě slouží duchům v temnotě tápajícím jako vodítko. Tam pak proudí, začínají svou pekelnou hru se zesílenou a sjednocenou silou, až trápený člověk padne do jejich sítě a zde i tam je pak na dlouhou dobu pro Mne ztracen.

Jiný svět, svět neviditelná, není tak růžový, jak vám jej vaši kněži představují, ale není také tak pekelný, jak vám jej chce vymalovat představivost náboženských blouznilů.

Celý obraz záleží (spočívá) jen v tom: „Jaký je člověk duchovně, tak vidí i duchovní svět. Tak vidíte i vy hmotný: zda tam nebo zde, to zůstává stejné“. Zušlechtěné, čisté, Mně oddané srdce neuvidí nic z toho všeho, co také zde nevidělo, spatří tam pomýlené duchy jako zde vidí pomýlené lidi a tam pomáhaje uchopí každého jako to dělal zde v pozemském životě. Duše přinášející mír vidí tam mír; duše nenávisť a pýchu přinášející tam totéž zakusí od jiných a budou také chtít na jiných totéž provozovat.

Je jen jeden zákon, který platí v Mé tvorbě, je to zákon tíže, přitažlivosti. Hmotné se udržuje v pevnosti tímto zákonem, duchovní rovněž, čím těžší, to je hustší je tělo, tím větší je síla, která jeho (atomy) prvky drží pohromadě.

Čím lehčí jsou podstaty, tím méně je soudržnosti, tím snazší je možnost pozdvižení. Čím pevnější je spojení atomů, tím méně je schopnosti světla, ale čím lehčí, tím je přijatelnější pro to, co přichází shora.

Tak je tomu i v duchovním světě. Mravní váha vyháňá duchy do hmoty, a čím jsou lehčí, tím spíše se mohou od sebe vzdalovat. Jsou to tedy temní duchové, kteří se mohou oživovat na světle jiných, chtějí se nahřívát, poněvadž jim samým tato vlastnost chybí. Proto hledí buď jiné špatné vtahovat do své temnoty nebo se sami chtějí z ní vymanit.

Takové je duchovní provozování v celém éteru, kde je věčný boj vede ke klidu, pronásledování a odrážení vedle spojování a milujícího sestavování, kde duchové musí splňovat svůj duchovní postup. Nezáleží na době, neboť věčnost je dlouhá.

Nikdo není nucen. Čím kdo chce být, tím je, neboli jak řekl Pavel: „Jak strom padne, tak zůstává ležet.“

Proto se všichni snažte už zde získat tak mnoho síly, abyste tam odporovali pokušením a také se hned setkali s lepšími duchy, kde pak už nebude řeč o boji a svádění. Zdržujte se kletby a zlořečení, neboť duchové takto urážení a ve svém pokračování zdržování hledí se mstít a nemohou-li toho dosáhnout zde, čekají na vás jistě tam, aby vám odplatili, co jste ve slepé sebelásce na nich zavinili.

V evangeliu jsem řekl „Kdo není se Mnou, je proti Mně, kdo se Mnou neshromažďuje, rozptyluje.“ Pamatujte si: Jsou jen dvě cesty – ke Mně a ode Mne. Proto ti mezi vámi, kteří Má slova slyší, ale také je následují, ušetří si na onom světě mnoho, co by se jinak stalo nevyhnutelným následkem jejich pozemského jednání.

Mohl bych vám říkat ještě mnoho o onom světě, trochu jste do něj nahlédli v popisu Duchovního slunce č.2, a to je jen stínový obrys velké pravdy, ale přesně promyšlen stačí jako slovo napomenutí, abyste mě jednou neobviňovali, že jsem vám nedal nahlédnout do onoho světa, který je mnohem větší a kde budete jednou pobývat.

Pokud jde o krajnosti, kde jeden zlý duch nebo dokonce více duchů mají v moci člověka, že je v jejich moci sám i se svým tělesným organismem, to jsou řídké případy, které se dopouštějí z důvodů jiných (VEJ IV.). Takové nemocné a duchy posedlé lidi léčit, k tomu patří náboženský člověk silné vůle, který Mě a Mou moc už dávno zná a má ke Mně i důvěru, že mu pomohu, když o to prosí. Tu lze pak modlitbou a vkládáním rukou v Mém jménu pomáhat, jak jsem to Sám dělal při svém pozemském putování, jen se musí přitom stále pamatovat, aby se děla Má svatá vůle.

Zde máte malý obraz velkého života duchů, který jsem vám chtěl popsat při podnětu tohoto skutku z evangelia.

Je důležitější, než abyste jen věděli, co vidíte, se také učit poněmáhle chápat, co je mimo viditelný svět, částečně pro jeho ráz a částečně pro své samé trvání. Je to mnohem větší a důležitější část Mé říše.

Jsem Duch, i vy jste duch a duchem se stane ještě i hmota. Nuže, tento velký koloběh se všemi jeho stupni poznat, přehlížet a v něm si dobýt své vlastní postavení, to je úkol, vám daný a k jeho snazšímu dosažení se nelekám žádných prostředků – ulehčit a zkrátit vám neodmítnutelnou cestu, abyste mohli už zde přemoci většinu a tam měli přemáhat jen to snazší a kratší. Amen.

O modlitbě za zesnulé.

Tak piš žíznivé v Mém jménu a řekni hladové v Mém slitování, že ji mám opravdu rád a že se má ve dne jen častěji ptát, zda jsem u ní. Tu má říkat: „Ó, Ty můj ze všeho nejmilejší Ježíši, Ty, Má nejsladší láska, Ty, můj živote, Ty, můj ženichu, ba Ty, Mé vše, vše, vše, jsi ještě u mě? Neopustil jsi mě? Ó, Ty, Můj ze všeho nejmilejší Ježíši, pohlédni milostivě na srdce Svě chudé milované, která tak plná touhy po tobě vzdychá a ve své lásce jen jedině po Tobě prahne, ó, Ty, ze všeho nejsladší Ježíši.“

A Já jí pak vložím do srdce tuto sladkou odpověď : „Dívej se na mne jen ve své lásce, jsem přece u tebe a nikdy jsem Se od tebe nevzdálil a Mé srdce bude k tobě věčně obráceno. Ale zůstávej i ty Mně věrna, zůstávej věrna Svému milému Ježíši, který tě už dříve vši silou Své božskosti miloval, než byl ještě svět založen.“

A bude-li to takto pociťovat, tu může být ujištěna, že jí jsem velmi blízko jako nádherný ženich a věčný život.

A také jí řekni, že pravá láska musí být také trochu plísněna, proto Se musím s ní také trochu přít, totiž proto, že svou dceru málo ke Mně obrací a vypravuje jí ve dne mnoho o světských věcech, ale jen málo o Mně nebo si od ní dává vyprávět. Řekni a ohlas jí, že jsem velmi žárlivý a nerad vidím, když se hovoří o jiných věcech než o Mně.

Jsem roven vášnivému milovníku, který poslouchá a naslouchá za dveřmi své milované a z převeliké radosti se dostává do nejslastnějšího okouzlení, nadšení, neslyší-li od své nejvroucněji milované nic než blouznění o sobě. Ale také hned zesmutní, když jeho tak nejvroucněji milovaná převede hovor na něco jiného než na svého milovaného. Přitom si hned u sebe pomyslí a říká si: „Ó, ty má, tak nejvroucněji milovaná, miluješ-li Mě jako já tebe, jak ti mohou přijít na mysl ještě jiné myšlenky, když já na tebe stále myslím a přede dveřmi úzkostlivě čekám na vpuštění?!“

Hle, Můj sluho, to jí vše nyní řekni, chceš-li být Mým poslem lásky, neboť to je víc než otázka: „Jak se máme modlit za zesnulé?“ Avšak když tu byl už dotaz, a to od duše milované, tak chci říci, jak se má za zesnulé modlit.

Kdo se podle toho chce modlit ze zesnulé, musí nejprve správně vědět, kdo a jací vlastně zesnulí jsou a pak také, jak a proč se má modlit. Mrtví nejsou jen ti, kteří opustili hmotné tělo, nýbrž zvláště i ti ještě ve světě žijící, ale zemřelí ve svém srdci, poněvadž nemají víru ani lásku, a jsou tedy opravdově mrtví. Hleďte, za ty se máte nejprve modlit radou a činem, svítíce před nimi jako slunce unavenému poutníku na cestě pískem a pouští a osvěžujte je zároveň bohatě rosou padající na suchý mech tvrdého kamene, aby se mohli zas na vás najít jako na mezníku Mé milosti, která vám tu bohatě postavila mezníky.

Tu máte za koho, jak a proč se máte modlit. A má-li být vaše láska ke Mně a k vašim bratrům přímluvnou modlitbou, tedy jak a proč. To vám má jasně osvětlit malý příklad:

Hleďte, velký mocný pán měl ve svém vězení několik trestanců. Bylo mu jich sice líto, poněvadž to byli jen ubozí svedení, ale ve své spravedlnosti nemohl přece zrušit Svůj zákon jednou daný, a tím je osvobodit od trestu, který na ně zákon uvalil. Ale poněvadž nyní už dlouho byli ve vězeních polepšeni, a tím dostáli svatým požadavkům zákona, tu se pán rozhodl je osvobodit. Pomyslel si: Vždyť mám milovanou dívku. Aby byla má radost dokonalá, chci, aby se od někoho dozvěděla, že v Mých vězeních prahnou po vysvobození tak mnozí nešťastníci. Miluje Mě nekonečně a má ke Mně nejuplněnější důvěru. Jistě spěšně přijde a bude mě prosit o milost a slitování se zajatými s tlukoucím srdcem. A jak si to pán myslel, tak se pak i stalo.

Co teď myslíte, že Pán udělal? Pán měl velkou radost, že mohl Své milované ukázat, jak mnoho její láska a její důvěra u něho zmůže, ale tím zároveň Své milované opatří i příležitost poznat jí plody opravdové lásky a věrnosti. Zajetí budou pak chválit pána, když uvidí, jak je jedinečně a jedinečně láskou přístupný, a sami se pak stanou přáteli a dětmi milované a také jejího miláčka.

Hleďte, tak se máte modlit a ne myslet, že Mě snad svou vlažnou modlitbou pohnete ke slitování, nýbrž se snažte, abyste se sami mohli posilovat přede Mnou ve své lásce a aby se Mi proto líbila vaše prosba, neboť se nemáte modlit za zajaté, nýbrž kvůli sobě samým (za ně).

Ale co platí pro zesnulé, platí i pro odumřelé na světě žijící. Nevíte sice, v jakém stavu jsou zesnulí na onom světě, ale na tom také nezáleží, nýbrž vše záleží na tom, abyste věděli, že jsem vůbec velkým přítelem lásky. Věřte Mně, že Jím budu a že láska dělá každému dobře.

Máte přece také radost, když vám vaše děti přinášejí dárky, ač dobře víte, že je děti opatřily za vaše peníze a tím víc to potěší Mne, když to budete dělat jako vaše děti a neméně to potěší i vaše zesnulé, když se dozvědí, že na ně budou v lásce myslet jejich pozůstalí.

Hleďte, tak se mají věci a tak musíte i vy jednat, chcete-li být opravdu Mými dětmi.

Ale ty, Má milovaná duše, se modli radostně a Já, tvůj milý Ježíš, tě nedám zahanbit. Amen. To říkám Já, tvůj milý Ježíš. Amen.

Pokyny ke spiritismu pro naši dobu.

Mé milé děti, ujímejte se i těch, kteří jsou rovněž povoláni dostávat duchovní sdělování, aby se tímto vedením také učili lépe snášet a rozumět svým utrpením. Horlivým snažením si hleďte i víc osvojovat dětské právo – jen pro Mne žít a době (přípravy znovupříchodu) se učit rozumět. V té době budu stále víc dopouštět působení duchů na lidské orgány. Blaze těm, kteří své srdce připravují jako obydlí, aby mohli do něho vejít Mí sluhové. I oni budou muset bojovat s temnými mocemi, poněvadž se i v tomto případě musí ctít svobodná vůle duchů. Avšak kdo se spoléhá na Mou pomoc a Mne se drží, tomu chci žehnat podle stavu jeho srdce.

Ale vy, kteří jste byli v tom zkušnostmi očištěni, jim podávejte ruku k duchovnímu spolku, vystupujte pro ně s milující přímluvou a srdečnou modlitbou.

Poněvadž podle Svého duchovního řádu stavím člověka svobodným, ve které duchovní oblasti se chce pohybovat, přispívejte i vy k tomu, aby se dobrým duchům klestila cesta a aby všichni, kteří jsou s vámi ve spojení a ještě k vám přijdou, měli na zřeteli jen jeden, a to nejvyšší cíl, aby se tím dostávali k Mému otcovskému srdci. Amen. (Luk. 11, 9 – 14). Váš Otec v Ježíši.

Další ke spiritismu.

Poněvadž jsou nyní v chodu všude duchovní projevy a vedle mnohého pozvedajícího je i na denním pořádku mnoho zbytečného, chci ti dát několik slov pro ty, kteří chtějí touto cestou přijít blíže ke Mně, Mé říši duchovní a Mé přirozenosti, aby se i oni naučili rozlišovat dobré od špatného, aby bezúčelnými hříčkami neztráceli drahocenný čas, aby nepodléhali klamáním, která by je vedla spíše ode Mne než ke Mně.

Toto velké množství ducha hledajících spiritistů přece vlastně neví, jak je duchovní svět uzpůsoben a podle toho nemohou mít ani správnou představu o tom, co je samé dříve či později čeká.

Ale především tu musíme odpovědět na otázku : „Je svět duchů? A jak je uspořádán?“ „Jak to vypadá s duší, když vystoupí z pozemského života?“, než se zeptáme :

„Co vidí duše zesnulého na onom světě?“ a „Jak se může dostat se žijícími ještě do spojení?“

Na těchto odpovědích spočívá závěr, jak dalece se mohou duchové projevovat, zda jsou jejich projevy nějak užitečné a zda, projevují –li se psaním (nebo mluvením) také vše, co říkají, je pravdou nebo jen osobitým názorem?“

Nuže, co se týká duchovního /onoho/ světa, tu panují právě zde nejzvrácenější pojmy, kde omyl začíná už při smrti nebo odlučování duše od těla. Všem lidem se zdá sama smrt strašnou a z tohoto strašného cítí právě všeobecně co nejméně ti, kteří tímto okamžikem procházejí.

Hleďte, chci všeobecně vám tento okamžik trochu blíže posunout, abyste se mohli naučit porozumět mu. Mohli jste někdy uchopit zvláštní okamžik, kdy spánek (jako bratr smrti), který přece denně u každého nastává, skutečně začíná?“ Všude se odpoví : „Ne.“

A proč „ne“? Poněvadž právě v celé Mé říši není skoků, nýbrž jedno do druhého přechází jen pohenáhu. Ale co se děje při nenáhlém usínání ? „Duše se stahuje zpět do své vnitřní činnosti, nastupuje duchovní, zatímco světská zůstává uzavřena. Mluví, myslí a jedná ve svém způsobu jako duch, a ne jako obyčejný člověk světa. Když se zase probudí hmotná činnost, duchovní se zatemňuje, překrývá a není už vnímatelná, leč jen orgány, pokud jsou jí podněcovány.

Při umírání jde tedy o podobný postup jako při usínání. Duše se stahuje, soustřeďuje se nebo sbírá, než se odloučí od svého obydlí. Smysly znenáhla selhávají ve své službě, poněvadž je duše nahrazuje jinými, svými duchovními, a tak se umírání rovná usínání, jen probuzení je jiné, totiž ne už tělesné, nýbrž jen duchovní.

Když nyní večer klidně usnete a druhý den ráno se zase probudíte, stali jste se proto jiným člověkem, než jste jím byli předešlého dne? Jistě ne. A když se duše od těla uvolní a probudí se zas na onom světě, proč by se pak měla stát jinou, než jakou byla v pozemském životě? Je přece stále stejnou, dobrou nebo špatnou.

Z toho plyne, že příchod na onen svět, aspoň na počátku, nic nemění na zvláštích duše, na jejích vlastnostech, její závislosti na tom či onom. V mnohých případech by si ani nebyla

vědoma, že ztratila hmotné tělo, kdyby to různé zkušenosti jí samé a jiných makavě nedokazovaly.

Když nyní přijde duše na onen svět, pudí ji to jít za tím, co bylo na Zemi její hlavní a zamilovanou představou. Čím nižší a hmotnější byly tedy její pojmy na Zemi, tím blíže se zdržuje u svých domnělých pokladů a hledá stále ještě hmotné sycení, zatímco by potřebovala duchovní. Je tedy její názor o světě duchů podle Mých prazákladních pravidel uspořádán tak různě, jak různé jsou způsoby myšlení.

Když se ptáte ducha zesnulého člověka, tu z dříve řečeného vysvítá, že vám vypravuje jen o tom, čeho je plné jeho srdce a snad už i na Zemi plné bylo. Ale neříká nic o tom, jak by vám v jasném duchovním názoru mého celého vesmíru mohl zaslat velká pravidla duchů, která byla Mnou zdůvodněna v trvání, vývoji a zdokonalování tvorby. Je to stejný poměr, jako kdybyste chtěli duchu z jiné části vaší Země popisovat váš hmotný nebo duchovní život. Jak rozmanitý by byl tento popis, počínaje divokými kmeny na nejnižší kulturní úrovni až k tak zvanému nejvyššímu učenci.

Tak musíte projevy zesnulých brát rovněž jen jako výsledek jejich vlastních názorů a ne vkládat do nich už hodnotu, kterou si nezaslouží.

Co vás k tomuto hledání nejvíce dráždí, je cizorodé – vstupovat ve spojení s neviditelným světem, který znáte z pověstí z dětských let a nyní je ještě zvyšován duchy žádanými tajemnými přípravami.

K tomu všemu přichází ještě jiná okolnost, které si málokterí z vás všímají, totiž: vlastní účel, a ten byl právě u většiny (nejednou) tušen, a ten je náboženský, kdežto, jak to nyní je s těmito spiritistickými zasedáními, žene je všeobecně zvědavost nebo touha po zábavě.

Co myslíte? Kdo se přitom nejvíce baví? Vy, nebo duchové? Chci vám to říci : Duchové, kteří přišli do jiného světa a stojí často odděleně, nechtějí přijímat nic duchovního, poučného, touží zas po minulém pozemském životě. Ti to jsou, kteří vyhledávají příležitosti, aby na vás působili, hledí vstupovat s vámi do spojení, ale ponejvíce jen, aby si krátili chvíli, ale ne, aby vás poučovali, vedli výš. Jak by to také mohli, když sami stojí tak nízko. Právě proto vymýšlejí cizí jména svatých, učenců atd., aby vás dráždili ještě víc k dotazování a aby se zdáli jinými, než skutečně jsou. Tuto chybu mají jako světští lidé, kde by se také každý chtěl zdát lepším, než skutečně je.

Tak se v obvyklých kroužcích spiritisté baví, ale nedostává se jim vysvětlení o tom, co by právě nejvíce potřebovali, totiž o bezútěšnosti a bídě jiného duchovního života, když se nepřináší příslušný poklad duchovního bohatství, které se může nejsnáze najít zde, a ne na jiném světě. Zde se vám házejí na záda, ale tam je budete muset hledat jako jeden světský mudrc – s lucernou.

Abychom tyto projevy ještě lépe označili, říkám vám: Čím jsou hrubší, tím hlouběji stojí duch sám a chcete-li obcovat s vyššími duchy, kteří nechtějí ztrácet svůj čas hříčkami, tu se musíte chopit této celé věci s největším náboženským smyslem, pak vám budou posláni také duchové, od kterých se můžete něčemu naučit.

Jak tomu je už i v samém lidském životě, kde přísloví praví : „Řekni mi, s kým se stýkáš a povím ti, kdo jsi“, tak máte mít napřed sami v sobě vysoké vznešené ladění, než můžete najít „vysoké duchy“ ve svém okolí.

Pak se vám dostane poučení, která vám budou prospívat a připravovat ke kroku z hmotného života k duchovnímu. Ale kde tomu tak není, tam jste hříčkou nízkých duchů, kteří, bavíce se s vámi, nestarají se o vlastní pokrok.

Často k vám přicházejí bludní duchové, aby váš žádali o pomoc. Ty byste měli v modlitbě posilovat, moudrými naukami jim ukazovat cestu ke Mně, a tak modlíce se a působíce byste měli svá dobrá jednání už teď rozšiřovat až na onen svět. Pak má vaše společenství s duchovním světem dvojnásobný užitek, pomáhá duchům i vám. (Jak to vždy konali Boží muži, např. prelát Oetinger a jiní).

Tak si získáte přátele v duchovní vlasti, kteří vám vyjdou s jásotem vstříc a řeknou : „Budte požehnáni, neboť jsme byli hladoví a nasýtíte nás a žíznilí jsme a dali jste nám pít“ atd.

Jen tímto způsobem je vaše společenství s duchy k něčemu užitečné, nestačí jen vědět: „Je jiný svět.“ Je třeba si i uvědomit, „jak ten svět vypadá, a když tam jednou musí člověk vstoupit, zda se tam bude cítit dobře a bude moci dostát účelu Tvůrce, proč vás povolal sem a proč tam.“

Je pravda, že teď připouštím toto vměšování duchů do vašeho pozemského života. Avšak jak jsou svobodní lidé, takoví jsou i duchové. Jsou tedy různé projevy, každý svým způsobem, ale konec tohoto dopuštění vám ještě ukáže, i když nynější způsob, jak se věc provozuje, neodpovídá mým přáním a úmyslům, tak přece stále sleduji svůj jedinečný plán základní spásy, léčení, to je člověk se musí až do omrzení nasytit něčím, aby toho mohl pak klidně zanechat.

Lidé a duchové se budou dost dlouho pohybovat v bláznivém okruhu, ale tu přijde už čas, kdy jim vlastní poučovatelé a zachránci lidstva zažehnou patřičné světlo, a ne tajemnou temnotu, „neboť jen v temnotě se dobře šeptá“. Rozumíte tomu? Tak nyní sledujte mou radu a jak jsem kdysi řekl : „Zkoušejte a usuzujte a jen to nejlepší podržte.“ Amen.

Tento a onen svět.

Jako dodatek k svému slovu o vašem společenství s duchy vám zde chci popsat ještě trochu podrobněji, jak onen, pro vás neviditelný svět, vypadá. V předešlém slově jste se jen dověděli, že duchové pozorují svůj svět zrovna tak osobitě různě jako lidé svůj vlastní na zemi, kde žijete.

Ale záleží Mi na tom osvětlit vám pravdu, jak jsem ji vtiskl do všeho svého tvoření a neukazovat vám zdánlivé, abyste v klamných pojmech podjati (ovlivněni) Má slova a zákony neposuzovali falešně, nýbrž jasně viděli, kde tak mnohému brání (překáží) hustá mlha ještě v rozhledu.

Hledte, v mnohých slovech jsem vám už ukázal, že pravda nebo pravé leží mnohem blíže, než si myslíte, a to i v této otázce, která vás musí zajímat:

Jak to vypadá na onom světě?

Poněvadž tam přece všichni musíte, spočívá zas vlastní vysvětlení jen ve správném náhledu pozemského života, aby se pochopilo a porozumělo nadpozemskému nebo jinému světu. I vy všichni máte podle svého duchovního vzdělání, podle svého stupně jinou představu o svém vlastním světě, a přece může být i v tomto směru jen jedna pravda správná. Kdybyste se této správně chopili, ležel by i život na onom světě jasně před vámi, neboť ani v hmotném, ani v duchovním životě není žádného skoku. v zákonu a zařízení. V celé mé tvorbě je jen zcela málo zákonů, ale jen jejich používání je různé. Kde zákon tvoří vždy základní podstatu, vy stále objevujícíe myslíte, že spatřujete nové zákony.

Chci vás upozornit jen na některé skutečnosti, abyste našli potvrzení v Mé předešlé výpovědi.

Víte, že je zákon přitažlivosti a odrazu, kde stejné přitahuje stejné a nestejně se odráží. To je první zákon pohybu, neboť stále trvající přitahování by bylo věčným pevně udržovaným a věčné odrážení by se nemohlo nikdy sjednotit. Tím tedy, že stejné a nestejně věci (látky) přicházejí dohromady, vzniká přitahování a po vzájemném poznání rozmanitosti následuje ihned odrážení, tím se vyvolává pohyb, pohybem teplo, teplem světlo, světlem vznikání, trvání a rozkládání nebo proměňování.

Jak trvá a působí tento zákon ve hmotě, tak působí i v duchovnu. Vždyť sama hmota je jen vázané duchovno.

Dalším zákonem je například přitažlivost, v jiném vztahu známá jako tíže. Ta závisí na hustotě těla, kde v malém prostoru může být větší váha. Tato tíže je rovněž v duchovním, kde je mravní tíže jako na světových tělesech hmotná. Tíže, jako přitažlivá síla, daná světovým tělesem k udržování pohromadě jejich jednotlivým součástí, a síla odrazu, která rovněž tyto světy a země stále nutí k většímu kroužení, jsou sice podle zdání různými silami, ale přece jen tytéž, poněvadž jen jejich působení jsou různá.

Pyramidální spočívání hmotných látek na sobě, kde nejtěžší je středu nejbližší a nejlehčí je od středu nejvzdálenější, platí i v duchovním světě. Kruh nebo elipsovité kroužení kolem společného ústředního bodu hmotného života jako vaše planety kolem Slunce a celé soustavy kolem jiných větších slunečních světů, to najdete zase i v duchovním světě jako to samé byste mohli pozorovat dokonce i ve svém sociálním životě, kdybyste měli pro taková pozorování pozoré oko.

Mé Já a má tvorba dostatečně dokazují, že jsem nejprve jen z malého utvořil největší. A přece spočívá v nejmenším nejvyšší stupeň Boží moudrosti, kde právě s nevýznamnými prostředky vyvoláváme největší účinky.

Pohledte jen na mechanika, jak mnoho věcí potřebuje k sestrojení stroje. A pohledte na svou Zemi: Jen malý sklon zemské osy vůči rovníku – a uvidíte celé trvání všeho životního, zvířecího a lidského pro věčnost zajištěno a pevně postaveno, ustanoveno. Tento sklon 23,5 stupně ukazuje až do nejmenšího rodinného života své rozvětvení a působení.

Jak tyto jednoduché zákony ode Mne vyvolaly celý mocný vesmír, obmýšlejí jeho trvání a nutí vše ke zdokonalování a stupňovitému vzestupu, tak i v duchovní říši platí stejný malý zákon, který, duchovně pojat, tvoří celý duchovní svět, k jeho trvání přispívá a může nejspodnějšímu duchu pomáhat až k nejvyššímu stupni.

Tak se musíte napřed naučit duchovně chápat celou hmotnou tvorbu, než můžete rozumět duchovnímu, mnohem většímu světu, neboť Má říše je přístupná jen Duchu, poněvadž z něho vzešla a zase se do Něho musí vrátit.

Nyní jste se z dřívějšího slova dověděli, že duchové na onom světě žijí dál, jak žili na vaší Zemi. Těchto málo náznaků by vám mohlo stačit, abyste došli k závěru: „Nuže, když to tak mohou, tu musí onen svět vypadat zrovna tak jako náš.“ A Já vám říkám: „Je tomu tak.“ V tomto světě máte různé třídy lidí – hrubé, vzdělané, vychované, nevychované, dobré a zlé .

Poněvadž tyto duševní vlastnosti nesídlí v mase a kostech, nýbrž v duši, ale duše neumírá jako tělo, nýbrž přestupuje do jiného života k dalšímu zdokonalování, tak musíte tento život zas tam takový najít. Jak jej můžete vidět denně před sebou. Vůle tedy – sledovat tyto zamilované představy, ať světsky – pozemského nebo duševně – duchovního života, je stejná, jen v provádění dochází ke změně, že duše zde na Zemi potřebuje k mnohému maso a kosti, zatím co tam jen náhražku toho; jemnější oděv... Je to jako když se jinak oblékáte na cestu do tropů nebo na studený sever.

Mezi žijícími lidmi na vaší zemi jsou mnozí, kteří se honí za hmotnými požitky, ba, za samou hmotou, peníze považují ze vyrovnávání mincí, jiní zas, poháněni panovačností, usilují o nadvládu nad jinými, považují se za lepší, než oni. V jiném světě je to zrovna tak. Čím více hmotného na duchu lpí, tím více se zdržuje v blízkosti hmoty, tím více usiluje po hmotném požitku, hmotném majetku, jak se u vás říká: „Kde je tvé srdce, tam je i tvá mysl.“

Hleďte, zde na vaší Zemi zvláště ve městech bydlí lidé v domech z kamenů postavených o dvou, třech, čtyřech a více poschodích. Nuže, tito obyvatelé, jak bydlí, se třídí podle poschodí a svých příjmů. Chudý bydlí docela u země – v přízemí nebo docela nahoře pod střechou. Bohatší bydlí v prvním, druhém, řidčeji už ve vyšších poschodích.

Kolem vaší země se táhne vzdušná oblast, která rovněž podle své výše obsahuje jiné látky, jiné přijímá, a proto podle výše ve vzdušných vrstvách obsahuje víc nebo méně životní látky, která člověka tam bydlícího, dělá buď zdravým, nebo nemocným.

U země je vzdušná vrstva hustší, naplněna výpary tlejícího rostlinného a zvířecího světa, vyšší vrstva nahoře obsahuje méně podobných prvků, poněvadž se jako těžší nemohou v ní udržovat, a proto se vzduch podle své výše zjemňuje v horských oblastech stále víc a lidé tam žijící jsou i zdravější a silnější než na rovinách.

Co se děje ve vašich domech, kde je nejchudší nucen žít co nejspodněji a bohatý dobrovolně žije ve špatném vzduchu, který odpovídá jeho vlastnímu hmotnému snažení. Tak požívají výše bydlící lidé vcelku víc čistého vzduchu, víc světla a víc tepla, jsou méně nemocní než bohatí a musí jimi i být, poněvadž zdraví je nutné k jejich pokroku, a musí pracovat pro bohaté.

Jak vám ukazuje tento malý příklad, jak se lidská společnost rozvrstvila podle zásady mravní tíže, zrovna tak je v jiném světě řazení duchů podle jejich duchovních snah, podle potřeb duchovního tepla a světla.

Zde se to děje z nedostatku existenčních prostředků, tam z nepohodlí, které nižší duchové pociťují ve společnostech vyšších. Zákon duchovní tíže řadí už zde lidi podle tříd a též tam, kde duchovní prvek převládá ještě více.

Zde na Zemi máte věřící a nevěřící, i tam je najdete. Zde jsou lidé svobodní, tam také. Dokud se duch nechce polepšovat, nikdo ho k tomu nenutí.

Zde na Zemi je možné poučování, ale i přetvařování, tam musí poučování vycházet ze samého nitra a duch se marně snaží skrývat pod novým šatem své dobré nebo zlé záměry. Tento šat se totiž se závislostí na hmotném zhušťuje a s touhou po duchovním zesvětluje, poněvadž jen duše vtiskuje všemu vnějšímu svou osobitost jako znak svého já.

Zde na Zemi je možný podvod, přetvářka, skrývání svých plánů, v oněch oblastech ne, a proto tam je i polepšování nesnadnější než zde.

Věčné zákony přitažlivosti a tíže se tam projevují jako zde, Rádo se druží stejně se stejným, a čím hmotnější je člověk, tím hmotnější je i jeho duševní člověk, který je zde, na Zemi skryt.

Zde, na této Zemi, vidíte často vítězit zlosyna, ctěnou neřest, jak přecházejí ve zlato a stříbro. Tam, v oněch prostorech, je to právě tak, aspoň co se týká vůle jednotlivých duchů. Ale nemohou ovlivňovat vše, co chtějí. Zde na Zemi se může sdružovat na okamžiky i nestejně, ale tam ne. Jen stejné sídlí u stejného a zlý člověk může sice klamat dobrého, ale ne tak snadno jako svého stejnorodého.

Proto touží tak mnozí duchové po styku s pozemskými lidmi, poněvadž se zde mohou projevovat, jak chtějí, ale tam jim je vlastní společnost stejně smýšlejících velmi obtížná. Tak si musí hříšník klestit cestu ke zlepšování tím, že se učí nejprve pohrdat svými vlastními chybami na druhých a pak poznává, že má i on stejné chyby, a často ještě ve větší míře, než ten, kterým chtěl opovrhovat.

Vaším spiritistickým počínáním se duchové tlačí do vaší blízkosti, poněvadž zde nacházejí dávno navyklé vášně a žádosti víc potravy než v oné zemi, kde éterické tělo překáží mnohemu, co je zde možné.

Jako vy zde, vystupujete-li na horu a tam vdechujete čistší vzduch a cítíte se lehčími, zanechávajíce s každým dalším krokem vášní, poznáváte víc pošetilost, jak jste se často marně plahočili po zemských statcích atp. A jak vám obklopující vás příroda s každým krokem, i když s námahou, dokazuje, že je v Mé přirozenosti obsaženo ještě něco jiného, co pozvedá a uspokojuje duši a ducha v přírodě a je důležitější než honba za poctami, tituly a penězi a smyslovými požitky. Právě tak poskytuje stoupání do vyšších oblastí v duchovní říši stejný požitek. Jako se na horách rozšiřuje rozhled, dětinské mizí, představa tvorby se rozšiřuje a jako zde hmotnější, pohodlní a pro námahu méně schopní lidé buď na hory nechodí, poněvadž nemají cit pro duchovní požitky, nebo se z poloviční cesty zase vracejí. Zrovna tak se v oněch prostorách necítí domácky hmotnější duchové mezi bytostmi, které myslí jinak, než oni. I oni se zase obracejí, jsou nespokojeni se sebou, se svým okolím a se vším, co k nim přichází, chtějí jako lidé zde od vnějšího světa, co každý nalézá jen ve svém nitru.

Špatný a zvrácený směr (zaměření) žijícího lidského pokolení je v onom světě příchozími z tohoto světa právě tak zastoupen, jak jej zde sami vidíte – nespokojené a nevěřící na všech rozích a koncích.

Zmatek falešných pojmů, falešných záměrů, zklamané naděje, které můžete pozorovat zde na Zemi, pokračují dál na onom světě. Za víkem rakve je to jako před ním.

Zákon mravní tíže vyhátní nižší duchy k nízkému hmotnému a dává lehčím duchům prchat do lepších oblastí, kde nalézají, po čem už často zde na zemi toužili, to je stýkat se se stejně smýšlejícími, krásnějšími duchy, kteří s nimi pokračují na cestě od stupně ke stupni, od blaženosti k blaženosti. Ne, že by tam zapomněli na křivdy, příkoří, utrpení a boje tohoto života, ne. Ale teprve vidí jejich pravou cenu, jak se právě jimi mohli stát, čím se nyní stali.

Prostá otázka tak mnohých o „trvajícím shledání na onom světě“ se tím zodpovídá sama sebou, totiž že duchovně smýšlející, kteří stojí na stejném stupni, se zase shledají, ale teprve, když jeden duch, když se očistil, může vejít na stupeň jiného a tam mu jeho zůstávání stačí.

Lidsky pozemské názory na příbuznost a manželských svazky z tohoto světa přecházející na onen svět nejsou správné, neboť platí:

„Stejně přitahuje jen stejné a nestejně odráží.“

V této malé větě je pojat váš duchovní a hmotný život. Kde se tohoto zákona nedbá, hřeší se proti Mně a sobě samému. Proto se neptejte na onen svět, jak je uspořádán, je zrovna jako tento utvářen podle stejných zákonů a jen kdo se naučí pohlížet duchovníma očima na tento hmotný svět, pochopí i onen, který není novým, nýbrž jen pokračováním tohoto.

Proto se neoddávejte klamu, že na onom světě je mír a klid. Kdo si jej sám s sebou nepřináší, má ho tam tak málo jako zde.

Marné je vaše bádání po světě duchů, nepřijdete při tom na žádnou zelenou ratolest. Buď duchové naříkají na svůj, pozdě poznáný pochybný život nebo vás napomínají, ale tomu vy zase nevěříte, neboť si s vámi hrají, baví sebe a vás.

Jak se mohou tito duchové udělat viditelnými, i to vám chci ještě říci, abyste viděli, že jste při tom sami mnohem důležitější, než věříte, a tak slyšte. Světlo, které prochází světovou tvorbou, udržuje ji, pohybuje jí, je vlastně neviditelná věc, nebo jinými slovy – v nekonečném prostoro-

ru není světlo, neboť se dává najevo teprve tam, kde po dopadu na předmět se může odrážet a tak je teprve odrazem (reflexem) viditelné.

Kdyby to tak nebylo, nebylo by hvězdné nebe nebo viditelné hvězdy, neboť, kdyby byl nekonečný éter osvětlen, neviděli byste žádnou hvězdu, nevěděli byste nic o Mé celé tvorbě.

Nuže, světlo nebo osvětlený předmět je vám viditelný jen svým odrazem. Předměty tedy, kterými světlo prochází a při průchodu se nemění, nevidíte, jako nemůžete svými očima vnímat vzduch, který vás obklopuje. Tak nevidíte ani duchy opatřené jemnějším pohybovým šatem, jaký máte vy ve vzduchu.

Má-li se duch udělat viditelným, musí přijmout do svého odění něco hmotného, aby tam světlo méně pronikalo, jako když se například páry ve vzduchu zhušťují a tvoří mraky nebo když do sklenice vody kápnete trochu mléka nebo vodu jinak zakalíte.

Ale toto hmotné vytahuje duch nejspíše z oblasti žijícího člověka, kde se stále hmotné nasává a zase vypařuje.

Duchovním počínáním při svých spiritistických zasedáních klestíte světu duchů cestu do své blízkosti, do své životní oblasti, těmito fluidy způsobujete klepání, posun stolů a jiné zábavné věci a mohou se zhustit dokonce tak, že je můžete vidět, ale musí tam být mnoho fluida, aby to duchu a prostředníku stačilo, neboť, kdyby mohl duch vtáhnout všechno životní fluidum do sebe, museli by to lidé mnohdy zaplatit svým životem. Proto buďte bdělí při podobných pokusech, aby se vám nestalo jako při narkose, kdy je někdo uspán a už se neprobudí. Jsou to zásahy dvou přirozeností navzájem, které jsem oddělil a postavil mezi ně žijící tělo. Tam má každá organizace (uspořádání) jiné účely a jiné povinnosti. Proto je pro vás nejlepší: Proto se připravujte, aby byl každý člověkem, jakého bych chtěl mít a aby byl pak v duchovní říši právě duchem, který chce hmotu odtrhnout a duchovní vydobýt, neboť jen tak se Mi může přibližovat a Mé říši rozumět.

Ale ponechejte stranou představu, že je hloupý člověk po své smrti v jiném světě hned filozofem nebo jako byste Mě hned viděli „od tváře k tváři“. Je to nemožné, jako se nemůžete dívat do slunce, aniž byste neoslepli. Tak je to i v duchovním smyslu. Když je vaše duchovní oko posíleno, může lépe snášet duchovní světlo, a to nejprve ponenáhlu. Připomínejte si, co kdysi řekl učedník: „Jak strom padne, tak zůstane ležet.“

Jak je to u hmotného kmenu, tak je to i u duchovního člověka. Jak se zde utváří, tak přichází tam. Oděv se sice změní, ale jen vrchní, to ostatní bude stále ukazovat tvary jednotlivce, který je nosí.

Proto, chcete-li znát a vědět vzdálené, budoucí, studujte své nejbližší okolí, sebe samé a snadno nahlédnete, jak si budoucnost a minulost podávají ruce, jak jedno vychází z druhého a vycházet musí jako příčina a následek. A tak i snáze nahlédnete, že – abyste se na onom světě cítili pohodlně, je třeba, abyste už zde byli napřed spokojeni sami se sebou, neboť naruživostmi – dobrými nebo zlými – vtisknutý obraz si přináší duše s sebou do jiného světa, ba, dělá její jedinečný tvar buď světlý, nebo tmavý podle Mého světla, které do něj padá a může jasně své záření vnějšnému světu posílat nazpět.

Zde máte ještě nějaké dodatky k dříve podanému, aby jasný náhled měl zas víc místa ve vašem srdci, abyste byli schopni posuzovat nejen současný, nýbrž i budoucí život, jak se sluší duchovním bytostem, které jsou stvořeny k Mému podobenství.

Toto při předávání dalšímu zamyšlení uzavírám slovy : „Co mudrc svým rozumem nezdůvodní, tomu snadno porozumí milující dítě.“ Amen.

Na tomto a onom světě, zvláště ženám.

Mé milé děti, v posledním slově jsem vám už řekl mnohé o poměrech lidské duše, o tom, čím duše v lidském těle a bez něho, oděna jemným éterickým pohybovým obalem, je. Ale máte o tom ještě mnoho mylných pojmů a představ, a tak chci v započatém slově pokračovat a předvést duši v mnohých obrazech, za prvé – v samé smrti, kolem které stojíte často němě a truchlivě, aniž vlastně víte, co se tu děje, a za druhé – jaké jsou vlastně její nejobvyklejší stavy, když přejde do duchovní říše.

Co se týká samé smrti, rovná se částečně usínání, kde se zatemňuje rovněž jeden smysl po druhém, a tak je duše olupována o nástroje komunikace, které obvykle potřebovala pro spo-

jování s vnějším světem. Ale nevíte, že duše během zatemňování a odumírání tělesných orgánů dostává už jiné, duchovnější. Zda si víc přeje ztracené než nově získávané, to vám také není známo.

Nyní vám chci podrobněji sdělit, abyste se učili trochu jasněji vidět, zvláště u takových případů, které se vám zdají hrozné, ale umírajícímu jsou takovými jen částečně. Abych vám toto vše vysvětlil, musím začít u známého, abyste to neznámé tím snáze pochopili.

A tak slyšte: Víte, že celé lidské tělo je protkáno tak zvaným „nervovým éterem, jemnou éterickou látkou až do posledního bodu na povrchu lidského těla a je s ním v nejrůznějších spojení.

Tento nervový éter tvoří při odlučování duše od těla její jediný oděv, duše jej přitahuje, a tak údy ztrácejí životní teplo, dochází k pomalému ochlazení okrajových částí, takže se zastavuje činnost kůže, vnější vzduch se usazuje na tělo, výpar se mění ve vodu, tak zvaný „smrtelný pot“.

Ale ještě je život ve vnitřních životních orgánech, jejich činnost musí znenáhla přestávat, neboť soustředováním nervového éteru v okruhu srdce ztrácejí i nervová vlákna svou činnost, a tak ztrácejí vyživovací orgány dříve svůj život, než se děje u orgánů dýchacích. Orgány žaludku a břicha jsou už mrtvé, života neschopné, ale srdce ještě tepe a plíce i když s námahou, hledí ještě ze vzduchu přijímat prvky života. Tak přechází postupně jeden orgán za druhým do nečinnosti jako při osvětlení, kde se zhasíná jedno světlo za druhým. Čím menší a skrovnější je přísun životní síly z vnějšku, tím s větším chvatem nasává srdce těchto málo doplňujících prostředků a tepe stále prudčeji a rychleji, až jsou konečně prostředky přísunu odříznuty, i sám jediný motor lidského života jako hodiny, kde péro už nemá hnací sílu, musí stát a nastupuje smrt neboli odlučování duše od svého pozemského obydlí.

Při tomto postupu musí duše – chtěc nechtíc spolupůsobit, sbírá ze svého těla, co může vzít s sebou jako ten, komu hoří dům nad hlavou, se snaží uchvátit ze svého jmění vše, co může odvléci.

V této době se duši otvírají podle jejího zaměření duchovní jí vlastní zvláštní vlastnosti, jako duchovní ucho a duchovní vidění a čím výš duše během života pronikla do duchovního, tím snáze bude postrádat, co musí ztratit, poněvadž časně odevzdává, aby přijala věčné. Čím více lpí duše v době umírání na svém vlastním těle, tím tížeji se odtrhuje, křečovitě se připíná ke všemu, dokud nevyhnutelná potřebnost přece neodtrhne poslední vlákno, které ji poutalo k pozemskému.

Čím lepší, čistší byla duše na Zemi, tím snáze jí bude v mysli, když pocítí, jak se všechny pevné svazky pohněhlavě uvolňují, jak je pohled volnější a ucho slyší harmonie, o kterých nemohou mít lidé představu a pojem, dokud krácejí po Zemi.

Ale duše, které žily v pozemském smýšlení, a proto i v pozemském smýšlení zemřely, se nerady a co nejnesnadněji oddělují od svého nástroje, který jim dával jako prostředník požívat příjemnosti pozemského života, poněvadž v pozemské době nevěřily v jiný život.

Mé děti, zde je nyní hodina, kdy se každému platí podle toho, čemu v životě věřil nebo na čem zakládal veškerou svou naději. Zde, v této vážné hodině, se ponejvíce teprve ukazují slabosti lidského ducha, který se dal oklamávat všelikými falešnými naukami, pokud to šlo dobře a s touto věroukou se cítil spokojen, neboť mu stačilo, že mu vedle toho dala vládnout všemi statky, které mu příroda světila, a nežádala od něho žádné obětování.

Zde je okamžik, kdy většina lidí chce účtování obejít. Mnozí se chtějí vrátit, zapírat, co dělali a v co věřili. Na to je ale teď – žel – příliš pozdě.

Dávám-li vám teď tato napomínání, tedy přesně vím, proč – abych vás ušetřil tak nejtrpčivějšími hodinami, abyste do onoho světa nepřicházeli s myšlenkami a pojmy z tohoto světa – ty se tam nehodí, poněvadž duše jako lidská duše zde nebo tam zůstává přece stále stejná.

Zde vás musím upozornit i na následky určitých zamilovaných záměrů, které jste měli v životě – ty táhnete za sebou, ale po smrti se už nedají uskutečňovat.

Nevíte, jaká trápení prodělávají ti, kteří se nechtějí nebo nemohou vzdát vžitých lidských naruživostí. Nikdo jim nemůže pomoci, poněvadž pomoc musí přicházet ze samého člověka, z jeho nitra.

Kdybyste mohli pozorovat svět duchů, zhrozili byste se nad mnohými nešťastnými, zoufalými, kteří tu zasmušile chodí kolem jako bludičky, když se nechtějí vzdát zvyklostí a nechtějí přijímat duchovně jim podávané, nabízené.

Tam ve světě duchů byste četli ve svědomí jednotlivců své obrazné představy o „pekle a očistci“ a přitom byste možná zvolali: „Ale Pane, nemáš paprsek milosti pro tyto ubohé opuštěné duchy?!“

A Já bych musel na to odpovědět: „Co pomáhá milost, když o ní nechtějí nic vědět a nechtějí ji přijímat?“

I k vám jako ke všem lidským dětem volám: „Chopte se oběma rukama prostředků milosti, které vám na tak různých cestách podávám, pozvedněte se z bahna svých nízkých vášní, aby vám hrozné probuzení po odloučení ze zdánlivého života nemuselo teprve říkat, jak hrozně jste se sami klamali, podváděli.“

Lidé pokřtili smrt jako „krále strachu“ Ba, je jím – žel – pro většinu, neboť studená skutečnost, zvolání: „Nyní se musíš s tímto světem rozloučit!“, zní pro chudé i bohaté, pro vysoké i nízké stejně.

Blaze těm, které toto zvolání nepoleká. Aby vás nepolekalo, nepřekvapilo, proto je vám podáno Mé slovo zapomenutí, Mé slovo lásky, neboť nemohu udělat svět jinak, než jaký skutečně je, při jakých zákonech může jediné trvat

Hleďte, a zvláště vy, které se samy označujete jako „slabé pohlaví“, vám hrozí budoucnost v jiném světě, která je ještě tvrdší než u mužů, poněvadž váš duchovní směr na této Zemi je zcela proti Mým účelům, jde zvrácenými cestami.

Chci se blíže vyslovit: Čím měla „žena“ na této Zemi být, řekl jsem už jinde, ale jak a zda své poslání plníte, můžete samy posoudit.

Ale teď se jedná o vaše hlavní a zamilované zaměstnání v lidském životě – o parádivost. Ba, i nejstarší ženy se jí věnují, a když to dovolují prostředky, provozují ji ještě více než mladé dívky, poněvadž mládí jim dává jiné vědomí, zatímco vy, stárnoucí ženy, je chcete nahrazovat všemi silami. Smím-li se ptát, k jakým účelům? Přiznejte si to jen samy: abyste dělaly mužům choutky, které měly u vás už dávno spát.

Pohleďte nyní, Mí malí, slabí tvorové, jste všechny tak zblázněny do svého těla, že promrháváte pro sebe tolik času k parádění, udržování a zkrášlování. Dobrá, vaše tělo vás během života zaměstnává víc než vaše duše, kvůli němu jste ztratily tolik času, který byl přece jen svěřeným kapitálem, a to k lepším účelům – prospívat lidstvu, zatímco vy jste sloužily jen sobě samým, a to jen nejpomíjející části – pozemskému tělu.

Hleďte. Smrtí nezhasíná ve vás tato láska, budete tedy opouštět toto bydliště velmi úzkostně. Opustíte tělo, kterému jste věnovaly tolik studia k jeho udržování. Nyní máte mít i částečné potěšení, abyste ještě dál o své tělo pečovaly, je-li to možné, zdržovaly je v jeho tlení, a když ne, dovolí se vám účastnit se částečně na jeho pozvolném rozkládání, abyste se teprve tím učily poznávat svou chybu a její celou velikost. Není to trest ode Mne, nýbrž jen přirozený následek, že duše prodlévá nejvíce tam, kde na světě měla celý svůj zájem.

Tak se lakomec má těšit radostí svých dědiců, kteří lehkomyšlně promrhávají, co on nahromadil, a zoufale lomí rukama, poněvadž mu nyní chybí prostředky, aby zakročil proti tomuto zlořádění.

Tak má být mnohá krásná dáma svědkem, jak její tělo v hrobě pomalu znenáhla ztrácí nejprve barvu, pak tvar, a když za života polévala nebo potírala své tělo všemi možnými vonnými oleji, teď v rozkládajícím se těle v původní prvky pociťuje čichovými nervy vyvíjení morových zápachů, které by kolemjdoucího usmrtily, kdyby nebyl vzdálen aspoň na šest stop od této tlící Venuše.

Ó, vy ženy, které promarňujete svůj čas, svého ducha, své peníze ke zdobení pomíjivého obalu, který přece nemůžete zdržet od jeho rozkladu, které často kvůli parádě a šatu tyranizuje jiné chudé bytosti za svého pozemského pobytu! Ty vám musí sloužit. Čeká na vás těžká škola, neboť všechny tyto názory musí z vás ven, vaše srdce se musí čistě umýt pro zcela jiné, ušlechtilé, krásné pocity, než budete moci jít dál kupředu, a to ne jen Mnou a mými duchy, nýbrž svou vlastní rukou, neboť jinak jste na dlouho vypovězeny do hmoty bez ohledu na to, že se vám na jiném světě mohou vaše vášně číst z vaší tváře.

Jak dalece to můžete přivést zvrácenými pojmy a názory, kolik utrpení připravujete jiným a nakládáte kletby místo žehnání na jejich hlavy a tak obtíženy si chcete ode Mne vyprošovat „milost,“ kde jste přece samy v životě konaly tak málo milosti na svých bližních.

Musím vám vše toto říkat napřed, abyste tomu mohly vyhovět, dokud je ještě čas. Svět zde nebo tam nebude kvůli vám jiný, musíte se řídit podle něho, a ne on podle vás. Nepomáhá vy-

mluva jako třeba: „Ach, takový svět jako onen se mi nelíbí“. Pro vás není utvořen jiný zákon než pro jiné. „Tam“ musíte jít dříve nebo později. Vaše tělo zestárne. Jako jablko. To nemůže viset stále na stromě. Padá, když je zralé a vy, pomýlené děti, padáte pro svůj zvrácený způsob života většinou ještě mnohem dříve, než jsem vám to stanovil.

Proto je tu mé napomínání ještě včas. Když muži, kteří chybili, nejsou ještě ve svém cíli a nevědí o konečném účelu na cestě života, tedy proč jsem je stvořil, najdou, a to vlastním počínáním samým, svého soudce, i jim se bude dařit podle všeobecných zákonů, a to tím spíš, čím víc budou chtít svým rozumem tyto zákony převracet. I oni se dozvědí, každý podle své osobitosti, jak daleko přišli od cíle. Ale vy, ženy, které jsem vybavil tak mnohým, vy byste chtěly ode Mne přijmout vše, jen jednoho bodu bych se však neměl dotýkat - to je vaší parádivosti. Tak by měla Má nauka víry a lásky probíhat jen tak, pokud by vám to bylo vhod. Ale poněvadž to není proveditelné, proto toto slovo zase napomíná vaše srdce, abyste podle zdání nechtěly přijímat jednostranně to měkké, když je tu i druhá strana – to tvrdé jako kámen. Nyní jsem vám předpověděl, co je vašim osudem, abyste včas pochopily tak často opakovaný Pavlův výrok: „Jak strom padne, tak zůstane ležet“.

A tak se snažte při pádu za první, aby byl co možno nejméně bolestný a za druhé, aby strom nezůstal věčně ležet, kam padl.

Jste zvyklé stále slyšet lichotivá slova a málo pravdy. To může být zvykem na světě, u Mne tomu tak není.

Jsem Bůh pravdy a pravda je v nejčistším smyslu nejkrásnějším světlem a v tomto světle ať jednou vaše tvář svítí, ozářena světlem Mé tvorby, abyste se tam staly v nejopravdovějším smyslu slova „anděly“, jakými byste se na Zemi chtěly stát, ale ještě nikdy jimi nebyly.

Uvažujte o tom, co vám říkám, žijte podle toho v pravý čas, a tak vás nepotká tak mnoho trpkého, a tak ani poslední okamžik loučení s touto Zemí, jakož i přechod do světa duchů, vás nepoleká, nýbrž vám přinese radost.

Co jsem vám zde dal psát, váš „doplněk,“ platí i pro mužské pokolení, zalíbí-li se mu také parádivost, neboť pak se i muži dozvědí a musí cítit, že „kde je jejich srdce, je i jejich mysl.“

U Mne nejsou žádné výjimky, v Mé říši jsou jen duchové a čistota určuje jejich hodnotu a jejich podíl na mém Já, kterému se mohou přibližovat, nebo od kterého se musí držet stále vzdáleni.

Ale poněvadž vše, co jsem stvořil, se mi chce a konečně i musí přibližovat, tak nemá chybět osvětlení jako prostředek k dosažení tohoto účelu.

K tomu jsou Má slova i činy. Chci vás poznávat – ne podle vašich slov, nýbrž podle skutků, zda chcete být „Mými dětmi“ a o to se snažit. Amen.

Předtuchy a napomínání u případů v tísňích

Bylo vysloveno a napsáno už mnoho představ a názorů o podobných událostech a právě teď, při události, která se týká jednoho z tvých nejbližších přátel, ses zase dověděl o podobných napomínáních a hledíš si tu jasnit vlastní základ.

Ale poněvadž v duchovních věcech mohou Já jako první Duch dát nejspíše odpověď na vše, co se v říši duchů děje, tak se na Mne obracíš a Já chci k poučení tvému a také jiných ukázat nit, která by tě mohla vést z labyrintu domněnek a tápání v temnotě k jasnosti.

Hle, Můj synu, vše v celé tvorbě je duchovní. I když ve hmotě vázané a oděné, přece je všude duchovní hlavní a to hmotné je vedlejší věcí.

V duchovní velké tvůrčí říši se konají velké pochody vznikání, vývoje a proměny. Ale aby se mohly tyto pochody konat, musí přirozeně i stále duchovní pouto vše objímat, a to je tak silné přirozenosti, že se ve stávajícím nemůže dít ani nejnepatrnější, co je v duchovním vztahu stejné nebo na stejném stupni duchovního vzdělání ať vpřed či zpět, aby tuto změnu nespolutvořilo, když velké duchovní pouto, které vše odívá a navzájem spojuje, je přiváděno buď do chvění, vzrušení, bourání nebo odtrhování, což se často děje při násilných zásazích do duchovních organizací.

Hle, hodíš-li kámen do stojaté vody, způsobí jeho ponor na dno na povrchu vody četné menší nebo větší kruhy a ve vodě samé i na dně pohyb vodních částic a ten pohyb se sdílí s jinými částicemi, dokud se voda zase neuklidní.

Co nyní koná obrazně tento kámen ve vodě, snadno pohyblivém prvku, totéž se děje ve vzduchu jako ještě pohyblivějším prvku ještě víc a pokračuje to až do duchovní říše, kde jsou fluida ještě snáze rušitelná a jde to až do nekonečna ve vzájemném působení, o tom nemůžete vůbec mít představu, pojem, poněvadž znáte ducha jen podle jména, ale jeho moc a jeho působení vidíte teprve pak, když „duch“ i nejpodřízenější třídy se vyjádří hmotným způsobem, a tak vám nepřímo řekne, že za obalem vězí ještě něco jiného, co je vlastně hlavním nositelem celého hmotně se zdajícího. Tak je věčný pohyb, věčné sem tam vlnění jako v moři, které udržuje svět duchů v pohybu, dráždí je k dalšímu vzdělávání a proměně, a tak připravuje v celém vesmíru „život“, který právě v sobě nosí zárodek nekonečnosti, poněvadž tento život nemůže sám od sebe nikdy přestat, pokud je možné střídavé působení nebo je dokonce podmíněno.

Zde máš zcela jednoduše vysvětleno věčné trvání, jak je vy, lidé, můžete chápat, a tak máš vedle toho i základ, důvod nikdy nezačínající jsoucnosti všeho, poněvadž tyto prvky duchů tu stále byly a stále se přitahovaly nebo odrážely, stále vzájemně na sebe působily, a tak věčně v sobě duchovní život skrývající nikdy nezačaly a nikdy nemohou přestat.

Zde zase vidíš, jak je možno nekonečno konečně pochopit a vysvětlit a jak jednoduše a prostě jasně lze dát i stvořeným bytostem představu o nestvořeném věčném Duchu nebo Pánu stvořeného, Který právě jako jednotlivě stojící tento celý duchovní svět (svět duchů) v Sobě, ze Sebe a kolem Sebe mohl postavit, stvořit, poněvadž On jako souhm (soubor) všeho duchovního napřed musel být, než mohl duchovní mimo Sebe postavit.

Ale z tohoto i vidíte, že vše, co bylo stvořeno, potřebovalo být jen jednou stvořeno, poněvadž zárodek v sobě skrývající to věčné se beze všeho dalšího přičiňování zase dál věčně utváří, dál se může vyvíjet, až se tímto způsobem, od stupně ke stupni vpřed když kráčí, zase vrátí k tomu, ze kterého vyšlo.

Toto spojování duchovního navzájem je základem sebeurčování jednotlivě stávajícího a upozorňování, když hrozí nebezpečí, vidět tato spojení jinými působeními oddělena.

Jako je živé bytosti vtlačena do jejího nitra „lásky k životu“, právě tak je v duchovním životě tento tlak ještě větší, ne kvůli zničení, nýbrž z obavy vidět spojení duchovního života odříznuto.

Tak vidíte předtuchy zvířat před blízkými se živelnými událostmi, kde probíhá živelné duchovní rušení.

Jejich tlak k udržení jejich života jim sděluje instinktivně (pudově) už duchovní vlnový úder, než přijde celá příroda do vzrušení. Prchají, poněvadž chránící příroda často potřebuje tyto velké čistící pochody ke zdaru celku. Ten právě nechce zrušit, ale k jeho dalšímu trvání právě tyto živelné pochody potřebuje.

Kdybyste se dívali duchovníma očima na duchovní události, museli byste snadno poznávat duchovní střídavé působení, o kterém jsem vás dříve informoval. Ale vy nevidíte a neslyšíte nic, a přece by vám mnoho vámi vynalezených fyzikálních nástrojů mohlo dávat den ze dne důkaz o řečeném. Pozorujte jen tlakoměr, teploměr, elektroměr.

Co se nyní děje ve velkém ve vzduchu vás obklopujícím a v nitru vaší zeměkoule, jak jsem řekl, je jen duchovní povahy, zrovna totéž se stává i v duchovním a duševním životě, kde právě duchovní spojení nejen mezi dušemi a dušemi zde na Zemi, nýbrž mezi dušemi živých a zesnulých lidí je, a to tak, že živí ani zesnulí nejsou vyloučeni z tohoto svazku a zesnulí se mohou v duchovním ohledu ještě víc spojovat a také to chtějí, když jsou zbaveni hmotného těla a celé jejich já trvá jen duchovní.

Podle Mých slov je tedy řetěz, pevné spojení mezi duchovním a duchovním, a je to tak i v duchovním životě člověka při veškeré samostatné činnosti, duchovní svazek spojuje stejně smýšlející duše, kde do první řady vstupují příbuzní, poněvadž povstali ze stejného zdroje, podrželi si vždy i něco osobitého ze svého prapůvodu, i když později svobodnou vůlí člověka určené se dalo jiným směrem. Jsou tedy v duchovní říši spojení, která se mohou dát člověku vědomě pociťovat, když jimi přece jsou, aniž člověk tento duchovní vliv tuší, a to často jen v mimořádných okamžicích.

Čím je u zvířat předtucha živelných událostí, tím je u člověka předtucha poměrů nebo nastupujících okolností, které najednou hrozí roztrhnout tento duchovní svazek.

Zvířata prchají z pudu po životě, duch ze stejného pravidla hledí varovat různým způsobem své duchovní příbuzné, podávat jim zprávu o ohrožení.

Jako zvíře uchopuje úzkost, něco neurčitěho k úprku, tak, pokradmu překvapuje lidskou duši rovněž úzkost, nevyсловitelná tíseň a obava, aniž si může vysvětlit důvod toho.

Stejný duchovní zákon, který pohání zvíře k prchání, tlačí i člověka k vymanění se ze svého smyslově světského náhledu a duchovně hledat základ, důvod, pro který světsky není vysvětle- ní.

Tak musí lidé provádět často věci, ke kterým je láska jiných duchů tlačí, aniž by v nejmenším chápali jejich dosah. Mohlo by se vám uvést tisíc takových příkladů, kde sice na- pomínání nechybělo, ale porozumění toho se buď zcela popíralo, nebo se dokonce zesměšňo- valo, poněvadž člověk příliš krátkozrace chtěl přijímat jen to za pravé, co mohl rukama ohmatat a každou představu, že existuje ještě jiný svět, než jaký vidí, ve své domýšlivosti pyšně od sebe odhodil.

Jak často zazní v srdci hlas „Nedělej to,“ „Nechod' tam“. Jak často dochází k okolnostem, které by mohly duchovně vidoucího upozornit, avšak nepovšimnuty se ocení teprve, když dojde k neštěstí.

Tyto jemné vnitřní hlasy jsou výstrahou duchovního života, jsou silnými vlákny, která bývají mezi stejně laděnými dušemi, kde nemá vliv čas, ani prostor, aby svazky roztrhal nebo zničil, když už dávno trvaly předtím, než byli duchové oděni do hmoty. Nad hmotným se vznáší duch neboli nad hmotným světem leží dál rozprostřen svět duchovní, ve kterém se blaho a bolest jednotlivců a celých národů pociťuje mnohem dříve a co možno naznačuje, než ještě hrubé udá- losti vám všem jasně ukáží myšlenkový svět vedoucí k činu a že toto vše, mnohými tušené už dávno cítily jednotlivé duše, ale nebylo jim porozuměno.

Když nyní onen svět může přitom vyjadřovat svůj vliv, tu musíte také přijmout, že člověk, který je smrti blízko nebo ve stavu umírání, může ještě snáze svým příbuzným sdělovat své starosti a obavy, poněvadž má i větší duchovní prostředky - přísluší už víc říši duchovní než pozemské - než měla uzavřená duše ve zdravém těle.

Tato duše, v loučení ponořená, vidí svůj duchovní svazek s žijícími na Zemi. Hrozí mu roz- tržení, proto se podle svého duchovního názoru bojí, že snad dojde k celému zničení. Napomí- ná, prosí, mohlo by se říci „telegrafuje“ na všechny strany, aby ještě zařídila mnohé, o čem se dříve domnívala, že je k tomu ještě dost času.

Touha, která se jí zmocňuje – vidět ještě své milované – jí dává sílu nejen v myšlenkách, nýbrž duchovně (skutečně) se přesadit na místa, kde prodlévají milování, a dát jim tím neb oním způsobem na vědomí poslední „sbohem“. Je to duchovní, tak nebo tak jemná a něžná láska. Člověk si teprve uvědomuje, jak mnoho v srdci skrývá, když se musí loučit s poměry, které se mu staly z dlouhé zvyklosti druhou přirozeností.

Tato hlášení, tušení, přicházející z blízka i z dále, často duši vyděsí a ona pak tuší, že se musí něco stát v duchovním životě s těmi, kteří s ní jsou láskou spojeni, a pak obvykle pozdější zprávy potvrdí tyto předešlé pocity.

Že i tato napomínání a předtuchy nosí stále pečeť, jak dalece má loučící se duše duchovní představu nebo jasný pojem o tom, kam jde, se rozumí samo sebou. Kdyby většina lidí přesně věděla, jak jiný svět vypadá, byla by i jejich hlášení a sdělování tohoto druhu jiná a asi spíše potěšující než zneklidňující. Avšak ať jsou jakákoli, dokazují vám duchovní svazek, který vám za prvé – jasně ukazuje, že svět duchů nebo duchovní spojení je, a za druhé – vám vedle toho dává cítit, jak něžné a silné je takové spojení, poněvadž už mnohem dříve, než samy události nastoupí, duše ve svém duchovním životě přijímá předtuchu, že je nebezpečí na pochodu.

Všímejte si tedy dobře všech těchto pokynů, které k vám přicházejí ze všech stran, začínej- te duchovně vidět a duchovní jasně posuzovat a užasnete, jaké střídavé působení v duševním životě, jaké v celém vesmíru existuje duchovní spojení, zdánlivě začínající mrtvým nerostem, pokračující řetězem až k nejvyššímu andělu, kde nemůže jít mimo žádné rušení, žádná změna netušeně nebo bez pocítění, poněvadž vše souvisí vzájemně tak jako atomy vašeho vzduchu nebo velkého éteru.

Ale ze všeho toho se ještě poučte, že máte právě vy sami pokud možno přispívat k tomu, aby vaším počínáním nedocházelo k poruchám, které by vaše jednání mělo přivodit. Jak k vám pokradmu přichází stísněující pocit, když by vám jiné duše chtěly sdělovat blízkí se nebezpečí, tak můžete i vy ve své blízkosti až do nejzazší dálky nesprávným myšlením, jednáním připravovat jiným duchům rozladění. Ti vaším počínáním proti morálce a svědomí musí spolutrpět, místo co byste jim svým duchovním pokračováním měli přispívat k potěšení.

Uvažujte o něžnosti velkého duchovního světa v sobě a kolem sebe a přičiňujte se co nejví- ce, abyste jiným duchům nepřipravovali trpké chvílky, jako například když dítě často hodí ká-

men do vody, kde rozšiřující se kruhovitě tvary, pádem kamene zapříčiněné, možná když dojdou k druhému břehu, zničí tam celou rodinu malých zvířátek. Chlapec při hodů kamene do vody nic zlého netušil a ani nechtěl způsobit.

Tak má i toto slovo zase přispět k vašemu vhledu do duchovního světa, abyste vždy a víc chápali, že nejste pouze hmotná těla, nýbrž věční duchové, kteří potřebují jen na krátkou dobu hmotný obal, že se zde mají připravovat na delší, ba věčnou dobu vlastního duchovního života a v něm pokračovat.

Tak mají být zažité články duchovního řetězu, který vás jako občana dvou světů stále přivádí k důležitému a vedle toho vám dává poznat, že hmotný svět je jen přestrojením všeho stvořeného, ale duchovní svět je vlastním, nikdy nepomíjejícím světem, který Mně jako Tvůrci a vám jako Mnou stvořeným nejvíce odpovídá a odpovídat musí.

Tak ať se zas položí kámen k Mé stavbě říše, nikdy nepomíjející, kterou jsem z lásky k vám stvořil, z lásky k vám ji řídím a vedu, chci však právě proto jako „Bůh lásky“ být milován svými stvořenými bytostmi chci, aby se Mi rozumělo jako „milujícímu Otci.“

Kdyby to nebylo účelem, nedával bych zaznívat tak mnohým hlasům ze všech koutků a stran, abych vás probouzel ze smyslového spánku, abyste mohli poznávat, „odkud jste a kam jdete“ a jít musíte, abyste se stali „děťmi“ velké duchovní říše. Z té jste vyšli a tam se musíte zase vrátit. Učte se tedy vnímat (slyšet i duchovní hlasy, když se dostávají k vašemu duchovnímu uchu. Učte se řeči Mého duchovního světa, kam šli už tak mnozí z vašich milých a kam za nimi musíte jít i vy všichni, učte se poznávat tuto řeč ve znameních, znacích, napomínáních a výstrahách. Učte se ji poznávat už v pozemském životě, kde vás chci Já, váš vůdce, připravovat, aby vám tam byla ta řeč běžnější a abyste dříve chápali Mé vyšší duchy a spojení, abyste chápali, jak vás všechny spojuje mírný řetěz lásky a že uprostřed ve velké hmotné tvůrčí říši je duchovní říše jako hlavní věc se svým Tvůrcem jako střediskem, jenž je Alfou a Omegou, že odtud vše vyšlo a vše se tam zase musí vrátit. Amen.

Vzduch.

Už před nějakou dobou jsem ti dal jednotlivé obrisy tohoto slova, ale nemohl jsi je uvést na papír, poněvadž ti to nedovolovaly okolnosti, kde jsi žil. Ale nyní, kdy jsi zase svým pánem a s větším klidem se můžeš oddávat Mým vnuknutím, tu se tobě a tvým má toto slovo podávat jako kus chleba z nebí, poněvadž zas tak mnozí touží po něčem novém, ač ve starém je po ruce dost světla, a nového by nebylo třeba, ale vy lidé, jste už jednou takoví. Stále musí nové dráždidlo udržovat váš duchovní a tělesný život v bdělosti, jinak hniјete jako stojící vody. A zapomínáte zcela na účel, proč jste stvořeni a proč jste právě na Zemi.

Dráždidly v pokračování vpřed byly i obě události ve vašem kruhu, kde teď truchlíte nad ztrátou dvou čistých duší.

Těžko můžete nahlédnout, proč se to stalo a právě teď. Museli byste zcela jinak hledět do minulosti i do budoucnosti, kdybyste chtěli přesně vědět, proč jsem právě teď vzal obě tyto milé děti do Svě říše, a tím u vás pozůstalých způsobil bolest.

Kdysi jsem už řekl Mé cesty jsou nezbadatelné. a též dnes platí stejná věta. Vždyť Otec musí mít jiné názory o duchovním životě než Jeho děti. Když budou děti jednou zralejší, pak se i ony naučí nahlížet, že mnohé, co jim přicházelo v jejich dětských letech jako zvrácené, však bylo jen k nejlepšímu všech a vedle toho byla k tomu i nejkratší cesta.

Nyní, po tomto krátkém odskoku od našeho vlastního tématu, se zase vraťme k svému předmětu – „vzduchu“. Vaši učenci už dávno vzduch vyměřili, chemicky rozložili, našli v něm různé látky a objevili jeho vlastnosti. Dělalí pokusy s hrubými nástroji a přirozeně i jen s hrubými součástkami vzduchu. Ale že vzduch vůbec ještě obsahuje tak mnohé, o čemž si vaši učenci nadávají ani snít, tím vás mohu ujistit, neboť vzduch jako část vaší Země obsahuje všechny látky, které dělají hmotu hrubší a v zpuštěném stavu a aby se to dokázalo, k tomu dávno ještě vaše nástroje nestačí. Parní okruh, který každého, i vaše tělo stále obklopuje, může obsahovat jen to, z čeho se skládá věc nebo živá bytost, a tak obsahuje v netělesném stavu, co je na Zemi pevné a vše, co na ní žije a se nachází ve ztělesněném stavu.

To se vám říká jen tak vedle. Že máte stále chápat a připomínat si, že všechny vaše vědecké objevy zdaleka ještě nevyčerpaly alfu Mých tvoreb a o konci (Omega) není tak jako tak co říci.

Ale ani to není účelem Mého slova, které vám chci dnes dát, ač by bylo v tomto ohledu mnoho co říci v oboru označování tvůrčích prvků, které vám jsou známy, mohlo by je rozmnožit. Ale to by nepřispělo příliš k duchovnímu užítku, neboť byste zas nejvýš přišli ke stejnému výsledku jako u mnohého. Totiž tím, že Já, Bůh, Tvůrce, jsem nekonečný, nepochopitelný a právě v nejmenším jsem největším, což by mohl říci i nejmenší červíček nebo i rostlinka či kapka rosy, která vězí na lístečku se svými tisíci a tisíci zázraky, kdybyste si toho všimli a pozorně se na to dívali.

Hledte, vše toto jsou jen vedlejší věci, proč jsem k tomuto slovu vzal název „vzduch“. Mé názory, Mé představy, co je důležité pro vás, zvláště potřebné pro vaše duchovní vzdělávání, leží mnohem hlouběji nebo – chcete-li – blíže u vás, ale právě pro blízkost to nevidíte, poněvadž se ze zvědavosti díváte do dálky a pro samé stromy nepozorujete les.

Řekl jsem vám, že jsou dráždidla potřebná k uskutečňování hmotného a duchovního pokračování. Tímto dráždidlem je právě život, neboť, kde tlak k pohybu nutí zdánlivě bez života tu ležící těleso, aby se měnilo až do svých nejnižších prvků a součástí, tu se hýbe, pohybuje se, tu je život, který dává věcem vznikat a zanikat.

Nuže, bez vzduchu, který má vedle svých dalších vlastností i pružnost, by byl život rovněž neslyšitelný a neviditelný. Viditelným se stává propouštěním světelných paprsků, jejich lomem, vstřebáváním v tělesech, čímž vzniká změna v barvě a způsobují se všechny příjemnosti, které vaši Zemi zkrášlují, avšak toto vidění, ke kterému je stvořeno vaše oko, že v něm jsou tytéž zákony jako ve světle a vzduchu, přece ještě nestačí zvyšovat nebo udržovat duchovní pocit. K tomu patří ještě něco mocnější, důležitější, a tím je tón. Bez tónu by byla Země přece jen krásným hrobem, bezživotné ticho by žijící bytosti utlačovalo, sdělovalo by se jen vnějšími výrazy, vyjadřováním by nestačovalo nahrazovat lásku, přátelství a všechny ušlechtilé vlastnosti, které vyrůstají jen z družnosti. Jen tón jako duchovní plod, ať ve slovu či zvuku může vzněcovat zase duchovno.

Tón vzniká chvěním vzduchu, to pak probouzí chvění ve hmotných věcech a jeho vlnové rozechvívání se pak sděluje jiným předmětům. K tomu patří vše, co je stvořeno. Vše se chvěje při prvním světelném paprsku, tímto chvěním se vyvolává osobitý boj ve svých vlastních součástkách, kde částečně ze sedmi barev jednotlivě vstřebává, některé se odrážejí, a to dává obraz celku. Avšak toto chvění mu dává i tón podle souvislosti a trvání jeho jednotlivých částí. Tento tón, dává se všude najevo, v neživých i žijících bytostech, všude osvědčuje, potvrzuje jiný, vyšší duchovní život, a tak máte považovat vzduch za hlavního nositele svého duchovního života, neboť bez něho byste netušili slovo, ani harmonii tónů, ani velikost Mých tvoreb ve hřmění hromu nebo burácení, hučení vodopádu, který vám také představuje život ve vyšší moci.

Písmo by mohlo sice být, ale bez vyslovování by leželo studeně před vámi. Slovo, nadšené povzbuzující slovo z úst jemně cítícího člověka rozohňuje, pozvedává, vede poněkud k vyššímu stupni duchovního vzdělávání. Toto slovo vám jedině může dávat, co jen němě vyjadřuje všechna barevná nádhera. Za toto slovo vděčíte jedině pružnosti vzduchu, ohebnosti mluvidel, která se rovněž už víc než ze tří čtvrtin skládají ze vzduchu nebo prvků, které obsahují vodu, kde se přirozeně musí brát v úvahu, že „voda“ je jen zhuštěný vzduch.

Harmonie tónů, ať ve zpěvu zvířat nebo lidí, hudba, vyvolávaná používáním různých kovů nebo druhů dřeva, jejichž součásti připouštějí lehké vzrušování jejich nejmenších vláken, vše toto nebo pružná svalová síla v těle, například v hrdle, vám dost zřetelně ukazují, jak jedině vzduch je jedinečným sdělovacím prostředkem, kterým může duše mluvit k jiným. Její nitro může prostřednictvím vnějšího světa dávat pociťovat a mluvit k jiným v těle uzavřeným duchům o tom, co jí samou tak často mocně hýbe.

Kdyby nebylo pružnosti vzduchu, který vše proniká, nemohl by se projevat život ve vesmíru nebo jen nejvýš velmi nedostatečně. Tak ale vše žije a pohybuje se. Jemné šelestění vzduchu nebo hučení bouře, bzúčení mouchy nebo radostný zpěv zpěvných ptáků, vše potvrzuje život, který se chce podílet, život, kterému nestačí, aby sám žil, nýbrž teprve ve společné pocitu, vznícen společným sdělováním osvědčuje pravé radosti vyššího duchovního života, který pak korunuje hudba a řeč. Hudba dává srdci cítit, co často duši provívá, zachvívá. Je to řeč,

kteřá pocit vyjadřuje v duševně plných slovech, že základem vši tvorby, všeho života je jen láska. Je tu tlak po soucítění, který jednoho ke druhému přiřazuje jako článek řetězu a oba pak mírně vede ke Třetímu, který je Tvůrcem a původcem všeho stávajícího, který vložil tento tlak do srdce všem žijícím bytostem, poněvadž všechny z něho vzešlé mohou přirozeně jen cítit jako On Sám.

A aby se toto vše uskutečňovalo a usnadňovalo, dal světům a zemím i každé věci parný okruh, pružný, pohyblivý, který je každým okamžikem připraven sdělení radosti nebo bolesti nést dál, podněcovat k účasti na pomoci nebo soucítění.

Mé děti, tak se má pohlížet na prvky, z nichž je zbudován svět váš i jiné světy. Tak je vzduch nositelem duchovního života, prostředníkem mezi vzdálenými zeměmi a moři, šířitelem tónů vznešeného a užitečného, jakože i vás dosud vzduch udržoval.

Dal jsem vám toto slovo, abyste viděli, jak je vzduch potřebný k životu vašemu i všech tvorů svými součástkami, jak tu musí být rovněž nevyhnutelně k životu duchovnímu, bez kterého není možný žádný pokrok.

Z tohoto slova se učte zase poznávat, jak mnoho věcí je vám ještě lhostejných, a přece jsou mocnějšími činiteli v průběhu vašeho života, než jste dosud mysleli. Učte se pozorně si všimat Mé přírody, neboť jen hmotnou přírodou je vám možno poznávat duchovně mocnější Mé tvorby a Mé Já, poněvadž hmota je u vás nejbliže, a proto je vám snáze uchopitelná a pochopitelná.

Jaký je celý váš účel života na této Zemi? Nic jiného, než „učit se Mě lépe poznávat.“ A jak to můžete uskutečňovat? Jen tím, že se učíte chápat Má díla duchovně, poněvadž právě díla prokazují a dokazují Mistra.

Celá viditelná příroda je jen výrazem Mých vlastností, ba i vy sami jste byli duchovně a tělesně stvořeni podle Mého obrazu, a tak se snažte poznávat svůj původ, svého Tvůrce. Jeho se chopit a chtít Ho pochopit, neboť, čím víc Ho poznáváte, tím víc se sami zušlechťujete, On při tom nic nezískává, ale vy – vše.

Dávejte tedy učencům objevovat a vynalézat všechny chemické prvky, to je a zůstane rozumovou věcí a žádné srdce nebude blaženější při objevu nového tvaru plynu. Ale cituplná bytost vděčně pohlédne nahoru, když bude moci spatřit jako v tomto slově, kolik duchovního dobrodiní je v jednom prvku, například vzduchu, bez kterého by celá zeměkoule zůstávala němým výrazem nikdy netušeného pocitu, kdyby k tomu láska nepřidružila „slovo“, které vzduch potřebuje jako prostředníka ke zvyšování hmotného dráždění tvorby duchovním.

Toto slovo vám má být zase svědkem lásky, jak dělám vše, abych Své děti duchovně vychovával. Chci z nich udělat duchovní děti, Své děti, které nezaměřují svůj pohled jen k zemské půdě, ze které vzešly. Také nemají zapomínat, že jejich původ je duchovně božský. Mají si toho být vždy a stále vědomé a chápat v celém rozsahu, že je nekonečný Bůh uchopitelný konečným, a právě proto se mají učit nahlížet hmotné součásti své vlastní Země tak, aby nejprve poznávaly rozumnými duchovníma očima, aby uprostřed ve hmotě jen duchovní jako hlavní věc poznávaly a uznávaly duchovního Tvůrce, toho především uctívaly a pak se učily milovat Ho, protože pro lidstvo rozprostřel tak mnohé zázraky, aby dosáhl jediného konečného účelu hlavního základu celé tvorby, aby v jejich srdcích vzplanula právě tak čistě. Stále ji do věčnosti takovou podrží.

Toto slovo buď nyní zase novým, podnětem, který vaše duchovní orgány zahřeje a má vás podnítit k dalšímu bádání v Mé říši. Musíte se duchovně vzdělávat, chcete-li mít své pokračování v duchovní říši. Tato duchovní říše na vás čeká, brzy se tam dostanete a tu se jedná o to, jak mnoho duchovního věna s sebou přinesete. Abych ho pro vás dobyl, nelekám Se žádné námahy – dávám vám ukazováčky (podávám vám ruce) ve všech možných směrech. Blaze vám, chcete-li jich používat. Jsou to podněty, které vás mají přivádět dál vpřed, abyste „nezkysli“ ve světském a mysleli na své určení dřív, než už bude příliš pozdě.

Dva z vašeho středu jsem odvolal. I to je ukazováček, dobře si ho povšimněte, abyste mohli být v každé hodině připraveni – jít tam, kam vás vaši miláckové předešli.

Truchlete nad sebou, když možná v tomto slově zpozorujete, jak jste všichni slepí, jak mnoho se máte ještě učit a zlepšovat, abyste se mohli stávat pravými spoluobčany duchovní říše, ve které stojím jako Nejvyšší nahoře Já.

Otcovsky napomínám, otcovsky radím a otcovsky vás všechny vedu ke konečnému cíli, abyste byli připraveni k mírnému přechodu do oné říše, kde sice není vzduch prostředkem do-

rozumívání jako zde, ale kde rovněž duchovně jemnější prvek přiměřeně usnadňuje jejich dorozumívání, tím Mě tam mohou oslavovat a opěvovat, jak jste to vy zde dělali hrubšími prvky.

Říkám vám to proto, že jen Duch může používat duchovnějších prostředků, máte tedy uvažovat, že čím je váš duch očištěnější, tím duchovnějšího sdělování tam bude schopen, ale čím hmotnějším zůstal, tím nesnadnější je jeho sdělování, poněvadž mu chybí onen prvek, který měl na Zemi. Proto hledí většina zesnulých působit dál zde na zemi, poněvadž znají sdělovací prostředky a ty se jim líbí, kdežto ony na jiném světě jim nejsou běžné, nýbrž dokonce odporné.

Je tu tedy spiritismus se všemi svými různými odstupňováními, poněvadž jako zde, i tam jsou už dávno pevně stanovené zákony, které žádný zesnulý podle svého dobrozdání nemůže měnit.

Učte se tedy zde – zduchovňovat se, aby se vám tam šlo snáze vpřed. Prostředky k tomu jsem dal mnohonásobně, následujte je a používejte jich a sami na sobě už pocítíte, jak bylo dobré dosáhnout zde s menší námahou toho, co tam stojí mnoho času a trpělivosti, poněvadž přece každá duše chce a musí kráčet vpřed.

„Nové“ jste chtěli a nové jsem vám dal, vezměte si je do svého srdce a zvykejte si na to – nečekat na Mé vysvětlení, nýbrž sami se snažte – rozumět duchovní řeči Mé tvorby a budete mít brzy víc světla. Toto pro dnešek. Amen.

Zda a jak dalece nás vede ochranný duch?

Podle víry člověka je i její působení, neboť víra je sama o sobě oním mocným poutem, kterým je vzájemně spojeno tělo, duše a duch. Nemůže tedy být v tělesném světě působení, aby nespočívalo v duchovním. Potřebuje-li někdo něco, to je pokud se stýká přirozeně s přirozeným světem, tu hledá také ihned nějaký prostředek, aby odpovídal, napomáhal tomu, co ten či onen přirozený člověk potřebuje. Ale poněvadž je každý člověk ve své přirozené jsoucnosti nutně zas jen přirozený, tak ví málo o duchovním, které nevidí a neslyší, a to proto, poněvadž, jak bylo řečeno, je sám jen ještě přirozený. Ale poněvadž vše přirozené je závadné, je takovým i člověk podle těla. Co udělá domácí pán, když se na jeho domě ukáží trhliny a jiné nedostatky? Nebude se bát, že když se hned nepřistoupí k opravným opatřením, dům se nakonec tak uvolní, že neodolá ani nejnepatrnějšímu zemětřesení? Nechopí se tu hned ten domácí pán prostředků, aby svému domu dal zase příslušnou pevnost? Jistě tak udělá, není-li vlašný a dobře si všímá poškození svého domu. Co myslíte, jakých prostředků by se měl chopit tento domácí pán? Nemusíte dlouho hádat, hned to najdete. Nechá dům ohledat znalcem staveb a ten mu řekne: „Můj příteli, poslyš: S tvým domem to vypadá špatně, neboť chyba, která se ukazuje na stěnách, pochází ze špatného základu. Co ti pomůže, když dám rozpukané zdi slepit maltou a očistit je zevně i uvnitř? Dojde-li i k nejnepatrnějšímu zemětřesení, budeš pohřben i se svými blízkými pod sutinami.

Když domácí pán slyší tak zlý znalecký posudek, zmalomyslní nad velkým poškozením svého domu a radí se u sebe: Co mám teď dělat? Mám tomuto znalci věřit, dům zcela zbořit a ze základu postavit nový? To je přece spojeno se značnými náklady. Nebo se mám poradit ještě s jinými znalci v tomto oboru a dávat dům znovu ohledávat? A když tak uvažuje, radí se sám se sebou: Co se týká rady prvního znalce, je sama o sobě pravdivá (správná). Ale když se při tom jedná o stavbu nového domu, pak není třeba opravovat tento rozpuklý dům, neboť nový dům se dá přece všude postavit. A zde se jedná jen o možné vylepšení stávajícího poškozeného domu. Poradím se znovu, zavolám si k tomu nejen jednoho znalce ale několik. Nyní ale někteří navrhuji jako první, jiní radí, jak lze tento dům zase znovu zbudovat, aby byl tak pevný jako nový dům, z pevného základu. Co myslíte, pro kterou radu se domácí pán rozhodne? Jistě jen pro tu, kterou svolal po druhé.

Nyní vidíte, že lidské tělo je jen pohyblivým domem ducha. Tomuto domu hrozí často tak rozmanitá nebezpečí! Tato nebezpečí jsou jistým způsobem už skutečné trhliny v domě neboť jsou tak postaveny, že by dům pomocí zkušeností na jiných domech mohl ještě některé životy nebezpečné udržet. Poněvadž to přirozený člověk vidí a je to i přirozenější, než kdyby se všemožně radil, jakým nejhodnějším způsobem by mohl svůj, už rozsedlý dům zase znovu zřídit, aby byl zase jako nový, nebo kdyby viděl jiné rozsedlé domy ze svého ještě nerozsedlého, pak myslí, jak by mohl svůj dům uchránit před poškozeními? I on se nejprve podle rady slova, jež

jsem mluvil ke všem lidem, obrací ke Mně jako hlavnímu staviteli. Ale ten žádá, aby zpuchřelý dům byl zcela stržen a na jeho místě byl postaven nový a ze základu pevný. Avšak taková rada stojí domácího pána příliš mnoho. Obrací se tedy i na jiné, podle svého zdání také znalé a zkušené. Z nich mu mnozí radí jako hlavní stavitel, proto jeho pochvalu nemají. Ale jiní, kteří se pevně a nepochybně nedrží slova velkého stavitele, mu radí k vylepšení, kterým může svůj dům udržovat a upevňovat skoro jako nový a tuto radu má pán za světlo a také ji nejprve následuje. Ale co myslíte? Je tato rada dobrá? Pro domácího pána je ovšem dobrá, protože odpovídá jeho přání. Ale sama o sobě není dobrá, poněvadž dům je jen zdánlivě pevný, ale nedosahuje skutečné pevnosti.

Zde pohledte na účinek víry. Tento svazek spojuje nyní vlastníka domu s potřebou domu samého a jeho pomocí, která není vůbec drahá. Ale jaká je víra, taková je i pomoc. Ale ptejte se sami sebe, jak něco takového u Mne vypadá. Chci vám dát malé podobenství, a to vám má posloužit k duchovnímu zrcadlu, ve kterém máte spatřit obraz výdajů a nákladů se lekajícího vlastníka domu, který má nakonec mnohem větší námahu a práci, když svůj dům „zamazává“, místo aby jej chtěl co nejrychleji zbořit a za vedení velkého Stavitele postavil nový pevný dům

Ale toto je srovnání : Má-li někdo nejplnější, nejpersvědčivější vědomí, že vládce státu je blahosklonným dobrým člověkem, který každému prosícímu dává beze všeho dalšího žádání, oč žádá, a přesto nechce vstoupit na práh vládce, ale plazí se k dvořanům, kteří mu přístup k vládci nakonec tak ztěžují, že se mu zdá holou nemožností, aby se vůbec někdy k vládci mohl dostat, a tím méně od něho něco přijmout. Zůstává pak tedy také stát u dvořanů a hledá u nich vše a v nejnepochopitelnějším patolízalství si dopisuje s vládcem. Ale vládce vidí takovou neschopnost, a aby se žadateli nedělalo násilí, zůstává při tomto pokorném podlézání do doby, kdy se podiví, že se chudí lidé při vší jeho dobrotě a blahosklonnosti dávají svádět jinými ziskuchtivci, aby se lekali hlavního Pomocníka a pomoc hledali u těch, kteří nikdy pomoci nemohou a kdyby mohli, pomoci by nechtěli, poněvadž jsou zističní a též proto ne, že by se vládce na ně špatně díval, kdyby si chtěli osobovat něco, co přece povždy jen jedinečně a jediné bylo, je a bude věcí vládce samého.

Jak toto srovnání ukazuje, tak to stojí s člověkem, který hledá pomoc někde jinde než u Mne.

Ale když někdo věří v pomoc ochranných duchů a andělů, který se rovná tomu, který zná sice dobře Vládce, že je veskrze dobrý, ale z bázně, že by to možná nemohlo být Vládci příjemné, kdyby Ho sám obtěžoval svou domnělou neobratností, se upíná k jiným ochranným a pomocným bytostem a věří nakonec ve vší vážnosti, že mu pomáhají a chrání ho před nebezpečím, zatímco přece jen Vládce jako hlavní Stavitel dal Svou pomoc a Svou ochranu slabověrnému částečně těmito duchy, na které se odvolával.

Uvažte jednou u sebe správně : Víte, že všichni lidé, duchové a andělé jsou jen Mnou svobodně nesené myšlenky, které mají vždy svůj život a své všechno ze Mne, a to každá tolik, co je podle Mého věčného řádu pro něho nejvhodnější. Ale když někdo přichází ke druhému a říká mu: „Pomoz mi v tom a onom,“ když pak ten chce žádajícímu pomáhat jako sám ze sebe, není to zrovna tak jako když slepý vede jiného nebo mrtvý chce jinému vdechnout život nebo jako by nechtěl přesmutný těšit přesmutného? Ale říkám vám, že každý člověk, duch a anděl se má dost starostí sám a nemá ani atom víc, aby jej mohl ze sebe dávat druhému.

Ale kdo ke Mně přijde s jakoukoli potřebou a přivine se živým poutem víry ke Mně, jediné Žijícímu, jak se mu nemá dít, o co se, se Mnou živou vírou spojil?!

Podle toho je na cestě čisté pravdy jen jeden jediné opravdový ochranný Duch a Tím jsem Já Sám. Všichni ostatní ochranní duchové pocházejí ze slabé víry, vyvolané ustanovením ziskuchtivé vnější církve. Ale poněvadž se lidé k tomu odvolávali, činí tak dosud a bude k tomu docházet i v budoucnosti, tak zůstává prozatím, aby svoboda lidí neutrpěla škody, udělit slabověrným svou pomoc a prozřetelnost cestou domnělé mezivědy, meziumění. Ale na druhé straně si nesmíte myslet, že tím přestává činnost lásky blažených. Ale není uzpůsobena tak, jak tomu učí slabá víra, nýbrž, poněvadž všichni blažení jsou ve Mně jako Já v nich, tak jsou i z jedné a téže lásky svého svatého Otce oblažováni a na věčné časy oživováni.

Na této Zemi není člověka, aby mu nebyli přidáni duchové z lepšího světa a tito duchové se i stále snaží vést ty, kterým jsou určeni, ke světlu a životu všeho života.

Ale odkud pochází a čím vůbec je laskavé úsilí takových duchů? Nejsem to Já, Který toto v nich působí? Jak je přece podle toho nespravedlivé, když mě člověk obchází a hledá pomoc u

těch, kteří sami ze sebe nic nemají, ale vše jen ze Mne. Ale co chce člověk, když ví, že jsem Se Já jako ze všeho Nejvyšší mohl stát člověkem, ba dokonce bratrem z celého srdce pokorným a mírným a jsem vůbec blahosklonným a ne Bohem v dálce, nýbrž Otcem a bratrem vám co nejbližším, že vám je i váš vlastní život vzdálenější, než Já Sám. Člověk se stal ve vážnosti života ostýchavým, spřátelil se se smrtí, že pak nemůže uchopit pravý život, hledá jej v dálce a hroznými oklikami, nesahá po tom, co je mu přece nejbližší a je u něho stále, trvale – tak řečeno – nese ho na ruce. Jinak by se totiž mohla nejvyšší moudrost přirovnávat ke čtverhrannému kruhu jako čisté nemožnosti, jako by člověk, který miluje život, nechtěl v kořeni chápat, uchopovat především, když to přece může, jen když chce.

Ale jděte zpět, tažte se kteréhokoli evangelia, všech apoštolů a jiných šířitelů Mého slova a ukažte Mi u nich někde místo, kde by se učilo – přidržovat se vedle Mne i určitých ochranných duchů. Nestojí tam spíš: „Pojďte ke Mně všichni, kteří jste utrápeni a obtěžkáni, chci vás všechny občerstvit.“ Je někdo z tohoto pozvání vyňat nebo doporučen ochraně andělů? Jistě ne. Co se tam říká, platí pro celou nekonečnost a pro celou věčnost. Ale kdo z vás by pak chtěl ještě tvrdit, že toto Mé slovo není dokonalé nebo že jsem tehdy vše dobře nezhodnotil a teprve později si vzpomněl na lepší? Taková domněnka by dokonce rozzlobila i světského vládce, který je přece ze sebe v jakémkoli slově nedokonalý, jakpak by se tedy mohla použita na Mne vyjímát?

Rovná se tedy taková víra rostlině která se přiživuje na stromě života. Ale kdo by mohl tvrdit, že přiživující se rostlina saje svůj život odjinud, než ze stromu, kterého se drží? Ale co je plodem stromu a co plodem přiživující se rostliny? Jen na stromě roste pravý plod. Kdo jej jí, tomu slouží k životu. Ale pokud jde o plod přiživníka, může jeho šťáva sloužit nejvýš k tomu, aby chytala nebeské ptáky pro smrt, bylo-li by to možné. (Ptačí kliš se vyrábí z plodů jmelí – lepidlo pro chytání ptáků – pozn. zapisovatele).

Tak je to se vším, co se nespojuje se Mnou, to je, co se nestaví ze základu se Mnou. Je tu buď jen obilný dům nebo přiživník na stromě života, jeden jako druhý není k užtku. Jedině Já jsem cesta, pravda a život. Kdo se Mnou neshromažďuje, rozptyluje. Ratolest od kmene odtržená neuschne-li brzy, nikdy nepřinese plod. Kdo něco potřebuje, ať přijde ke Mně a věří. Dostane to. Koho něco tlačí, nějaká pochybnost, ať pamatuje, že pochybnost je jen následkem toho, že někdo nekráčí se Mnou a nedává se Mnou táhnout. A kdo pochybuje, ať přijde ke Mně a věří. Dostane světlo v tom, o čem pochyboval. Kdo tu je slepý, hluchý, ochrnutý, dnou stížený, němý a posedlý, ať přijde ke Mně a věří, jistě najde co nejjistější pomoc. Ale zapamatujte si, že nejsem malým nýbrž převelikým Bohem. Kdo Mě chce uchopit, ať roztáhne své paže široce, to je musí Mě dokonale obejmout, a ne jen myslet, že bych mohl pomoci, kdybych chtěl, nýbrž musí myslet, že také v každé době co nejvíce pomáhat chci. Když bude v sobě toto spojovat, jeho víra bude správně oživat (stávat se živější).

Ale přihodilo-li by se snad u mnohého podle vašeho měřítka tu a tam něco, že by vztahoval svou víru na zjevení, která se vyskytují jako ochranní duchové při tak zvaném somnambulismu, tu pravím : Při této příležitosti jsou taková zjevení jen výtvoři vlastní víry a velmi se podobají oněm snům, kdy člověku při různých okolnostech přichází najevo obrazně a živě, o čem ve bdělém stavu živě, nejvýš živě přemýšlel ne ve svém rozumu, nýbrž ve své mysli. Ač na jedné straně tyto snové obrazy něčím jsou, tedy takové zjevení u somnambul nejsou jen pouhým prázdným zjevením, nýbrž i něčím skutečným, ale co je toto skutečné? Je to jen tvorba vlastní víry ve spojení s láskou vše uskutečňující. Žádný člověk nemůže hledat pomoc tam, kde by tomu napřed nevěřil a pak se toho s láskou a důvěrou chopil ve své mysli. Vždyť ani hmotný sochař nemůže zhotovit sochu, aby ji napřed nestvořil jistým způsobem v sobě. Ale jak ji stvořil? Nejprve myslel na nějaký předmět, ten se mu zamlouval, a poněvadž mu byl vhod, uchopil jej ve své mysli a byl svým způsobem zamilován do své představy. Ale jak svou představu i s láskou obsáhl, pojal, tu ji také uvede nepochybně v dílo, má-li k tomu schopnosti. Tak se to má se všemi zjeveními, zvláště v tak zvaném snovém stavu, ve kterém přestávají klamy vidění a vlastní tvorby se jako mlhy rozplynou, když se nejen duše, nýbrž žijící duch somnambul probudí (viz. VEJ III. Zorelův sen). V tomto stavu, který se ovšem vyskytuje poněkud zřídka, somnambuly se pak mohou docela málo zmiňovat o všem dříve pozorovaném, poněvadž duch v jasném vidění vidí, slyší a poznává jedinečného a jediného Ochranného Ducha všech ochranných duchů. Ale co se týká ještě oněch mnišsky blouznivých zjevení vedle somnambulních, tu budete mít už i sami dost chytrosti a nebudete věřit všem těmto blouzněním jako pohané, abyste je přijímali jako nejuplněnější světlo Mého slova, jako čistou minci a nakonec měli jen čtvrtinovou víru,“ jako

by vám mohly pomáhat dokonce dřevěné, kovové a malované obrazy jistých ochranných patronů. Říkám vám : Taková víra není ani o vlasek lepší než u oněch Baalových sluhů. Když už žijící člověk nemůže pomoci svému bratru a v Písmu stojí: „Všechna lidská pomoc nic nepomáhá“ a pak, jak jsou vůbec všichni lidé vůči Mně ničím, co by tu pak teprve měla konat mrtvá hmota nebo vyřezávané dřevo? Nebo byste snad mohli věřit, že při takových pomáhajících příležitostech vězí sami ochranní duchové ve svých hmotných zobrazeních? To vám má snad toto málo dostatečně popřít.

Vezměte si jako nejlepší příklad obraz. Mě visícího na kříži, počítejte všechny kříže v katolickém a i jiném křesťanském světě a jejich velikosti. Měly by všechny tyto obrazy dohromady působit víc než jeden nebo by měly mít větší moc větší obrazy než menší? Nebo by měly být ty posvěcené silnější než neposvěcené? Nevidíte tu na první pohled pošetilost? Vždyť Já jako živý Pomocník sám nepotřebuji člověka, ani anděla, a tím méně nějaký vyřezávaný obraz, neboť pomáhám-li, pomáhám v Duchu a v pravdě, ale ne ve vašem dřevu, kameni a barvě. Jakou sílu podle toho mohou mít obrazy ochranných duchů, když ochranní duchové sami o sobě nemají vůbec žádnou pomáhající sílu a působnost? Ale vezměme si příklad, že by měli někde ze slabé víry pomáhající sílu ze sebe, statisíce lidí by se k nim modlily, klečely by před jejich obrazy, jak by tu musel takový ochranný duch všemi obrazy probleskovat, aby se svou pomocí nepřišel nikam pozdě. Nebo si myslíte, že duch může být všude přítomen současně? Věčný Duch to může činit, poněvadž všechny věci v Něm jsou, ale stvořený konečný duch to nebude moci nikdy konat, poněvadž je vzhledem ke Mně jen konečným duchem. Ale který člověk může mít najednou tisíc myšlenek? Vždyť myšlení je přece jen dílem ducha a hleděním duše, která tu do sebe přijímá buď myšlenky nebo lépe, duchovní díla z Ducha jako vnějšně velké myšlenky nebo viditelná díla věčného Božího Ducha. Ale poněvadž duch ve vás může myslet jen jednoduše nebo postupně zjevovat jednu myšlenku za druhou, je tedy sám jen jednoduchý a nedělitelný, a tím může pohlížet na Má díla jen postupně, zatímco Já je pevně držím v největší jasnosti jednou myšlenkou. Stvořený duch nebude se svým nahlížením hotov do věčnosti. Jak by teprve podle toho mohl nějaký ochranný patron pomáhat stejně silně ve všech zobrazeních a být tam současně přítomen?

Až přijdou duchové lidí na jiný svět, budou se tam s námahou léčit z této nemoci ochranných duchů a děje se velmi často, že se jim musí odstranit s cesty všichni tito ochranní duchové domnělí, neboť, kdyby se to nestalo, uprchla by Mi většina římských katolíků a obrátili by se ke svým ochranným duchům. Nemusím sahat daleko nazpět, neboť teď, kdy toto píšete, pobíhají ubozí duchové zmateně skrz naskrz a hledají se vši horlivostí své patrony. Jdu jim viditelně vstříc jako Bratr a nejlaskavější Otec a volám k nim, že jsem to jen Já, Koho mají hledat a nalézat. Předemnou prchají ve vši vážnosti a odvážnější mě dokonce prosí, abych je dovedl k jejich ochranným duchům. Když už se .vyskytuje taková pošetilost u duchů na onom světě tak silně, jaké doklady proti takové pošetilosti by mohla pak dodat taková všechna zjevení na tomto hmotném světě tomu, kdo usiluje o ducha živé lásky a živé pravdy ve víře? Nuže, je-li váš dům závadný nebo se obáváte nějaké škody, obraťte se vždy jen na Mne, který jsem ze všech nejrozumnějším stavitelem duševního domu a jsem jistě ochranným duchem nejvíce pomáhajícím, jsem Ochranným Duchem všech ochranných duchů, a to za ceny co nejlevnější, a dům mohu jistě co nejdříve zbudovat co nejpevněji. Uvažte, že vládce. jakým jsem. nepotřebuje vůbec prostředníky, nýbrž jsem ve všem sám. A kdo ke Mně chce, ať přijde a potká Mě vždy doma, jako kdybych neměl nic jiného na práci, než čekat jen na toho, kdo Mě hledá, abych mu sloužil.

Důvěřujte a stavějte tedy na Mně, neboť jsem pevným základem, a kdo na tomto základu staví, jeho dům nebude věčně nikdy rozviklaný. Kdo si totiž bere materiál ze Mne, má jej živý, jako jsem Já Sám jedině živý, a život dávám každému, kdo jej u Mne hledá. Hledejte jej i vy u Mne, tak budete věčně žít. To říká, kdo jedině život má a dává. Amen

Ochranní duchové

(Žid.1/14, Žalm 91, 11, 12, Luk 20, 35, 36).

Ptáš se Mne na výrok své zesnulé přítelkyně a sestry, jak se má brát vysvětlení o ochranných duších, které vám dala při posledním setkání.. Abych ti srovnal i tyto pochybnosti, abys

měl ty i vy všichni jasno o těchto duších, tak ti chci dát i v tomto ohledu několik slov, aby se přešlo všem mylným názorům a pojmům.

Abych vám toto zřetelně představil a dal vám hluboce vhlédnout do Svých zákonů a Své duchovní říše, musím zas jako obvykle začít zdaleka, a to s duchy samými, a proto se nejprve táži:

Kdo vlastně jsou duchové? Kde jsou a proč jsou? Po vysvětlení těchto otázek je vysvětlení tvé zesnulé sestry snadno k zodpovězení a vám snáze k pochopení.

Když jsem byl ještě před vším hmotným obklopen jen duchy, kteří tvořili jen Mé různé duchovní říše, tak byly i obaly, které jednotlivé bytosti oddělovaly od celku jemnější, éteričtější a podle jejich vlastní osobitosti podrobeny všem stupňům zjemňování.

Duchové sami až do Mé největší blízkosti byli duševními částicemi Mého velkého duševního Já, které jsem vystavil mimo Sebe, abych jim dal samostatné vědomí a vedl je zase zpátky k Sobě jistými školami a zaměstnáními, kde bylo možné stupňované zdokonalování, avšak nebylo možné stát se Mně rovným (jako asymptoty hyperboly).

Stvořil jsem duchy, poněvadž jsem nechtěl požívat sám svého vědomí, nemohl se z něho těšit. Chcete-li pozorovat a pojímat pojem „Bůh“ s pojmem „láska“, která je ve Mně, v jeho hloubce, snadno z toho porozumíte, že láska je jen láskou, když za prvé – má předmět k milování a za druhé, když tuto lásku opěťovaně zas dostává zpátky.

Nuže, poněvadž jsem ve Své podstatě jen láskou a jen láska musela být základem všeho Mého bytí, Mého tvoření a působení, nemohl jsem jinak, než tuto lásku vyjádřit, dát jí život, působnost, takže jsem si ze svého Já stvořil svět, kde se zas představuje vše, co dělá Mé Já.

Tak vznikl napřed velký duchovní svět, kde je také možný jen duchovní život, stálé uskutečňování zákonů lásky a k tomu museli být duchové velmi různí, i když nedokonale stvoření, ale tak, aby se jednou mohli stát dokonalými.

Tak byl zajištěn duchovní život lásky, vše se hýbalo, vše se milovalo, všude bylo úsilí po vyšším a právě rozmanitostí jednotlivostí vznikala harmonie (soulad) celku jako snaha – přibližovat se Mně, jak jen to je možné stvořeným bytostem.

Toto snažení, pohybování trvalo eony dob, až se konečně jako u všeho zvrhlo dráždění v předráždění, zmužilost ve svévoli, a Já jsem byl nucen uložit tvrdší zkoušky duchům, kteří nechtěli chodit mírnou cestou lásky. Ti pak měli být čištěni bojem a utrpeními jako kov v ohni.

Tak vznikla celá hmotná tvorba jako plod padlých pomýlených duchů. Duchové byli a museli být svobodní, poněvadž Já Sám svobodný Bůh jsem Bohem lásky a vše, co se děje, jsem chtěl vidět jako konání svobodné, z lásky.

Duchové ve hmotě vázaní mají tedy jen delší cestu než jiní, ale musí tuto cestu nastoupit dobrovolně a vše, co se jim staví jako překážka, trpělivě přemáhat. Tak se zlomí jejich pýcha a přemění se v pokoru. Tato vlastnost je základem lásky, bez ní není možný žádný pokrok v říši duchů, která má být říši lásky.

Tak stojí teď, jak už všichni dobře víte, velká svobodná duchovní říše a velká vázaná duchovní říše (hmotný svět), kde se zastavováním a překážkou vyvolává duchovní život, a tak se podporuje.

Vázaní duchové od tvrdého kamene až k nejmenšímu atomu éteru mají všichni snahu za prvé – osvobodit se a za druhé – zdokonalovat se.

Osvobozování se potvrzuje v tlaku proměňování a rozpouštění stávajícího a tlak zdokonalování se děje ve vyvíjení schopností, které stupňovitě výše stoupající dovolují svobodu a dosahují zdokonalování, kde na konci duchovní schopnosti hmotné buď zjemňují nebo se zbavují hmoty, která je proti nim, a tato hmota pak musí sloužit za základ níže stojícím duchům.

Zde máte celý stupňový žebřík všeho stvořeného, všeho jsoucího, Mnou započatého celou velkou duchovní říši až k duchovnímu světu, ve hmotě vázanému a z ní zase ke Mně se vracejícímu.

Chcete-li nyní prohlédat tuto říši duchovníma očima, musíte pozorovat, jak zákon lásky, který koná vše pro jiné a nic pro sebe, jak tento zákon proniká – vědomě a nevědomě – je všemi provozován. Všude vládne rozmanitost, aby se došlo k cíli jednoty a všude je tlak jednotlivců – jít vpřed, aby se z jednotlivých milujících stala všeobecná velká, jen lásku dýchající říše.

Čím hlouběji duchové stojí, tím méně náhledu, tím více hmotného nucení. Čím vyšší jsou duchové, tím jasnější je vědomí poslání a vědomí původu a konečného cíle.

Tam musí boj a utrpení duchovní sílu rozmnožovat, a zde musí blaženost a slast trvat jako odměna za vytrpěné, jako poslední cena lásky.

Tak je jednotná snaha k velkému cíli, k blízkosti Mně co největší, a tak je duchovní a hmotná tvorba věčným zrcadlem Mého vlastního Já, které ale pochopí jen ten, jehož oči jsou uschopněny vidět mezi hmotou prosvítání duchovních zásad a zákonů.

Tímto způsobem, jak jsem zde popsal, trvá celý svět viditelný i neviditelný, vše poslouchá velký zákon lásky, který je základní představou Mého vlastního Já v milionech a milionech tvarů.

Tak jde řetěz od éterického atomu ke vzdušnému, od něho k tělesným molekulám, od nich k prvním tvarům nerostné a rostlinné říše, odtud je další k živým bytostem nejjednoduššího tvaru, kde můžete zase vidět, jak se tam dál a dál tvoří samostatný život, stále víc svobody se vyvíjí, stoupá vzhůru, až ve tvaru člověka nachází své hmotné ukončení na stvořené Zemi, kde pak duchovní krok k duchovní říši se samostatným vědomím dál vede, a tímto způsobem dělá lidi světoobčany dvou říší.

Proměňování a tlení hmoty je odvazování duchů ve hmotě a spojování k dalším tvorbám jako zrovna tam, kde činnost přestává, hned nastupuje do života (v život) jiná, aby podporovala dál duchovní, vybavovala je více prostředky, a tak jim dávala prostředek – dosáhnout svého neblížšího stupně, aby tam šla dál vstříc cíli.

Čím je nyní tato cesta od zdola až k člověku, tím je i cesta od člověka do duchovní říše. Lidské tělo se všemi různými orgány se rozkládá, práchniví a rozpouští se v různé prvky, ze kterých bylo stvořeno. Při tomto rozpouštění se děje totéž i ve hmotné říši, která stojí níž než člověk. Půdě přenechané hmotné částičky slouží jako základ jiným, o svobodu a zdokonalování zápasícím bytostem, kdežto duch nebo duše kráčí vpřed a bere s sebou jen lehký duševní, ze hmoty vysátý světelný šat, který dříve pronikal celé tělo, oživoval je, pomáhal budovat, udržovat a proměňovat.

Tato lehká éterická pohyblivá část je nejbližším duchovním oděním duševního stavu, je lehká a čistá u čistého člověka, černá a temná je u hrubého a hmotného člověka.

Když přijde do duchovní říše, ptá se na své určení a na svou práci a Já mu odpovídám: Máš stejnou práci jako na zemi, to je zdokonalovat se, výš stoupat. Když není tělo, jde se k duchovnímu vzdělávání, zjemňování duševního obalu, poněvadž k vyššímu stoupaní je třeba i jemnějšího oděvu a tento oděv se musí přizpůsobit vnitřnímu duševnímu člověku a musí s ním být stejně významný.

Ale jak se má tato snaha nebo tento úkol provádět? Odpověď: stejně jako na Zemi.

Co dělal člověk na této zemi? Začal svého ducha buď zušlechťovat, nebo se zabýval jen se vzděláváním svého těla, jeho starosti převládaly buď pro jednoho, nebo pro druhého.

Co tím vzniklo? Tím vzniklo zjasnění nebo zatemnění jeho ducha, a to přenesl jako zbytek do jiného světa. Jeho tamní práce je tedy: pochybené zlepšovat nebo zmeškané dohánět.

Zde, na této Zemi mu nechyběli rádci a přátelé, kteří mu chtěli často ukazovat lepší cestu k duchovnímu cíli, on je však neposlouchal a nyní musí pomalu dohánět, co by bylo šlo na Zemi mnohem rychleji. Na onom světě je poučování obtížnější a polepšování pomalejší.

Zápolení o duchovní svobodu je zásadou všech duchů. Zde člověk usiloval rovněž jen o svobodu, ale většinou jen o svobodu vůle – dělat, co chce nebo v čem vidí hlavní cíl pozemského života. Na onom světě je stejná žízeň po svobodě, jen prostředky jsou různé, neboť lidskému duchu chybí tělo nebo hmota, kterým se mohl s jinými, ve hmotě vázanými duchy, spojovat.

Tam je zaměstnávání duchů ponejvíc jen buď marným vyvoláváním pozemských opuštěných stavů nebo toužením po zanechaných milovaných na zemi nebo tlak – pomýlenému člověku na jeho cestě životem duchovním vlivem – pokud se dá se svobodou lidí snášet – sloužit napomínáním, radami a často, i přípuštěním samotného nebezpečí – pomáhat mu přímou ochranou, aby mohl své poslání zcela dokonat a nepřecházel do jiného života nezralý.

Ti duchové, které tvá sestra při posledním setkání u sebe viděla, si vyprosili doprovázení lidských duší na jejich cestě životem. Nazýváte je „ochrannými duchy.“ Tvá sestra ti dala v přímém duchovním spojení odpověď, která tě podnítila k prosbě o její osvětlení. Že je ale (duchy) viděla jako mraky více nebo méně svítící, ba, že je sama jen tvarem mraku, pochází z oka, více nebo méně duchovně vyvinutého.

Píšete a mluvíte s duchy, slyšíte je klepat a lomožit, ale nevidíte je. Proč? Poněvadž vaše oko k tomu není stvořeno, aby vidělo jemněji. Také vzduch nevidíte, a duch je ve svém dušev-

ním šatu oděn ještě lehčeji a každému duchu je svobodně dáno, zda se nižším duchům chce ukazovat nebo ne.

Ze síly světla, jak ti ji tvá sestra popsala, plyne, že to byli dobří, vyšším stupňům patřící duchové, neboť čím vyšší je duchovní vzdělání ducha, tím světlejší, to je jasněji vidoucí je duch, tím svítivější jeho oděv.

Tak byste například nemohli vidět Mne, Můj svit nemohli snést, poněvadž Můj oděv je způsoben Mému nitru, je světlem, o kterém vy jako stvořené bytosti nemůžete mít nikdy pojem.

Poněvadž v celé duchovní říši pokrok trvá, záleží jen na tom, že duch právě z lásky k jinému chce vysvětlovat Má slova, Mou tvorbu, aby ho podnítil k lásce, a to nikdy nekončí, aby on viděl odraz radosti zažívané v druhém. Tak se i tato prosba mnohých duchů, kteří chtějí lidi ovlivňovat, chtít je přivádět k lepším, vyšším stupňům, ráda jim splňuje, poněvadž to je čin lásky, čin sebezapírání, obětování, kterému se takový duch podrobuje, když opouští krátkou cestu vlastního osvícení a chce jen jinému pomáhat, když často sám potřebuje ještě mnohem víc pomoci.

Lidé by se mohli dobře stávat chytřejšími vlastní zkušeností a nepotřebovali by duchy, kteří již prodělali školu na Zemi, aby se sem zase vraceli, aby varovali a napomínali – žel často marně – svévolného člověka k polepšení.

Avšak právě v této škole se sami duchové učí teprve víc poznávat Mé vlastní vlastnosti, zvláště shovívavost a ohleduplnost s chybami slabších, a tímto způsobem se posilují ve své duchovní činnosti, která je pak uschopňuje k těžším úkolům.

Jako musí ve světě i nejhorší napomáhat k dobrému, a to v mém smyslu, tak musí i duchům jejich zamilované představy a jejich následování teprve otvírat správně oči, když vidí, jak mylné a slabé byly jejich pojmy, kdy často věřili, že jsou na nejkratší cestě, a zatím právě mylně zvolili tu nejdelší.

Ale poněvadž je stvořeným bytostem ustanovena věčnost k dokonání celého jejich poslání jako duchů, tak nic nevádí, i když teprve několik století duchovního snažení je konečně přivede k výsledku, že toto nebyla správná cesta ke zdokonalení.

Stvořil jsem duchy a lidi svobodné a mají jimi zůstat a svobodně mají sami rozhodnout, jakou cestou a jakým způsobem obdrží lásku, lásku dají a lásku chtějí provozovat, jen tak si mohou jednou uvědomit svůj původ a zcela pochopit své poslání, kdy se od nich žádá vždy víc, čím výš stoupají.

Jsou miliony světů a milionnásobně různých poměrů, všude žijí lidé a duchové a ve hmotě vázané bytosti, všichni zápolí o stoupání, všichni chtějí ke Mně, všude se touží po pomoci, podpoře.

Člověk ve svých omezených pojmech prosí, snažně Mě prosí o přispění, a právě toto pozdvižení, toto prošení ukazuje zřetelně, že nestačí hmotné přispění, že se požaduje duchovní.

Zde spočívá takto velký úkol mého duchovního světa – ubírat se z lásky tam, kde je třeba pomoci, a tak pro Mne a Mnou zmírňovat trpké a přinášet útěchu a požehnání, kde by duchové jako pozemští bratři chtěli bratrskou ruku podávat. (Viz knihu Tobiáš 12, 14).

V celé duchovní říši, kam den ze dne přicházejí tisíce, je dost práce: Pomýlenému napřed udělat pochopitelným, kde je, co má dělat a jaké jsou nyní jeho poměry.

Nejušlechtilejší z největších duchů si často berou jako životní úkol poučovat zatvrzelé hříšníky, nevěřící a materialisty, aby se pomalu a ponenáhlu lepšíli. Stačí jen, aby duch ukázal vůli, že chce nauku přijímat.

Vaši tak zvaní ochranní duchové neopovrhují žádným prostředkem - ukazovat vám v mírných napomínáních vaše časté počínání v pravém světle.

Nazýváte „svědomím“, co často i proti vaší svévoli pozvedá svůj hlas a vyčítá vám to či ono, že jste měli jednat jinak, než jak jste jednali. Mé děti, je to často duch anděla, který se pro svůj vzestup podrobil poslání – udělat ze zatvrzelého pozemského dítěte povolné, ochotné pro duchovní svět. Kolik zármutku, kolik utrpení připravujete často takovému duchu, který se srdcem, plným lásky ke Mně a k vám nezamešká nic – pokud je to dovoleno – aby vá ukázal, jak máte jednat a myslet.

Ze strany ducha patří velké přemáhání k tomu, aby se podrobili takovému poslání. Avšak láska... Zná hranice obětování? Zná bolesti a utrpení? Pro ni je vše snadné, jedná-li se o to – počítat milující srdce navíc k svým. A tak, kdybyste měli duchovní zření do dálky, viděli byste,

jaké množství duchů různých stupňů si zvolilo na této malé Zemi zatrpklou kyselou dráhu, které jsem se sám kdysi podrobil, abych dal lidstvu zase jeho hodnotu. Zde by jednotlivcům rádi chtěli vtisknout zákon lásky, trpění, snášenlivosti a obětování spočívající jedině ve slovech : „Miluj svého bližního jako sebe samého.“

Připouštím vaše spiritistická zasedání, kdy duchové různého druhu k vám přicházejí, aby vás nejen upozorňovali na jiný ještě svět za tímto hmotným, kde jsou jiné otázky, poměry a podmínky, máte se i dovídat, že v tomto pozemském životě žijete uprostřed duchovního světa, který vás ovlivňuje, vede a ovládá. A z toho všeho si můžete vzít poučení, že nejste jen hmotnými pozemšťany, nýbrž spíše duchovními světoobčany, a že nemusíte teprve čekat na odložení hmotného těla při smrti, abyste se dostali do duchovní říše, nýbrž že už dávno zde v duchovní říši vězíte, že jste s ní spojeni a že je třeba jen klidného, pozorného pohledu, aby se poznal velký řetěz, který u Mne začíná a u Mne zase přestává jako nekonečný kruh celou duchovní a hmotnou tvorbu objímaje, jedno z druhého vytvářeje a jedno do druhého pomalu převáděje.

Tak přijměte i toto slovo od svého velkého „Ochranného Duha,“ Který neopomíjí nic ze svého trůnu nekonečnosti a stále vás - ratolesti a potomky z něho upozorňuje na milost, kterou nyní požíváte, kdy vám v krátkých slovech našeptávají vaši ochranní duchové. Já sám vám v dlouhých diktátech oznamuji v tisíci obměnách zákon lásky a v každém slově ukazují, že to je stále stejný jednoduchý zákon, který kdysi stvořil nejvznešenější andělské duchy, pak dal světům kolem světů kroužit a živými bytostmi je obydli. Duchy, kteří všichni měli nejprve požívat mé zázraky, mou všemoc velebit a Mě jako Otce milovat. To máte rovněž konat vy ve svých rodinách, kdybyste byli „lidmi“, jak jsem je stvořil, a ne, jak jste se vy sami znetvořili.

„Láska“ byl můj první základ tvoření, láska, jakou jen Bůh může milovat, je myšlenka, která povolala živé bytosti ve jsoucnost, láska probudila já ve vašem vlastním srdci, v rodinném životě jako vzdálené tušení Mé vlastní a s láskou se druží celý duchovní svět s vámi, aniž by čekal, až sami odložíte tělesně-pozemský oděv.

Láska je pohnutkou, která vede srdce k srdcím, příbuzné duše ke stejně smýšlejícím a láska je, která od kolébky počínajíc jde z matčina oka vstříc kojenci s úsměvem a na úmrtním loži zatlačuje ztuhlé oči. Avšak duch, který miluje toto lidské dítě, jež provázel na jeho lidské pouti, otvírá mu duchovní oči, aby lidská duše nezapomněla, že láska nemůže zemřít, nýbrž, když milující u hrobu pláče bolestí, jiní milující na hranici duchovní říše přijímají unaveného poutníka se slzami radosti, a tím víc, když se jejich poslání zdařilo.

Všímejte si proto hlasu svého svědomí, následujte jej pokud možno. Často je to hlas anděla vůdce a také často i můj. Ne nadarmo jste jej nazvali „svědomím“. Poznávejte je jako takové a jednejte stále tak, aby duchovní svět, který je s vámi spojen, s vámi žije, vás vede a vám radí, mohl být s vašim počínáním spokojen.

Toto je Mé přání, neboť jen tak usnadňujete poslání oněch duchů, kteří si vzali za úkol stále se zúčastňovat vašeho blaha a bolestí. Amen.

Mravní obraz z jiného světa.

Už častěji jste se dozvěděli, že při sděleních z duchovního světa poslední slovo duchů nebo zesnulých bylo: „Modlete se za mě.“

Nuže toto modlení, vzato ve smyslu duchů, by mělo být k jejich užitku, prospěchu. Ale užitek (prospěchem) duchů je jen pokrok nebo vysvobození z nedobrych poměrů, a to je zase jen pokrok.

Z toho vysvítá, že snažné „modlení“, jak se obvykle míní, nepomáhá. Jen prosba Mé milosti pomáhá, neboť Svou milost nikomu neodpírám, když Mě potřebuje nebo prosí. Tu není třeba žádné přímluvy, neboť to jsou zas už lidsky slabé pojmy o mém Já a mé duchovní vládě, když věříte, že to jde u Mne jako u vás, kde je u velkých a mocných nutná protekce nebo přímluva, aby někdo snáze dosáhl svého cíle.

Tuto myšlenku musíte jako lidskou a slabou zároveň z hlavy vypustit, neboť u Mne není nutné, aby někdo stavěl poměry druhého do lepšího světla, k Mému lepšímu náhledu. Vždyť vím a dávno předem jsem věděl, co každý potřebuje nebo bude potřebovat, zvláště když si neváží Mých zákonů, jedná podle své hlavy a svých nízkých vášní a žádostí. Pak musí sám nést následky, poněvadž Já netrestám, nýbrž každý se trestá sám svým počínáním.

Že podle řečeného není modlitbou pro duchy prázdné odříkávání navykých vzorců, ale má to být spíš duchovní poučování, to můžete nahlédnout z dříve řečeného. Jen poučování vlastně pomáhá. Často totiž sami duchové ve svých omezených názorech věří, že jim pomůže několik odříkaných růženců pomoci k pokroku, ale to je s jejich strany nejfalešnější názor a pochází z naučeného kultu římsko nebo řecko katolické církve, která jim takovou nevhodnou věc víry vstúpila.

A nyní k praktické ukázce: Jak lze na duchy působit poučováním, aby z toho měli užitek a byli za to věčně vděční. Tak chceme začít s tvými duchy samými, se kterými jste už delší dobu ve spojení. A až na příště naposled chceme v díle pokračovat, abyste tím zas dostali jiný názor o duchovním světě, než jste možná měli dosud.

Jeden z prvých zesnulých, se kterým jste se spojili, byl lékař z 15. století. Žil v době, kdy vedle mravní hrubosti mávala temná papežská víra mocným žezlem nad celými národy. Žil v době, kdy žádná překážka netlačila lidské vášně prudce, neboť se na jedné straně dovolovalo mnoho bezpráví, křivdy a na druhé straně se zase obdrželo prostřednictvím úplatků odpuštění, tedy odpuštění všech zločinů, odpuštění všeho, co kdo chtěl, jen když se dobře platilo. Tento muž byl ženat. Se svou ženou žil krátce v míru, až blud žárlivosti zatemnil jeho rozum a on se rozhodl potrestat svou ženu smrtí za zločin, který si (neprávem) namlouval.

Podlehla prostředkům rafinovaného lékaře a zemřela i se svým plodem, který nosila pod srdcem. On věřil podle tamního názoru, že jednal oprávněně a že neudělal nic zlého, nýbrž jen vlastně zadostiučinění své cti, která byla jeho rytířskému věku přiměřená. Když přišel za mnoho let do duchovní říše, tísnila ho však stále pochybnost, poněvadž jako duch začal klidněji a jinak posuzovat, než to dělával v pozemském životě, zda jednal skutečně oprávněně nebo se ke kroku dal svést slepou žárlivostí. Hledal důkazy a k tomuto účelu i samu svou ženu, ale nalezení nebylo možné, neboť viník nemohl dosáhnout nevinné a teprve po staletích, když byl sám těžkými poměry čištěn, nabyl jiného smýšlení, našel místo sjednocení, jehož konečným výsledkem bylo smíření a vyznání viny na jedné straně a na druhé odpuštění. Tito oba manželé nyní šli podle svého rozhodnutí jako svobodní duchové cestou, která se jim zdála nejlepší k pokračování vpřed.

Lékař, který ze slepé vášně lidský život zkrátil a jiný zranil nebo zahladil, chtěl jako smíření pokračovat ve svém povolání v pozemském životě jako lékař, mnohým trpícím život prodlužovat a udržovat. Žena, nevědomá si viny před ním, musela prodělávat smrtelný boj i se svým plodem a věřila, že milující srdce musí opustit svého manžela. Poněvadž se nemohla dočkat okamžiku zhasnutí životní jiskry, vzala si za úkol usnadňovat všem umírajícím tento okamžik, kde to jen bylo možné, aby se jim nedělo jako jí samé, když se musela vzdát ducha mezi láskou a zoufalstvím. Tak působí tito oba dál v dobrém konání podle svého smýšlení, ale ne zcela podle mého, jak Já chci, neboť pro duchy jsou ještě zcela jiná zaměstnání vyššího druhu než lékařská pomoc nebo útěcha těm, kdo přecházejí v jiný život. Lékařská pomoc nezlepšuje mravní úsilí a útěcha sice zmírňuje bolesti, ale nic nemění.

Hledte, pro tyto oba duchy je jedinečná a jediná modlitba v tom, že by se mohli upozorňovat na život ještě vyšší a krásnější, ve kterém láska jako první působící činitel slibuje duchům větší okruh jejich činnosti a vedle duchovní výchovy jiných je obmyšlen zároveň i vlastní pokrok při tom. Lékař by si měl uvědomit, že ve světě, jaký nyní je, může jen málo pomáhat, poněvadž lidé sami jsou většinou vinni zkracováním života, často zvrácenou životosprávou, čímž poškozují své tělo a jeho činnosti. Léčením se tělo sice zase zlepšuje, ale při nezměněné životosprávě dojde zase k poškození. Lékař napravuje, a v několika dnech tu jsou nové trhliny.

Vidíte, jak nevděčné je jeho zaměstnání a jak z toho vyrůstá málo útěchy pro něho a pomoci jiným, kteří pak dříve či později musí vydobýt v náručí svých milých poslední smrtelný boj. A když přijdou do jiného světa a názory a předsudky, které zde hájili a které vzdor mírným námitkám ducha nemohou být ihned setřeny. I zde jako u lékaře je marná snaha působit proti pevně stanoveným zákonům.

Bylo by žádoucí, aby si tito duchové osvojili tento vhled do Mých vyšších oblastí, vzdali se pevně pojatých názorů a důvěry a plně se oddali do mých zákonů lásky, aby tím získali sami pro sebe vyšší stanovisko (náhled) a pak, přenechajíce Mi další zaměstnání, putovali od blaženosti k blaženosti, stále víc nahlížejíce, že každý musí sám vykonávat své vzdělávání a že zasahování z jiné strany je marnou námahou.

Opak toho, čím jsou tito duchové, ukazuje manželka jednoho tvého přítele, která trpělivě snášejí utrpení, které jí naložily lidské a fyzické poměry, nasála Mou nauku s láskou a žádostí a na onom světě si po krátkém ohlédnutí vyhledala lepší cestu, stále z vděčnosti pamětliva toho, kdo jí k této jedinečně pravé cestě spásy dopomáhal. Rovná se Marii (z Betanie), kdy se Marta starala o domácnost a Marii vyčítala, že opomíjí pomáhat jí při tom, a tu jsem musel říci Martě: „Nechej ji, zvolila si lepší díl“, „neboť jednoho je třeba“. Tak je to i u této čisté duše, i ona si zvolila lepší část, milovala Mě, toužila po Mně, ponořovala se do mé nauky, aby ji zcela a duchovně pochopila. Brzy dospěje ke stupňům ještě vyšším a i k duchovním požitekům, zatímco lékař se ženou budou ještě mnohý čas pokračovat dál ve svém nevděčném zaměstnání. Modlitba pro toto dítě by mohla znít nejméně takto: „Ó, milá sestro, podporuj a veď ty mě, abych se zde nebo tam stal tím, čím jsi ty.“ Neboť hledte, lidé nepotřebují její přímluvu, ale její příklad mají všichni napodobovat.

Čtvrtého ducha vám předvedu v lehkomyšlném, ale dobrém člověku, který prožíval svůj pozemský život ve snění a v tom chce pokračovat i tam, pokud bude nacházet ještě látku a příležitost – bavit se s pozemšťany. Nechybí mu světlé okamžiky, i když jen chvilkové, kdy mu je jasné, že jsou ještě vyšší stupně nad ním. Ale chybí mu síla vůle, aby pokračoval dál a při tom ho podporují ještě jiní, kteří jeho nicotné zaměstnání na této Zemi podporovali, místo, aby mu jasně ukazovali tuto neúčinnost. Žije ještě víc zde, než tam, a proto by účinná modlitba pro něho musela znít: „Ó, Pane, osvět' tohoto ubohého ducha, aby se učil přece nahlížet, že všechny zvláštnosti a klepání, které s námahou působí pro zábavu jiných na tomto světě, ho nedopraví ani o vlásek dál a nezvýší ani o stupínek duchovní poznání, které je vlastně jeho duchovním posláním, neboť, co mu pomůže, i když vynáší do vzduchu celé pokojové zařízení a ještě jiné úžasné pozoruhodnosti, výsledek a působení nebude přece nikdy jiný, než je jiný svět. Ale jak vypadá, co je v něm nutné, aby se dál pokračovalo, to vše neříká ani prudké klepání pod stolem, ani létající nářadí ani lehkomyšlné žerty dobromyslného, ale mylně vedeného ducha.

Zde máte zase příklad, jaký je vlastně výsledek, když duchové místo vmýšlení a vpravování se do jiného života hledí na tento svět, který jim už nepatří, a také vnikání do tkaniva lidského života je jen k malému užitku.

Teď přicházíme k jinému duchu, který je opakem předešlého a už na tomto světě byl vážného zaměření a na onom světě v něm pokračuje tak, že kdyby ho předešlý pozoroval a mohl měřit, jistě by rád ochotně příklad následoval. Je to duch tvého přítele, který vlastní vinou (zvráceným ošetřením nádoru) přišel sice dříve do jiného světa, ale teď by se jistě nechtěl zase vrátit, ač ho rodinné svazky váží ještě k dětem, na tomto světě žijícím.

Hledte, tento přítel žil ve Mně a Mnou, vléval i tuto nauku svým dětem a mnohé z nich zažije ještě plody z toho. Žil jen pro svou rodinu a teď, kdy může být v mé blízkosti, je tato jeho péče ještě snadnější, poněvadž jako duch může být mnohem častěji u svých dětí, což by mu jako tělesnému otci nebylo nikdy možné. Tak jeho účel žít pro rodinu neutrpěl a jako modlitba pro něho by mohla nejméně platit stejná prosba jako dříve: „Ó, Pane, dej i nám dobyt, čeho dosáhl on.“

Proto můžete také porozumět, že při všech svých sdělováních nežádá od nás „modlitby“, nýbrž vám nejméně radí, abyste vytrvávali na nastoupené cestě. Nuže, následujte ho a jednou budete i vy účastni duchovních zážitků jako on.

Nyní přicházíme k jinému duchu, zesnulému milionáři. Teď touží po duchovním bohatství, když to hmotné musel předat jiným na Zemi. Tento dobromyslný a věřící duch začal už první fáze svého duchovního života a v doprovodu své matky, která neposuzovala a neměřila vše lidsky pozemské ze stránky obchodní. Bude brzy posílen, aby se dostal na správnou cestu. Dobrá vůle mu nechybí, a to je nyní zásada základní, a on vždy s radostí přijme přátelskou radu, a to zvláště tehdy, kdy se mu mé zákony a mé představy objasní a vysvětlí. Tomuto duchu bude brzy lehčeji u srdce, poněvadž touží po osvětlení a toho se mu i tam dostane. Táže-li se vás, odpovídejte mu s láskou, jak se sluší člověku, lidem, kteří přijímají mé náboženské základní zásady tak zcela z přímé ruky, jak se dosud dělo. A ty, můj písáři, ho podporuj. Zavoláš ho, jak často přijmeš ode Mne vnuknutí, aby se nedovídal jen obsah daného, ale aby se učil ještě i chápat, jak Bůh, Pán a milující Otec, chce Svě děti řídit a vést, aby se mohly učit vážit si jeho slov a milovat Ho.

Teď přicházíme zas k jinému duchu, který zde na zemi, a zvláště ve vašem městě, měl vynikající postavení jako duchovní kníže. Tento nedávno zesnulý rozšířil až dosud své poznatky

vzhledem k tomu, čím by měl být na zemi a ve vztahu k tomu, co je jeho posláním na onom světě tak, že bez velké námahy dospěje znenáhla k většímu poznání, a to tím spíš, když chce vytěžit a vyložit si vše ze svých teologických studií na zemi, a to v duchovním smyslu. Tam najde dost duchovního, k čemu chybí jen správné vysvětlení a pojetí. Byl knězem, chtěl jím být v pravém slova smyslu, avšak nemohl vystoupit z hranic naučeného, až jako teď, spadl lidský obal a on nyní viděl Boha tváří v tvář. Ve své pozemské době myslel, že má Boha jen ve svých rukou. Velký byl jeho údiv, velká jeho nevole nad pochybeným posláním jeho pozemského života. Ale teď bude velká i jeho horlivost, neboť mu nepřekážejí žádné světské církevní hranice (omezení), aby hlásal pravé evangelium v nečistším smyslu, jak jsem je kázal (říkal) a jak jsem chtěl, aby mu lidé rozuměli.

Ani on nepotřebuje vaši modlitbu, neboť ví příliš dobře, že každý může jít a pokračovat jen na vlastních nohou a cizí pomoc prospívá málo nebo vůbec nic. Stal se vaším důstojným přítelem a účastní se všeho, co vás může ještě za života pozemského potkat.

Ještě o jednom duchu se ti chci zmínit. Odešel v mládí z mladické lehkomyšlnosti. Je to syn jednoho z tvých nejlepších přátel, který se svou dcerou stále ještě oplakává tuto ztrátu a oni se vzdor utěšujícím připuštěním nemohou uklidnit a potěšit, ač mají téměř denně dost důkazů, že velmi oplakávaný syn a bratr není mrtvý, nýbrž duchovně dál žije, vznáší se stále kolem nich a chtěl by je uklidnit, což se mu – žel – dosud nepodařilo.

Hle, tento mladistvý žil na světě jako skoro všichni v jeho stavu (jako námořní důstojník) jen světu a neznal nic jiného než nejmýš, čemu učila věda.

Jak dalece může někoho věda poučit, jste se dozvěděli v jednom z Mých posledních slov. Je tedy zcela přirozené, že teď, když přijde do duchovního života, že se tam nachází tak po domácku a na místě, jak si snad myslel. Teď touží dohonit, co na zemi zameškal, a kdyby neměl vlastní rodinu, kterou na Zemi zanechal a o kterou je stále starostlivý, udělal by už rychlejší pokroky, než které ve skutečnosti udělal.

Ze všeho toho vidíte, že mnoho důvěry a víry Mně patří, aby se v duchovní říši přišlo dál, poněvadž pozůstalé milované bytosti stále duši odtahují od pohledu a úsilí jít vpřed, a proto její bytí na onom světě ztěžují. Kdyby většina odloučených duší měla pevnou důvěru v Mé moudré vedení, byly by přesvědčeny, že nemohou být v lepších rukou, než v Mých. Je tu ale věčná pochybnost spočívající v tom, jako by tito duchové mohli svým vlivem uskutečňovat něco lepšího než Já Sám. A tak si ztěžují svou dráhu. Nemohou přece zkracovat svobodnou vůli na zemi ještě žijících, ani postavit hranice (meze) Mým opatřením a úradkům.

I v tomto případě dobře vidíte, jak je důležité poznávat své poslání zde a tam a přidržovat se správné střední cesty pro blaho (dobro) své i druhých.

Teď se chci zmínit ještě o duchu, který, hledá u vás pomoc a sám se označuje jako „lítostný“, abyste měli před sebou celou řadu duchovních životů a mohli si z toho vzít, jaká různá odstupňování a poměry jsou na onom světě, kde je pozornému mysliteli dáno dost látky a jak se tam dějí ještě miliony stupňů a odstupňování podle mnohonásobné různosti názorů a víry, jakož i rozmanitosti životních období každého jednotlivce, a ty pak musí na onom světě vyvolávat rovněž stejné výsledky. Je-li vaše vodováha velmi jemným nástrojem, tu vás mohu ujistit, že mravní váha podle mých zákonů předčí ještě všechny až dosud známé váhy.

„Lítostivý“ duch je kvůli svému pozemskému běhu života v nejnižších oblastech duchovního světa, poněvadž jeho činy na zemi nebyly dobré, nýbrž zločinné, i když svou životní dráhu začal sice jako „rytíř“, ale jako zákeřník musel skončit svůj život na šibenici.

Když člověk zemře na tak nízkém stupni, tu zůstane na onom světě vězet na něm ještě velmi mnoho světského, neboť zde byl zcela tělem a je jím stále ještě (po 500 letech), proto často slyšíte jako i u tohoto, že cítí hlad a žízeň. Také má na takové duchy vliv chlad a teplo a oni musí rovněž částečně spolupocítovat pocity pozemského těla, poněvadž právě v jejich oděvu, „nervovém eteru“ jako tělu duše je jen málo duchovního, ale ještě mnoho pozemského. Když říká : „Mám žízeň a vidím jen krev k pití a mám hlad a vidím jen lidské maso jako potravu pro sebe“, tu je to nejzřejmější důkaz, jak život skutků na Zemi je smíšen s potřebami duchovního fluida, které dělá ještě jeho tělo, a jak tak hmotná potřeba a duchovní touha po změně jeho nedobrého stavu vedou konečně poděšenou duši k myšlení a od myšlení k pozorování, uvažování, rozjímání a úvaze o událem a konečně k lítosti, a proto si sám dává jméno („lítostivý“), což jedním slovem vyjadřuje celé jeho já.

Lze mu pomoci a pomůže se mu, poněvadž první, čeho je třeba k pokroku, je vůle stát se lepším. Jedná se jen o to – ukazovat mu cestu, kterou má jít. A když vás snažně prosí o modlitby, tak je to vlastně tlak, který chce jinými slovy říci: „Učte mě modlit se“. A právě v tomto přání můžete pomáhat, když mu v modlitbě vlastně ukazujete cestu, která vede zpět k lásce, k důvěře ve Mne. Když ho naučíte tak se modlit, bude už sám hledat svého Boha, Pána a Otce, s lítostí se před Něho vrhne a najde milost jako mnozí jiní, kteří byli ještě mnohem horší než on. Avšak byli také jen „ztracenými syny“, a co se s takovými děje, víte sami z mého života. (Vizte v „Janovi“ – obrácení templáři). Učte ho tedy modlit se, ukazujte mu cestu a vše ostatní pak přenechejte Mně. Já najdu už správné prostředky ke správnému účelu.

Nyní k závěru uvedu ještě dva ženské duchy, které jsi teprve nedávno vytáhl z hrobky, můj synu, a osvobodil je z jejich omylu, že tam musí čekat až do posledního soudu.

Obě tyto duše velmi touží po osvícení a správném náhledu na onen svět a i po poučení, jak dalece byla jejich víra na Zemi pravdivá, či klamná. Brzy se to také dozvědí, je to vlastně jejich poslání a má to být jejich vírou.

Matka jednoho z tvých přátel brzy také zažije, jak se chmurný pobyt dá zaměnit za jiný, krásnější, kdy se pak při vedení jiného vašeho zesnulého přítele naučí poznávat ostatní, proti čemuž by se na Zemi vzpírala nohama a rukama, kdyby to ve svém někdejší pozemském životě slyšela.

Brzy se dozví, že mechanické modlení jednoho a téhož není správnou cestou, aby se přišlo dál, nýbrž, že náboženství, jak jsem kdysi říkal, se musí pojímat v duchu a v pravdě, neboť jsem Duch, a mohu jen duchovní dávat a duchovní zase přijímat.

Že ona celý svůj život holdovala římskému vzorcovému kultu, není její vina, a jak jsem kdysi řekl „Bůh bere (přijímá) vůli jako dílo (skutek).“, rovněž tak se přijmou její naučené vzorcové litanie, jako by přicházely jako nejvroucnější modlitby srdce svobodného ducha, který Svého Tvůrce a Pána zná a umí Ho oceňovat a milovat.

Ze všeho řečeného plyne za prvé, že svět tam nahoře není takový, jak si většina myslí a že právě, jak kdysi řekl Pavel „Strom zůstane ležet, kam padl.“, by se měly naučené pojmy a navyklé názory o pozemském a jiném světě, životě ještě zde na Zemi spořádat, upravit, poněvadž jinak je pokrok na onom světě pomalý a plný útrap a mnohý se teprve po staletích dozví, co jiný pochopil v několika minutách.

Je sice pravda, že duch je nesmrtelný a času je v přemíra, ale přesto jsou duchové, i vy zde jste, zodpovědní za užívání času, kdy vedle toho ještě špatně použitý čas se zdá na onom světě stokrát delší než zde.

Vše, co jsem vám zde řekl, jsou napomínání tvrdohlavým, kteří stále věří, že zbývá ještě dost času pro změnu, nebo že by se měl změnit svět tam nahoře, jak by jej chtěli rádi mít.

Říkám vám vše toto předem, abyste byli připraveni na to, že takové to je a nemůže to být jinak, že všechno zpěčování je marné, mé zákony jsou stálé, pevné, beze změny, i kdyby si ji ten či onen přál nebo chtěl vymodlit.

Zde jsem vám předvedl spřátelené zesulé duše, kterých se můžete každý den ptát a z jejich odpovědí snadno pochopíte, že mám vždy pravdu. Proto se snažte, aby vám chyby jiných byly vzorem, abyste nesešli z pravé cesty, kterou jsem vám ukázal a po ní vás vedl až dosud zde na zemi. Na onom světě vás také neopustím, dokud tlak po „pokroku“ ve svém duchu zcela nepotlačíte. Amen.

Duchovní říše. – I.

V předešlém jsem vám dal mravní z duchovní říše. Je ovšem jen zlomkem zaměstnání a sklonů jednotlivých duchů a jejich víry, jakým způsobem chtějí kráčet vpřed.

Dnes vám chci dát obsáhlejší obraz o vlastním stavu duchovní říše, chci vám říci, kde je, jak velká je, jak to tam vypadá a jaké je její působení na vaše a všechny jiné žijící bytosti, které obývají jak velké sluneční světy, tak i kolem nich kroužící planety. Chci vám dále ukázat, kde vlastně velká duchovní říše jako nejvyšší a jedinečná zaujímá své místo ve vesmíru, a tak z jiné stránky zas ukázat, dokázat nekonečnost, nekračuje jako v posledním slově od hmotného k duchovnímu vpřed, nýbrž od duchovního. Hmotu vysvětlovat, jaká je, ale ne podle lidských pojmů, ještě i tam, kde myslíte a věříte, že hmotné už dávno přestalo.

Nyní dělají lidé mnoho pokusů (ve spiritismu) pro spojení s duchovním světem, sdělování duchů přijímají jako evangelium, a tím vzniká i mnoho falešných názorů a přirozeně i rozporů (protiřečení) a právě teď je na čase přinést vám a všem lepší představu, čím vlastně duch je, jak žije a jak dalece si může i na onom světě podržet svobodnou vůli, kterou měl jako člověk, a podle toho jednat. Podle jasného názoru všeho toho závisí teprve správné posuzování světa, který vás teď tak velmi zajímá a kam vy dříve či později musíte přejít.

Abychom zcela prostě a důsledně postupovali, začněme s nejjednodušším a položíme si otázku: „Co je vlastně duch?“

Duch je myslící bytost, vsazená do života za jistých okolností (poměrů) a s hmotou, jak ji znáte, má málo co činit, poněvadž samo jemné odění a jeho osobní povaha sestávají ve tvaru životního organismu z částíček pohyblivých a tak jemných, že světlo neodrážejí, nýbrž všechny jeho paprsky propouštějí, čímž (duch) je viditelný ne lidským, nýbrž zas jen duchovním očím, které jsou tak uzpůsobeny, že vidí i nejjemnější součástky jednotlivých atomů v éterickém prostoru, kde každý jiný orgán vidění už není s to něco zpozorovat.

Když člověk nebo jiná živá bytost zemře, opustí jeho duše, neboli duchovní počátek života, který dosud tělo budoval, vedl a stále se snažil odvracet buď nebezpečí nebo vyrovnávat poruchy, hmotné tělo, odevzdá je půdě, z jejíchž prvků bylo složeno, a ty podle platných zákonů proměny přejdou do jiných tvarů, aby prospívaly jiným bytostem, poněvadž (tělo) už nemůže dál provázet duchovního vůdce na jeho budoucí životní dráze. Jeho organismus potřebuje pro budoucnost lehčí látky.

Odložené tělo jde nazpět svými cestami a duchovní počátek, oděný jemnějšími částicemi skoro jako výtažkem těla, jde vpřed vstříc svému dalšímu určení.

Ve zvířecím a lidském životě dochází stále k proměňování a hrubší přechází přitom vždy v jemnější, až se dojde k rozhraní, kde už není možné v pozemských poměrech vyvíjet zjemnělé látky.

U zvířat je tento pochod řízen velkým přírodním zákonem a provádí se tak, jak tomu bylo při stvoření.

Ale u lidí to tak není, poněvadž člověku byla dána svobodná vůle a vedle toho může ještě i posuzovat, co dělá a proč to dělá.

Právě proto je u něho tento proměňovací pochod jeho hmotného obalu nebo tělesného organismu tak různý, jako je samých lidí, a k tomu hlavně ještě přispívá, že nastávají poměry nebo okolnosti, kde není dost času tvořit ducha nebo jeho duši z lidského těla, jak by to bylo možné teprve u pokročilého věku.

Tisíce a tisíce si sami zkracují svůj život, jiným se zužuje bez jejich přičinění.

Tak přicházejí miliony do duchovní říše s nevzdělaným duševním tělem a nedostatečnými duchovními vlastnostmi, které jsou bezpodmínečně nutné k tamějšímu pokroku.

Každý člověk, zrozený na vaší Zemi nebo na Slunci, přináší s sebou při výstupu z těla jeho jemné látky do duchovní říše a ty dělají jeho osobnost a pomocí nich tam tvoří bytí, tvar, postavu a život. Pohleďte jen na sebe. Shledáte, že jste zde, na Zemi, vybaveni kostmi, masem, svaly, jednotlivými orgány pro činnost života. Ty všechny musí přispívat k budoucímu budování duchovního těla, které má být jednou právě výrazem nebo odleskem vašeho duchovního bytí, které stávajíc se Mně podobné, se musí poněmáhle víc a víc zjemňovat a zduchovňovat. Během svého života v normálním stavu necítíte, jak všechny orgány těla musí přispívat k duchovnímu budování duševního člověka, a kdyby nebyly, nebyly by možné ani jiné (duchovní).

Jak jde nyní tento pochod tak dál, je přirozené, že všichni lidé nepřicházejí v poslední hodině života ve stejném stavu, jeden své tělo zduchovnil víc než jiný. Jeden přináší do onoho života nejjemnější částičky, jiný s sebou vláčí ještě těžké neočištěné látky. Jeden, lehký jako vzduch, se vznese brzy do vyšších oblastí, kdežto druhý, těžký jako hrubá hmota, musí zůstávat blíž povrchu zemskému, poněvadž jeho tělesná tíže vyjadřuje mravní tíži v částicích jeho odění (obalu).

Tak je vaše oblast, váš parný okruh, až daleko nad vzdušný, stále lehčí, čím víc se blíží k velkému éteru, naplněnému bezpočtem duchů, kteří, ač mají všichni svobodnou vůli, nemohou přece žít ve stejných oblastech, ale každý musí přebývat jen tam, kde to odpovídá jeho vlastnímu složení duchovně a hmotně, jako například vaše ryby ve vodě. Kdybyste se jich mohli ptát, řekly by, že nemohou pochopit, jak žijete tak pohodlně ve vzduchu, který by jim život vzal.

Tito duchové ve všech oblastech mají a hledají zaměstnání jako člověk na Zemi. Ten chce stále něco dělat, pracovat nebo se za něčím honit.

Čím vyšší byl náhled odloučeného ducha, tím snáze chápe a poznává, co tam potřebuje k duchovnímu pokroku, aby dosahoval větších duchovních požitků, než už má ve své oblasti. Čím nižší, nevzdělanější zůstala duchovní schopnost na této Zemi, tím těžší je duchu povznést se nad opuštěný pozemský život. Nepoznává a nevidí vyšší, a tak by chtěl dosáhnout zase toho, co musel tak časně bez své vůle opustit.

Jak se tam stejně ladění duchové setkávají ve stejných oblastech, tak hledají i nízcí svou společnost a když jim to nejde tam, pokoušejí se o to hledáním lidí, kteří by se dostali do spojení s duchovním světem. U medií ještě dál hájí své staré zarezavělé představy, které je sice na onom světě udělaly tak nešťastnými, ale to si neuvědomují.

Proto dochází k mnohonásobným dvojznačným výsledkům, které lidé dostávají při duchovních projevech. Když jsou tázající pozemského smýšlení nebo zvědaví, a jen proto se spojují s jiným světem, tu dostávají odpovědi podle svého vlastního duchovního stanoviska, jsou vedeni mylně, jsou obelháváni, baveni a většinou jsou jen hříčkou takových nízkých duchů, kteří se s nimi baví a často je smyšlenými jmény pohodlně vodí na světlo. Duchovní svět, který vás obklopuje, sestává z odloučených lidských duší, které mohou holdovat tak dobře lidským vášním, jak to dělali ve své pozemské době.

Většinu spiritistických zasedání tvoří většinou zvědaví lidé, kteří nemají žádnou vyšší zásadu, nepřevládá u nich žádná lepší představa, než jen, aby se dozvěděli něco o onom světě, ne kvůli poučení, ne, nýbrž, aby slyšeli něco nového, co tu ještě nebylo.

A k tomu je právě vhodný velký počet nízkých duchů jako stvořený – posloužit vědychtivým, jak si to zaslouží.

Jak se klene kolem vaší země parný okruh, tak se nad ní také rozšiřuje duchovní říše – rovněž i v ní, která je obydlena jen duchy, kteří se na Zemi už museli školit. Ale v každé této oblasti je vůdce a učitel z jiné oblasti. Samy tyto zemské oblasti posílají až do nejnižší také své lepší bytosti, které si vzaly jako životní úkol zachraňovat duše a vést je z temnoty ke světlu.

Jsou ještě i jiná místa v těchto oblastech pro ty, kterým pobyt na povrchu Země nevyhovuje, poněvadž na ní vládne ještě světlo, nýbrž pro tyto hluboko padlé duchy se hodí ona temná místa, která jsou tak černá jako jejich duše sama. O těchto místech se nechci dál zmiňovat, nýbrž vám jen říci, že to u oněch duchů vypadá zrovna tak, jaké je jejich vlastní svědomí.

Tak vás obklopuje mnoho duchů, kteří vám částečně pomáhají, částečně vám mohou škodit ti, kteří si od vás vyprošují pomoc, jiní vás poučují a těší, jak si přejete a chcete.

Jaké je vaše nitro, takové je i vaše duchovní okolí. Pamatujte si to a nezlobte se, když často dostanete odpovědi, které vás neuspokojují nebo vzbudí tisíce pochybností. Máte přísloví: „Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá.“ Použijte tohoto přísloví na své spiritistické pokusy a máte vhodnou odpověď.

Jako Země posílá své velké děti po pozemské dráze do duchovního světa, který ji obklopuje, tam se pak podle mravní tíže třídí, právě tak má každý svět své duchovní oblasti, kde se duchové tam příští stýkají částečně mezi sebou, částečně s příslušnými jinými. Jak stojí svět sám ve velkém okruhu duchovního vzdělávání svých obyvatel, takoví jsou i jeho duchové – vyšší nebo nižší, čistší nebo méně vzdělaní.

Ve všech a kolem všech těchto milionů světů je sice stále stejnorodý duchovní svět, a jako jsou velké hmotné světy co do rozměrů jak hmotné tvorby v různých rozměrech, takoví jsou i jejich obyvatelé, případně duchové – lehčí a těžcí, ač všude je tlak vpřed jako základní pravidlo a to podmiňuje duchovní život.

Tak jde vpřed celá stupňovitá řada.

Světy se pohybují, hmotné látky se předávají, aby se vzájemně mohly vzdělávat. Duchovní říše, každý svět obklopující, je spojovacím prostředkem, který vytváří celou hmotnou a duchovní tvorbu.

V oblasti jednotlivých světů dochází k látkové výměně opotřebovaných a těch, které mají být nově oživeny. V duchovních oblastech spřízněných světů vládne rovněž přibližování, vzájemné si všeobecné porozumívání, a to je nejvyšším cílem a konečným účelem všech duchů.

Hmota je spojena s éterickým prostorem duchovní oblasti jednotlivých světů s velkou duchovní říší, která leží ještě daleko nad hmotnou tvorbou, odkud vše stvořené přišlo a kam se vše, zduchovněno, musí zase vrátit.

Ale poněvadž jsem řekl, že každý duch má stále jako svrchní oděv ještě částičky ze svého hmotného světa jako látku svého vlastního organismu neboli vlastního já, tak musí být u všech duchovních světů, které obklopují velká slunce a planety, v duchovních oblastech vše poněáhu tak zduchovněno, že duch ve své vznešenosti na konci nevede s sebou žádné pozemské látky, nýbrž jen éterické, které tvoří jeho já a jen s tím se dostává do velké duchovní říše, kde, jako ve vyšších oblastech každého světa přestávají všechna vyznání víry, národnosti nebo rasové rozdíly. Ve velké duchovní říši musí být všichni zesnulí tak čistí, tak zduchovnělí, že zmizí i poslední stopa jejich původu, ať jsou z kteréhokoli světa, a musí je tvořit jen oděv z éterických látek, který je roven prvním základním pravidlům Boží lásky.

Tam je konečný cíl hmotného světa a počátek duchovní tvorby, která – nikdy nemajíc konce – vede a řídí duchy od stupně ke stupni, odkud celý hmotný svět z éterického prostoru tvořen, jako vázané duchovno vzešel, aby prodělal stejnou cestu. I když na delší cestě, avšak přece přišel k výsledku, kde vše duchovní odvázáno, svobodné v duchovní říši podle zákonů nového tvoření zas bude tvořit nové světy, které však už nebudou budovat hrubou hmotu, nýbrž duchovno / jako duchové sami/. Budou budováni z nejjemnějších atomů. Ty se tam budou jevit ještě těžké a přemění se v éterické – v jemné, duchovní a budou vytvářet světy, o nichž jsem kdysi řekl : „Tam jsou blaženosti, které lidské oko nevidělo, ani lidské ucho neslyšelo.“

Tak v tomto slově vidíte zas nekonečnost před sebou, věčné stálé tvoření jednoho z druhého, jak jste to v předešlém slově viděli, kde jsem vás rovněž vyvedl daleko nad všechny prostory, kde už nemá hranice světlo ani čas míru.

Celý duchovní svět je jen opakováním všeho stvořeného. V každém zvířeti a člověku vidíte různé orgány různě utvářené, nakonec jen duchovním účelům sloužící. Ve velkém hmotném světě vidíte miliony světů, každý jiného tvaru, obklopený oblastmi vzdušnými, duchovními, kde stojí každý na místě, které mu náleží, aby splnil své poslání a přispíval k velké stavbě věčného světa.

Ve velkém světočlověku jsou zarámovány všechny tyto světy, rovnají se orgánům ve vašem těle, jsou činné a plní svůj účel hmotně. A duchovní oblasti, obdobné hmotným světům, tvoří rovněž velkého duchovního člověka a v jeho prostorech zaujímá hmotná tvorba jen malou část, a tak je duchovní a hmotný svět vzájemně spojen.

Všude je tlak po novém tvoření, pokračování - to nekonečné Něco, co vede od hrubě – hmotného k duchovně – rozumnému a odtud k Božímu.

Tak se rozprostírá duchovní svět nade vším hmotně – stvořeným, spojuje a sřetězuje vše v jeden velký celek, kde má ještě i místo duchovno, v kamenu vázané a jednou z něj najde své osvobození.

Tak je zařízena duchovní říše a ze zde řečeného můžete seznat a pochopit, jakou cenu mají řeči a sdělení duchů, kteří vám chtějí vnukat víru, jako by už vše věděli, jako by stáli se Mnou v přímém styku, jako by jim budoucnost vaší malé zeměkoule byla otevřena. Krátkozraké bytosti, které nemají ještě nejmenší pojem o tom, co znamená „duch“ (to jest dokonalý čistý) a ještě méně představu o tom, co vše se ještě děje mimo jejich oblast. Jsou krátkozrací a vy jste lehkověrní, proto jste tak dobře vzájemně sladění. Ale ptejte se jednou takového duchaře, který byl už dlouho u takových sezeních přítomen, čemu se vlastně naučil, co se o jiném světě dozvěděl a odpověď dopadne jistě velmi hubeně a on se nestal chytřejším ani o vlásek a jeho vlastní učení začne pak teprve, až se z pozemšťana stane občanem jedné nebo jiné duchovní oblasti, kde, půjde-li to dobře, se od vůdce nebo ředitele dozví, jak svůj čas života promrhal a nejlepší majetek – čas nechal míjet bez použití.

Proto se, Mé děti, učte přece jednou pochopit, že Můj svět, jeho uspořádání, jeho účel a jeho duchovní zásada (pravidlo) se nemá brát ke hraní, učte se přece nahlížet, že hmotný svět není hlavní věcí, pro kterou se stále tak soužíte, nýbrž že jej obklopuje ještě mnohem větší duchovní říše, je s ním protkána a provází vás od kolébky až do hrobu. Učte se nahlížet, že není vše pravdou, co vám, po novostech lapajícím duch říká.

Spojení s duchovním světem jsem připustil, ba, můžete volat příbuzné, milované osoby z onoho světa. Někdy přicházejí, někdy jsou to jiní, kteří si jejich jmény poslouží, aby vás mylně vedli. Budte na stráži. Neoddávejte se přeludům, pravdu se můžete nyní dovědět ode Mne, ba, můžete ji sdělovat hledajícím z onoho světa a často je dělat tím šťastnějšími, než si sami myslíte.

Ale k dílu musíte přicházet s vážností a láskou, přinášet povznesenou náladu, bratrskou lásku a pak je možné, že se k vám přiblíží lepší duch, který by puzením – konat dobro – chtěl vám, zde žijícím lidem dávat útěchu a radu, kterou sám často v pozemském životě hledal tam, kde nebyla k nalezení, a tam, kde se mu věrně podávala (nabízela), tvrdošijně zamítal.. Tací duchové, poznavše své chyby, by vás chtěli varovat, abyste se nedopouštěli stejných chyb.

Tato slova si vezměte k srdci, ostatní dotazy ponechejte stranou. Poměry v duchovní říši jsou takové, že chce-li vám je duch vysvětlit, nerozumíte jim, nemůžete je chápat, a když vám skutečně říká něco, o čem se domníváte, že tomu rozumíte, tu vás duch obelhal. Důvěřujte Mým slovům. Myslím, že jsem vám vysvětlil celou tvorbu z mnohých stránek a ukázal vám, že, chcete-li se poučit, máte v těchto slovech dost látky a k tomu je ještě jako doplněk vysvětlení celé duchovní říše. Nekonečnost má být zase důkazem, že neopomíjím nic pro otevření vašich duchovních očí, abyste mohli správně posuzovat a hodnotit vše, co se vám časem ještě přihodí.

Vždyť jste sami duchové, i když ještě uzavřeni v pevnějším obalu, ale brzy odložíte i vy tento oděv a obléknete jemnější, který vám pak na druhém stupni nebude překážet ve správném posouzení prvního.

Kéž tento posudek a jeho výsledek dopadne ve váš prospěch (přízeň)! Tu bude další pokračování značně snazší a budete stále víc poznávat, že, i když jste duchové, duchovní, opravdu Boží výchova není zdaleka ještě dokončena a potřebuje ještě nesčíslnou dobu, až budete jako duchové vědět, čeho duch má a musí dosáhnout, má-li být opravdu plně nazván Božím dítětem.

Tato slova vám přenechávám k dalšímu zamyšlení, aby zmizely všechny pochybnosti a byli jste s to posuzovat, co duch je, jak se má projevovat a co je na jeho sděleních pravé, nebo falešné, neboť jinak nevyjdete ze samých rozporů (protiřečení), které vás dělají jen zmatenějšími, kdežto Já bych vám chtěl představit celý sdělovací postup i uspořádání celé duchovní říše jednoduše v jejich zákonitém tvaru. Amen.

Duchovní říše II.

Ptáš se Mne, jak vlastně vypadají oblasti duchovního světa, poněvadž jsi dostal o tom od duchů vícekrát sdělení. Chci ti i toto vysvětlit a ozřejmit, aby v tom obraze nezůstaly pochybnosti a stíny.

Jako je ve vzdušné oblasti každého světového tělesa, ať slunce nebo planety, vše v rozpuštěném stavu (v éterickém tvaru), z čehož se samo těleso skládá, tak je i v duchovním parném okruhu oblastního tvoření obsaženo duchovně vše, co odpovídá hmotě planety nebo slunce, což znamená: Ve velkých vzdušných oblastech se nalézající všechny pratytypy světsky stvořeného v nejčistším tvaru, jakož i v opačné podobě podle toho, jaké je v oblastech duchovní zaměření, buď nahoru, nebo dolů, a to chce říci, že vše stvořené se tam ukazuje v původním tvaru tvoření oněm duchům, kteří přišli blíže k vlastnímu typu člověka, jak jsem jej kdysi tělesně a duchovně stvořil, nebo že se duchovní obrazy přírody v některých oblastech ukazují právě tak, jak smýšlejí sami duchové, kteří svým vlastním počínáním zrušili všechno světlo, teplo a všechnu lásku v sobě a kolem sebe.

Chci vám předvést příklad z vašeho vlastního pozemského života, z něhož můžete snáze pochopit, co chci vlastně říci,. Celá příroda, která vás obklopuje, má různé stránky, jeden je může považovat jako základ, věčný základ blažeností a povznášení, jiný zas jen jako souhrn neživých věcí a lidským způsobem je považuje za údolí nářků pro zvířata a lidi. Jeden váš učenec (Büchner) řekl ve svém rozumu : „Je-li Tvůrce, měl by se stydět za stvoření takového světa, jaký skutečně je.“

Nuže, v této přírodě nebo viditelném světě, kde to závisí jen na druhu a způsobu, jak se to pozoruje, můžete v kapce rosy spatřovat svět plný zázraků, v květině lásku, chápat částečně péči a mistrovství svého Tvůrce, částečně tušit, zatímco jiný ve všem tom pro menší duchovní výchovu nevidí vůbec nic, nenalézá nic.

Když vašimi plícemi táhne balzámový dech jara, pozorujte tmavou zeleň stinného stromu, zvířata malá i velká, jak jdou instinktivně (vnitřním puzením) za svým účelem a posláním. Vše toto a tisíce jiných požitků tichého života v přírodě povznáší člověka až k nábožné náladě a jinému je to zase docela cizí.. Pro jednoho je všude duchovní porozumění, světlo a krása, pro

jiného zas temno, jen smyslové požitky mu zkrášňují svobodnou přírodu, hledá nejvýš stín stromu, aby po něm usnul po sytém jídle a přemíře pití.

Tak vidíte na všech stupních lidského vzdělávání, jak každý hledí jinak na přírodu. . . Učenci, jak se všichni nazývají, pozorují přírodu jen podle svých zamilovaných studií, hmotně ji hledají a takovou ji nalézají, Vidí před sebou sice otevřenou knihu minulosti, ve vrstvách nerostu vidí zašlé útvary zvířecího a rostlinného světa, vidí zkameněliny, tuší časová údobí velkých převratů, kde nebylo ještě svědkem lidské oko, avšak vyšší myšlenka neuchvacuje jejich mozek, třídí, řadí hmotu ke hmotě, poznávají zákony, podle kterých se vše toto konalo, ale Zákodárce netuší, o Něm nechtějí nic vědět, uznávají nejvýš čas, jako staří Řekové boha času, později nazvaného Saturnem, který stravoval své vlastní děti jako tvůrce, věčný budovatel nebo rušitel.

Básník opěvuje v oduševnělých hodinách jednotlivé úseky dne, maluje v krásných verších a duchaplných obrazech jitro, večer, posvátné ticho noci s tušením zázraků. Malíř přenáší na plátno myšlenku, závan krásně procítěné hodiny v osamělém tichu lesa nebo na břehu jezera. Oba hledí vrátit, co cítili, tušili, zatímco jiný používá strom jako prostředek k hospodářským účelům a považuje jej jen za spojovací dráhu, pomocí které si národy posílají vzájemně výrobky svých zemí a přitom je ziskuchtivost hlavním zájmem.

Tak vidíte v tisíci a tisících různými způsoby posuzovanou přírodu své země, přiměřenou každému duchovnímu záměru a přitom ještě každý věří, že má správný náhled a že se má každý tak dívat na svět. Zde chci ještě nechat bez povšimnutí názory, které vznikají ze zvláštních poměrů, kde se nebere porozumění pro přírodu, nýbrž panovačnost a ziskuchtivost chtějí vtiskovat všemu a všude špinavý ráz svého vlastního počínání.

Jakl jsem vám teď na příkladech vyličil váš vlastní svět, tak je to i v duchovním oblastním světě každého světového tělesa. Čistému je vše čisté. Tak jsem kdysi pravil a tato pravda se projevuje i na onom světě. V oblastech, kde se zdržují ušlechtilí duchové, jejichž oko, široce otevřené, pozoruje samu tvorbu hmotného jen duchovně, v oněch oblastech lásky je vše harmonické, všude je mír, všude je světlo, neboť duchovní světlo pravdy svítí tam nezměněně, zahřívá mírně srdce, ladí je k lásce k bližnímu, k Bohu. Tam nevládne boj, spor, proměna, poněvadž k míru ochotní duchové nalézají svůj vnitřní mír duchovně zas mimo sebe.

Kdysi jsem v jednom jiném slově řekl : Když je člověk pln dojmů a slovo je chudé city vyjádřit, tu je pak puzen ke zpěvu, k hudbě. Tak je v oněch oblastech vše hudbou, vše se vyjadřuje citovou řečí tónů, poněvadž se hudba víc přizpůsobuje citovým výlevům srdce, kdežto řeč odpovídá spíš pravidelnému rozumovému myšlení.

Tak je obydlí spokojených, šťastných, těžce zkoušených rájem se svými panenskými tvary celého pozemského rostlinstva, jak jsem jej kdysi pro lidi stvořil a nezkažil jej Já, nýbrž lidé pozdějších dob se zneužíváním oloupili o svou duchovní ozdabu.

Tak stojí duchovní oblasti všech světů ve spojení částečně s vlastními tělesy, částečně mezi sebou a odtud se z nejčistších, nejkrásnějších tvarů vytváří vše dolů podle nitra duchů, kteří tam přebývají.

Proto tam – obrazně duchovně vyjádřeno – můžete zas najít všechny možné krajiny příslušného zemského tělesa, jak sestává i hmotně. Dobrý a ušlechtilý duch tam nachází balzámové vůně a nádherné tvary tropické přírody a temný, zasmušilý duch nehostinné stepi, temné propasti vašich nejdivočejších horských útvarů se svými vše strhujícími divokými lesními potoky.

Pokojně hladká jezera, kde se v nádherných obrazech zrcadlí břehy, které je obklopují, až k zuřícímu moři, kde se vlny, vichřící bičované, rozprašují, kde není světlo, nýbrž jen slabý soumrak nebo úplná temnota, odpovídající smýšlení duchů, kteří se neshodli se sebou, se světem, nechtěli uznávat Boha ani ďábla a jejichž nejvyšším bylo jejich vlastní já.

Tak si můžeš udělat snadno pojem o tom, jak vypadají tyto duchovní oblasti a jak dalece se v nich žije příjemně nebo nepříjemně. Proto ať si každý všimá, co zde říkám a připravuje své duchovní já podle tohoto řečeného tak, aby jeho první pobyt na onom světě nemusel být v této nejspodnější oblasti.

Toto třídění platí pro všechny miliony a miliony světů. Jejich duchovní oblasti budou stále odpovídat hmotnému stavu světů a duchům, z nich odloučených.

U všeho je pomalý přechod z jedné oblasti do druhé základním zákonem, jako se to děje i u hmotné tvorby. Úkoly jsou všude stejné, všechny závisejí na osobním stanovisku obyvatel světů a jejich lehčí nebo těžší proměny jako duchů, všichni musí odložit své hmotné a snažit se o

zduchovňování, aby výše stoupající mohli přestoupit do velké duchovní říše, kde teprve začíná další vzdělávání už jako jako ducha, když se vše hmotné dobrovolně odložilo.

Mé dítě, teď budeš spokojeno s tímto „přívěskem“ a pochopíš, že poněvadž jsem jako Duch Nejvyšší Bytostí, nemohu vás, slabé potomky ze Sebe, přijmout najednou do Své blízkosti, nýbrž i sama idea Boha nebo představa mého Já se musí dít jen tak, jak jsem vám pochopitelný. Proto, až ti lepší přijdou na onen svět a velmi po Mně zatouží, Mě spatří tak, jak to dovoluje jejich chápání.

Když jsem vám dříve vysvětlil viditelnou přírodu, jak dalece ji lze pojímat z různých stránek, tak přece stále jen zůstává stejnou a Mé Já se může tušit a chápat rovněž jen podle míry ducha, jak to dovoluje duchovní oblast, ve které se duch nachází.

Tak se můžete v duchovní říši setkat se všemožnými náboženskými sektami a jejich kulty, se všemožnými národnostmi, poněvadž člověk musí napřed z nitra sám odložit (setřít) dobrovolně, co ho zdržovalo od všeobecného pojetí. Pokud to nedokáže, zůstává každý tam, čím byl zde na zemi. Najde své kněze, rabíny, brahmíny atd. tak, jak ho toto vyznání (kult) uspokojoval na Zemi. Tak jsou tam i církve, chrámy, synagogy atd. tak dlouho, dokud se člověk nenaučí hledat svého Boha sám v sobě, a ne ve velké hmotné viditelné nebo duchovně utvářené přírodě..

Teď máš obraz ve velkém a podrobnosti v malém, jež ti mohou dostatečně vysvětlit celou duchovní říši, pokud je člověku pojetelná.

Až jednou přijdeš do Mé říše, bude na tobě samém záležet, zda jsi schopen velkého vzletu – povznést se nad hmotné, či zda musíš zůstat přilepen v duchovní oblasti, která ti je udělena podle tvého pozemského putování při přechodu.

V tomto slově spočívá dost k povšimnutí, ale zda se přijme také tak, jak bych chtěl, to musím přenechat tobě a tvým samým. Každopádně chci opakovat napomenutí: Považte, že vaše pozemská dráha je krátká a duchovní dlouhá, abyste pro krátký smyslový požitek pozemského života nepromrhali duchovní a nemuseli teprve pozdě nahlédnout, že jsem měl ve svých slovech přece pravdu, i když to nebylo s vašimi pojmy docela ve shodě.

Pravda je jen jedna a její šířitelem jsem Já a vy máte být jejími následovníky.

Chopte se Mé rady a snažte se ji provádět, konat. Amen.

Spiritistům. Co chtějí a co mají dělat.

Mé milé dítě, několika řádkami ses obrátil na Mého písaře, abys měl ode Mne věno a nepřišel s prázdnými rukama ke shromáždění, které se bude brzy v sousedním městě radit o vašich vlastních zážitcích. Ač nejsi zcela přesvědčen o zdroji, ze kterého přišla před léty slova tobě řízená (určená), a ani teď nemáš ještě zcela pevnou víru, že by to bylo Bohu možné – stýkat se ve své celé velikosti nebo vůbec s vámi, nepatrnými tvory, přímo, tak zapomíná na tvé pochybnosti ti chci udělit několik slov, plných pravdy, jaká může jen Bůh, Tvůrce vesmíru zaměřovat ne na Svě (tvory), nýbrž děti.

Tak slyš: Tato slova platí nejen tobě, nýbrž všem, se kterými se chceš stýkat a kteří se jako ty chtějí označovat jako „spiritisté“.

Všichni tito stejně smýšlející a stejné národnosti a řeči s tebou se chtějí brzy shromáždit ve městě a jednat o zažitém, jak se může jako všeobecné dobro stát lidstvu užitečným. A při tomto jednání se zjeví mnoho krásného, ale i mnoho nepatrného. Nyní mi tedy dovolu, abych Já, který by mohl nejspíše odpovědět, do toho promluvil, abych všem těmto shromážděným hostům i tobě ukázal, co chcete, zda to je správné a o co se máte vlastně snažit.

Říkáte si „spiritisté“, a tak beru toto slovo dvojznačně – za prvé: že jste se dali do spojení s duchy a za druhé: poněvadž právě toto spojení a vůbec vše máte jen duchovně.

Nyní jsem na vaší malé Zemi připustil obcování s duchovním světem, aby se aspoň stále přibývajícím nevěře čelilo. Jako by nebyl jiný než jen viditelný svět pozemský! Od té doby jste dostali různé druhy oznamování duchů z onoho světa. Mnoho jste se dozvěděli, zažili, viděli a slyšeli, a přece je vše toto jen náhled jednotlivých duchů, jak se oni podle své osobitosti a vlastních zážitků dívají na jiný svět. Říkalo se vám mnoho o zklamáních a blaženostech, kterých se může duchům dostávat. Byli jste v mnohém poučovani, kázalo se vám o lidsky klamných poje-

tích o onom světě a byli jste varováni. Teď se vás táží : Jaký je výsledek všeho tohoto zažitého? Hleďte, málo slovy je vše řečeno: „Je jiný svět.“ nebo: „Pokračování duše je prokázáno.“

Nyní se vás, shromážděných spiritistů, ptám: Čemu jste se z toho všeho naučili?

Právě tento problém, o kterém chcete jednat, vám chci objasnit, abyste chápali, že mezi mými představami a vašimi je přece rozdíl. Podle vyprávění malých duchů dostáváte omezené pojmy, ale podle vysvětlování ode Mne teprve můžete obdržet jasný náhled, abyste věděli: co chcete a co máte chtít.

Jako si cestující podržuje z cizích zemí jen dojmy, které byly pro něho osobitě nejdůležitější, např. kdo chce žít pohodlně a dobře, bude vyprávět o svém přijímání v hostincích. Jiný, vášnivý lovec, o honbě a svých zážitcích při ní, obchodník o výrobcích vývozu a dovozu, o spekulacích, smyslný člověk vám bude vyprávět o krásném pohlaví, jaké kde a kdy všude viděl atd. Stejně tak je to u zesnulého žijícího na jiném světě. Bude vám vyprávět, co ho nejvíce zajímá a řekne vám, kde se nejvíce zklamal.

Ale těmito vysvětleními nejsou ještě zvláštnosti jiného světa jasně vyloženy, ne ještě tak dalece vysvětleny, abyste z toho mohli udělat všeobecně závěr, jak dalece zasahuje tento duchovní život onoho světa do vašeho pozemského, a tím také není ještě přesně označeno, jak dalece máte tento život, toto společenství s duchy, jejich revoluce ve vážnějším smyslu pozorovat, než se všeobecně děje, aby se vaše zážitky mohly stávat lidstvu v jeho zkušebním životě výstrahou a útěchou.

Toto vám objasnit má být účelem tohoto slova, které, Mnou dané, vás má podnítit ke snaze už zde se stávat tím, co je na onom světě tak těžké: „Člověkem v pravém Kristově smyslu.

Že je duchovní svět, o tom jste všichni přesvědčeni, že tam všichni dříve či později musíte, to také víte. Teď zbývá ještě dozvědět se: Jak si může člověk ulehčit přestup, své bytí na onom světě „zlepšit“, aby nebyl také zklamán jako tak mnozí, kteří se odtamtud s takovými nářky vtírají ještě do pozemského života?

Mé děti, zde vám musím připomenout, že jsou mnou pevně stanovené normy nebo základní zákony – stejné pro hmotu i duchovní svět. Zákon tíže je pro hmotu hmotný a pro ducha duševní. Čím těžší duch, tím těžší stav, čím lehčí, tím vyše je možné vyzdvižení, tím větší požitek a neomezený výhled.

Ve hmotném, od tvrdého kamene počínaje až k poslednímu slunečnímu prášku, který se vesele vznáší v nejvyšších krajinách vzdušné oblasti, je stejný zákon jako v duších – v pevnou hmotu vázaných až k nejvyššímu, nejčistšímu duchu, který přímo u Mne může jen jedině snášet Mou blízkost.

Tomuto zákonu hmotné a mravní tíže podléhá vše stvořené. Čím víc člověk ve svém myšlení a konání odpovídá tomuto zákonu, tím víc blaženosti a míru může požívat. Je-li schopen, může se povznést nad tyto pozemské věci a názory, aby jen z duchovně vznešeného stanoviska chápal nebo tušil poslání své a celého lidstva, jakož i duchovního světa.

Vy, kteří máte skrze duchy stát blíž duchovním náhledům, jste i nejspíše schopni vysvětlovat sobě i jiným, co bylo lidem dosud temné, a proto máte brát i tyto duchovní projevy vážněji, než se všeobecně děje.

Dojmy zážitků z příštího a delšího údobí života z duchovního světa by měly u vás dělat hlubší mravní dojem, pak byste kladli i jemnější měřítko na sebe, zušlechťovali byste se. Zušlechťující se byste působili na duchy, že by ne všichni z onoho světa mohli zlepšovat vás, nýbrž i vy je.

Tak by se navázalo duchovní pouto mezi dvěma světy a vedlo by k výsledku : větší osvětlení pro vás a vyšší duchovní náhledy pro duchy samé. Čím víc duchům pomáháte na jejich cestě, podporujete je, tím více u vás převládá zklamání a omezené pojmy a konečně se budete od nich dovídat ne osobité názory, nýbrž pravý věcný obsah, jak to v jiném světě vypadá, jak se tam má člověk chovat, aby tam šel snadno dál, a jak si lze v této duchovní zemi získávat přátele a milující bratry a sestry, zatímco ve hmotném těle ještě uzavření, musíte jejich požadavky stále přemáhat, abyste neztratili zcela své duchovní já.

Tak, Mé děti, pozorujte vliv duchovního světa, avšak upustěte od hříček s duchy, kde můžete vidět jen jejich chlubení. Chtěli by se chlubit jen vlastnostmi, které jim jsou jako duchům dány a kdy v těchto projevech nacházejí rozptýlení, místo aby vážně přemýšleli, jak mají pokračovat v duchovním ohledu. Pokud dopřáváte sluchu tomuto lesku zesnulých duší, tu je zdržujete od

vážnějšího přemýšlení a vy sami zůstáváte jen u uvedeného výroku: „Je jiný svět.“ a ničemu dalšímu se neučíte.

Co se týká působení na jiné lidi, tu jim hleďte nejprve skutky a slovy dokazovat, že jste ušlechtilí, mravní lidé, že jste schopni nejvyšších ctností lásky k bližnímu, shovívavosti a obětování. Ukazujte napřed, že jste sami věřícími, lidé vám budou věřit a následovat vás. Ale pouze se sešity spiritistických kroužků a v nich vyznačených odhaleních neuděláte žádného člověka mravním, neboť méně vzdělaný člověk chce nejprve vidět zkoušku na vás, pak vás rád následuje.

Jen tak je možné duše získávat – láskou a mírností, ne vypočítáváním všech chyb a hříchů jiných. Vzpomínejte si na Má slova jako Ježíše, kdy jsem řekl: „Nesudte, abyste nebyli souzeni.“ nebo: „Kdo jsi bez hříchu, hod' kamenem.“ Pomyslete spíš na ono místo, kde jsem chyby hříšnice psal do prachu a všechna srdce vám budou jásat. Sami vaši největší nepřátelé vám nebudou moci upřít vážnost, úctu.

Teď se celý svět zabývá kněžským stavem. Čím fanatičtěji někdo proti němu káže, tím víc má přívrženců a tím víc se mu věří jako „osvícenému“. Ani toto počínání není křesťanské, neboť se tím působí víc zatrpklosti, oheň se víc rozdmýchává, místo aby se tlumil.

Že kněžstvo nejednalo, jak podle Mne mělo, vím rovněž a lépe než vy, jakož i to, že právě tyto následky jeho jednání jsou toho přirozenými důsledky, poněvadž chtělo jednat proti Mým mravním zákonům. Nyní si samo musí přiožít následky toho k tíži.

Mluvte, jak jsem kdysi Já mluvil, odpouštějte kněžím, neboť nevědí, co dělají, ale nezatrpujte národ proti nim, neboť jsou dost potrestáni svým vlastním počínáním. Jsou jako všichni (současní) lidé pomýlené děti, které budou časem mnohem spíše zahanbeny mírností, než by mohly být přemoženy pevnou „protiobranou“.

Budte ušlechtilými lidmi, ukazujte se povznesenými nad malichernými předsudky lidského posuzování. Znáte částečně jiný svět, tušíte, co tam pomýlené čeká, proto litujte a spíš oplakávejte zatvrzelé (plačte nad zatvrzelými), kteří kvůli časnému lesku a nevázané panovačnosti bez uvažování promrhávají svou celou dlouhou dráhu na onom světě. Nepomáhejte strhávat, nýbrž budujte napřed dům čisté mravnosti a obřadní budova mrtvého kultu se zhroutí sama od sebe.

Vždyť jsem přece řekl : „Kdo Mě chce vzývat (uctívat), musí mě ctít v Duchu a pravdě, neboť jsem Duch.“

Myslete takto : „Duchovní je naše příroda, duchovní je vše, co nás obklopuje, i když ve hmotě vázané a duchovně má naše každodenní jednání ukazovat ušlechtilý úmysl vysokého původu, duchovní má být naše úsilí, snaha, abychom se, až jednou budeme muset opustit tělo, se stali rovnorodými jako duchové se svými bratry v duchovním světě a mohli s nimi utěšeně pokračovat na cestě duchovního zdokonalování.“

Toto má být výsledkem vašeho sjezdu: Vzájemně dosahovat vyššího stanoviska, kde je jen láska k Bohu založená na lásce k bližnímu jediným podnětem (pohnutkou) vašeho jednání a konání a pomsta, nenávisť a všechny jiné vášně už nemají přístup do vaší duše.

Aby se toto usnadnilo, dávají se tobě, prosebníkovi, a vám, spiritistům, tato slova od Toho, který drží všechna vlákna duchovního a hmotného světa a který, právě poněvadž je Duchem, by chtěl, co možno brzy, vše zduchovnit, aby se zase vše vrátilo k tomu, od kterého to vyšlo.

Snažte se stávat se lepšími lidmi. Duchovně – povznesené pocity neomezujte jen na svá zasedání v kroužcích, ale noste můj obraz jako Ježíše jako nejvyšší znak člověka v srdci, cvičte se v jeho ctnostech a On vás bude ve vašich snahách podporovat, poněvadž se jedná o výstavbu duchovního, věčného, nikdy nezpustošitelného chrámu, jímž je lidské srdce, kde má v nejmenším prostoru sídlo nejvyšší, duchovní Boží jiskra a čeká na vykoupení, aby se pak osvobozena od pozemského škváru mohla stát schopnou jako duch s duchy nejvyšších blažeností. Amen. (Tato slova měla takový ohlas, že se rozhodlo – všeobecně je zveřejnit).

Spiritismus II.

Mé děti, kdybych lépe nevěděl, než vy všichni, co je nejvhodnější pro Mou věc a rozšiřování Mé nauky, jistě bych k poslednímu slovu neposlal ještě několik řádků. Ale poněvadž se u vás lidí i u duchů z onoho světa uplatňují stále ještě světské názory a pojmy, jeví se Mi užitečné

ještě blíže vám rozvíjet před vašima očima, jaké budou následky, kdybyste prováděli předpojaté rozhodnutí – má slova předávat světu ať tak, jak jsem vám je dal nebo zkomoleně podle vašeho myšlení.

Má poslední nebo vlastně první slova, kterými jsem Se na vás zaměřil, měla za cíl označit vám blíže vaši vlastní dráhu, po které kráčíte, víc vám osvětlit to, co vlastně chcete a co vlastně máte obmyslet.

V tomto slově vám říkám, že máte skutkem a ušlechtilým smýšlením, snášenlivostí, láskou skutečně dokazovat, čemu vás ve vašich ojedinělých shromážděních lepší duchové z jiného světa učí, poněvadž vy jen tak můžete rozmnožovat příslušníky pravé víry, pravé mravnosti a pravého náboženství, poněvadž takoví k vám budou přicházet sami od sebe a vy je nepotřebujete hledat.

V onom slově jsem vám jasně dokázal, jakkoli ušlechtilé projevy duchů chtějí být pravdivé, budou prospěšné, užitečné přece jen pro jednotlivce, ne však pro celé lidstvo, aspoň ne v tomto, a ani ne v příštím století. Udělat totiž množství lidí pro takové věci a duchovní zření vnímavými, chápajícími, na to se jim daří hmotně ještě příliš dobře, aby na ně dělala dojem taková odhalení.

Ale vy, kteří se nazýváte „spiritisty“ a i ty děti, které jste vzali přímo pod Mou ochranu, vy všichni budete ještě dlouho „kazateli v poušti“ (pokyn – neztrácejte trpělivost). Z toho důvodu zůstává vaše snažení polepšovat svět písemnou cestou ještě dlouho bez žádoucího úspěchu, i když k naukám svých duchů připojíte i „Má slova“, jak jsem vám je dal.

Co se týká jejich pozměnění nebo upravení, tak se vás chci zeptat :

„Jakpak to chcete udělat, nemám-li být Já pisatelem těchto slov? Kdo jiný? A když je oznámíte jiným jménem, vyvolá to větší zájem nebo to rozmnoží pozornost čtenářů?“

Mé milé děti, uvažte přece, že chcete jen prospívat, ale tímto způsobem promrháváte zbytečně čas, peníze a papír.

Hleďte, dám vám příklad, ze kterého máte vidět, jak pochybené jsou vaše názory, i když dobře míněné rady jsou od duchů zesnulých lidí. Jejich úsudek může být dobrý, však zdaleka není ještě můj.

Ale k našemu příkladu: Je škola, kterou vedou profesoři a jeden ředitel jako vrchní bdí nad celou výchovou školní mládeže.

Když má být nyní stanoven učební plán, když jej ředitel sám určil, promyslel a pevně chce aby byl prováděn, tak bude sice chtít tento plán, jeho základ a jeho dosah vysvětlit učitelům, ale ne žákům. Učitelům řekne, jak se má postupovat od stupně ke stupni k získávání duchovního pojmání vyššího a hlubšího vědění, jak k tomu mají žáky připravovat. Ale tyto směrnice budou srozumitelné jen učitelům, a ne žákům.

Tak to dělám i Já.

V prvním slově jsem vám udal učební plán, jak Mne, ředitele, můžete snáze chápat, co těmito přípuštěními z duchovního světa obmyslím a ukázal vám, jak mnoho a jakým způsobem můžete získávat své žáky nebo přívržence.

Kdybych chtěl, aby „Má slova“ byla už teď předána lidstvu, tu můžete být přesvědčeni, že bych už k tomu našel prostředky. Ale Mé plány nejsou představami lidí, ani duchů, mají hlubší a dál sahající důvody (základy), proč Si počínám tak, a ne jinak.

Pohleďte na svou Bibli. Před tisíci lety tam bylo napsáno, čeho bude třeba k blahu lidstva, dokud tato zeměkoule bude trvat. A kdo dnes rozumí jen jednomu slovu v ní, nesejmu-li mu trojnásobnou pokrývku z jeho duchovního oka?

Zůstávejte tedy ve svém okruhu, kde je pro vás dost příležitostí k působení. Podržujte, co jsem vám řekl pro vás, neboť to vám může jenom prospět, poněvadž můžete poznávat toho, který vám tyto řádky dává a vám také nechce zadržovat celé bohatství slov, která vám dal, aby vám ukazovala, jaký je rozdíl, když vám dává mravní nauky podjatý stvořený duch nebo vypravuje něco prožitého, co však vy nemůžete nikdy pochopit, dokud pozemský obal zcela neodložíte, a co chce znamenat, když k vám mluví Bůh a Tvůrce, o kterém se všeobecně domníváte, že je daleko nade všemi hvězdnými dálavami v nepřístupném prostoru, kde už vaše nejmilejší představivost nenalézá početní poměry a který je přece každému stále tak blízko, že On slyší nárek nejmenšího zvířátka zrovna tak dobře jako vzdechy lásky Bohu oddaného, bohabojného člověka.

Vy, kteří chcete předávat „Má slova“ veřejnosti, kdyby je lidstvo chápalo a jim rozumělo, čím by byly pak projevy i největších duchů proti nim? Vaše shromažďovací sály by zely prázdnotou, neboť lidstvo by pak ve velké knize přírody a Mé tvorbě čtoucí, by se brzy učilo poznávat a milovat toho, kterého plně nechápou a neposuzují lidé ani duchové, ale Kterého lze dobře milovat, když Se Svým tvorům ukáže ne jako Pán, nýbrž jako „Otec“. Jen tak Ho mohou milovat a jemu rozumět.

O tomto všem uvažujte, než budete chtít předat veřejnosti, co není pro všechny a nikdy nemůže být.² Následky vašich kroků padnou zpátky na vás. Ne Já, jen vy se dozvíte, co znamená, když chce být vejce chytřejší než kuře.

Ať vás provází mé požehnání, pokud bude vaše snažení odpovídat mým mravním zákonům. Tak začněte, tímto druhým slovem vedení ode Mne, pravou cestu, která může jediné tvořit trvajících. Podržujte Má slova ve svých srdcích a odměna vašich snah vás bude vzápětí následovat. Amen. - -

Ke znovuvtělování – láska a pravda, život a světlo.

Bez lásky není život a bez světla není pravda. Ať si pozorně všimneme jakéhokoli působení v kterékoli oblasti jsoucnosti, ve kterékoli říši přírody, vše pochází z lásky a ze světla.

Pravá láska, kterou nazýváme životem, je ono věčné teplo z Božího středu, které Já, Pán, označuji výrazem „Otec.“ A z tohoto Otce vychází podle věčné stejného tepla života světlo, jímž jsem Já sám (jako Syn), do veškeré nekonečnosti.

Kdo podle toho činně ze Mne přijímá světlo, které je v Mé nauce, přijímá lásku, neboli život Otce.

Když ji (lásku) – nauku přijal, probudil v sobě Božího Ducha k věčnému životu, veškeré působení pravé lásky a pravého světla.

A vedle jediné pravého světla, které tryská z pravé lásky, je ještě bezpočet druhů lásky a světla, zvláště na vaší hmotné Zemi. Ty také uskutečňují plody, ale jsou zrovna tak pomíjivé jako tyto druhy lásky a světla a zanechávají stále za sebou více či méně zlé následky. A to zvláště tehdy, když vyústí v sobectví a sebelásku a jejich domnělé světlo v duchovním vztahu se stává nejprostší a nejhustší temnotou (viz Jan 1), poněvadž takoví lidé pak klesají pod úroveň zvířat a nezřídka přicházejí tak daleko, že považují mnohá zvířata za moudřejší, než jsou sami, a v tomto ohledu mají pravdu a stojí to s nimi skutečně tak, aspoň s jejich lepší částí, jako s falešným přírodním prorokem Bileamem, který se musel dát poučovat svým oslem, jak je tomu s duchovními záležitostmi.

Takoví lidé nemají vůbec žádnou lásku, a tedy žádný život a žádné světlo. Nevědí ani, že mají duši a že je nesmrtelná. A mnozí lidé, zvláště v této době, kteří to v takové světské a sobecké sebelásce přivedli co možno nejdál, začnou na onom světě zase zrovna v tom bodě a podle okolností budou ještě horší a hmotnější.

A jak jsem vskutku Pánem, který toto říká, přejdou zase do mrtvé hmoty, a to nevyslovitelně bolestným pochodem a dlouhými, předlouhými časy, až se takto zase sami stanou tvrdou ztuhlou hmotou, konečně se rozdělí na mnohé části a po dlouhých dobách se zas stanou lidmi nebo tvory buď na této Zemi nebo budou postaveni na jiná světová tělesa, neboť u Mne je tisíc pozemských let jako krátký den.

Všichni lidé mají svobodnou vůli, kterou jim zjevují. Když se jí nechtějí podrobit, neztratí se, ale čeká je velmi zdoluhavá, opravná a předlouhá cesta. (Celá hmotná tvorba se skládá jen z takových vzpurných duchů, kteří jsou rozdělení a upevnění do hmoty a v ní zajati. Jsou padlým satanem s přívěskem a hmota – jako upevněný řád Boží vůle – je jejich vězení.)

Současně žijí lidé na této Zemi už po sedmé a také to jde s nimi už sedmkrát lépe. Ale čeká je ještě na některých jiných světových tělesech prodělávání s lehkým tělesným přehozem (oděním), než budou přijati do čistě duchovní oblasti, kterou můžete nazývat „spodním rájem“, z něhož je ještě mnoho stupňů do vnitřní pravé nebeské říše, ve které vládne láska Otce, světlo Syna a síla věčného Ducha a každého ducha jako anděla veskrze oživuje.

² Poznámka: V uznání vysoké hodnoty těchto slov pravdy byl předavatel a překladatel těchto slov – bratr Rolmida z Terstu zvolen sněmem jako president italského spiritistického spolku.

Proto velmi dobře uvažujte o těchto mých slovech. Uznávejte a milujte Mě jako Boha, Pána, nade všecko tím, že milujete svého bližního co možno ještě víc než sebe samé. Tu pak máte už pravou lásku jako pravý život a světlo jako věčnou pravdu, pro čas a věčnost v sobě a jste už podle ducha zde – tam, kde jsem Já, neboť tak zůstávám u vás až do konce světa. To vám říkám Já, kterého můžete znát z jeho řeči a jejího smyslu, Amen.

Čím je moudrost lidí a duchů proti moudrosti Boží.

(Slova útěchy bratru S. na racionalisticky upíraná sdělování různých spiritistů v Neapoli, Turíně a ještě jiných místech).

Můj milý synu, z dotazování jiných ti vzrostly pochybnosti, a tak si přeješ několik slov ode Mne, aby tě posílila ve víře jednou pojaté a nedal ses odvést s cesty nastoupené, a tak chci dopřát sluchu tvé prosbě a Svým písařem ti vysvětlit, co ti připadá ještě temné.

Hle, tvé pochybnosti, ve slovech vyjádřeny, znějí vlastně takto: Poněvadž jsi vyhledal lidi, kteří měli pověst, že jsou ve spojení se světem duchů, věřil jsi, že od nich dostaneš bližší vysvětlení o této neviditelné říši, ale vedle toho i potvrzení ceny oněch spisů, kterých se ti dostalo, a jež jsou překlady Mých slov milosti (do italštiny).

Byl jsi zklamán a darům, které jsi jim podával, nerozuměli nebo jim nepřikládali cenu, ve kterou jsi ty věřil. V důsledku toho vznikly u tebe myšlenky: „Jak je možné, že duchové kteří Mně (jako Duchu) a mé (duchovní) říši stojí přece blíže, neměli tak jasněji vidět, než Ty – mít jiné náhledy a na první pohled nepoznat autora Tvých spisů, který se v nich přece dává tak zřetelně poznávat, ať ve slovu nebo tvaru (hloubce a harmonii obsahu a jednoduchosti tvaru), ba, jak je možné, že duchové nebo nadšení sami právě Tobě odpírají, co je u těchto spisů pro Tebe ze všeho Nejvyšší, totiž, že to bylo dáno vám, dětem této Země ode Mne“.

Dobře vidím, že toto zklamání bylo pro tebe příliš velké, tím spíše, neboť jsi od těchto „zprostředkovatelů s duchovní říší“ očekával opak toho, než co ti vlastně řekli. Tvé celé já se proti tomu vzpínalo – vidět všechny naděje rázem zničeny a sebe vidět jako „blouzníla“ v tom, co ti bylo dosud jedinou oporou a bodem útěchy na pozemské dráze života (herec povoláním).

Hle, můj synu, budeš mít ještě takové mnohé zkušenosti a každý den se můžeš dovídat, že jich je mnoho na vaší Zemi, jakož i v duchovní říši, kteří nechtějí uznávat osobního Boha nebo, kdyby Ho museli uznat, sestrojili by Ho podle vlastní osobnosti.

Teď se tě ptám: „Jakýpak má být důvod nemožnosti přímého dorozumívání Boha se Svými tvory?! Hle, tento důvod ti tvá „media“ a „prostředníci“ neřekli, neboť jej sami nevědí.

V celém světě, od nejmenšího červa nebo infuzorie počínaje až k člověku je všude duševní život, intelligence, je myšlení a jednání podle tohoto myšlení, neboť je hloupou domýšlivostí člověka, když věří, že má jediné on sám právo myslet, usuzovat a podle svých zákonů jednat.

Toto jednání je všude, v každé živé bytosti, přiměřené jen její inteligenci, tu vázané, tam volnější a u člověka zcela svobodné. Je takto zde, a právě proto ti chci ukázat na příkladu, jak máš úsudky lidí odměřovat. Dovedu tě dolů k nejmenšímu zvířátku Země, infuzorii, kde jich je v jedné kapce vody snad víc než několik tisíců.

Přenes se do myšlenkového světa takového nepatrného zvířátka a snadno nahlédneš, čím je k němu člověk ve své přirozené velikosti. Snadno i pochopíš, jak zvláště takové zvířátko podle svého duševního života bude posuzovat duchovní život člověka, jak dalece to dovolují totiž jeho schopnosti.

Když nyní tyto myšlenky a závěry takového zvířátka porovnáš s trváním člověka, jak vůbec lidé věří, že se znají, jak rozdílný je tento názor infuzorie, jejího světa od vašeho!

Jak dětské, titěrné a zvrácené by se ti zdálo toto vysvětlení organismu člověka z úst takového zvířátka.

A přece, chtěl-li bys ještě poněkud dál myslet a uvažovat, tak odstup od infuzorie k člověku není dávno ještě takový jako od vás, lidí nebo duchů ke Mně.

Infuzorie také dobře tuší svého Tvůrce, těší se ze svého života v omezeném prostoru kapky vody tak dobře jako vy na této Zemi v kapce vzduchu, který vaši zeměkouli obklopuje.

Zvířátko se těší z přirozeného tepla a světla jako vy z duchovního tepla a světla, tedy každý tvor ve svém způsobu. Ale že zrovna jeho úsudek o viditelném světě a žijících tvorech a lidech je správný, to je v obrazném poměru právě tak slabé jako to mnozí z vás, lidí, a to většina, má o Mně, mém světě a jeho vlastním bytí.

Proto se nediv, když uslyšíš ještě tak různé úsudky o těchto třech uvedených věcech. Kolik je lidí a duchů, tolik je různých názorů a představ o tomto bodu. A i když ti duch Boha odpírá, zatímco možná sám uznává vlastní nesmrtnost nebo ji uznat musí, tak to znamená jen, že duch v duchovní říši nemohl ještě najít „Ducha“, který mu sňal lidský obal jako nesmrtné bytosti a dal mu ještě hledat Původce všeho stvořeného.

Jako by mohla posuzovat a z toho dělat závěry infuzorie! Vše, co se děje a pociťuje, se musí vztahovat na vlastní osobu, neboť ta nemůže jinak myslet, než jak to dovoluje její uspořádání a její postavení v duševní říši. Zrovna tak chce člověk osobitě omezený na lidskou přirozenost vztahovat rovněž vše na svou přirozenost.

Proto jsou tedy ty mnohé falešné pojmy a závěry o neviditelném světě, o jeho poměru ke Mně, k celku a k vám, poněvadž všude platí lidská přirozenost za základ a na něj by se chtělo vše převádět.

Já vidím celý svět jinýma očima než všechny stvořené bytosti a záleží Mi na tom, abych nejinteligentnějším tvorům, které jsem podle Svého obrazu stvořil, stále vtiskoval do paměti jejich původ, tedy že by neměli nikdy zapomínat, čím se právě liší do zvířete. Připustil jsem, aby jednotliví z vás dostali větší, lepší vidění do Mé říše, aby – i když ne všichni – více bylo zachráněno od celkového úpadku, kam je jako svobodné lidi vedou jejich bezuzdné vášně.

Těmto jednotlivým lidem dávám dar duchovního slyšení, aby si toho byli vědomi a pozorně zapisující, zakládali trvajícím dílo, které leží stále připraveno pomýlené přivádět zase na správnou cestu, jakmile se v nich k tomu probudí vůle (vůle stávat se totiž duchovními lidmi).

Ale právě také jen tyto nástroje jediné vědí, co znamená: Bůh s nimi mluví. Jiní lidé slyší rovněž tento hlas, ale jsou na tato „připomínání a napomínání svědomí“ tak zvyklí, že je už nepozorují, až jim on (hlas svědomí) konečně, ale žel, často až příliš pozdě, dá vědět, že jejich počínání bylo marné.

Dopřávej tedy těmto mediím nebo domnělým prostředníkům styk s duchovním světem, s „ filozofy“ a „učenci“ z jiného světa, jak často chtějí. „Duchovně znovuzrozený“ ví už na tomto světě, za co má pokládat filozofy a učence na tomto světě a buď ujištěn, když si tito učenci budou i v jiném světě přičítat tento okázalý titul. Tu můžeš být přesvědčen, že se nestali ani o vlásek chytřejšími, rozumnějšími, nýbrž napadeni stále stejnou domyšlivostí, jakou měli zde, musí i tam popírat, co zde nepochopili.

Často jsem vám říkal : Rozumem a smysly nemůžete pochopit Mne a mou tvorbu. Tyto obě vlastnosti patří vašemu sociálnímu životu. Jsou to duševní vlastnosti. Ale duchovní ve vás, Boží jiskra, která má teprve dělat váš duševní život tím, čím musí být, chce-li Mi přijít blíž, toto duchovní puzení nahoru se musí cítit, musí se chápat srdcem, neboť v srdci, duchovním srdci jako středu života je láska jako Boží pud, který vás pohání dívat se na vše krásnější, cítit blahosklonnost pro vše mezi sebou a cítit úctu pro vše nad sebou.

Rozum a smysly vás dělají pány hmotného světa, ale ten duchovní má jiné zákony a tam je třeba i jiných prostředků, aby se k nim přišlo blíž a chápaly se.

Rozum může rozčleňovat, jak jen chce, ale krásnější, vznešenější pocit není možný, dokud nevané z rozdělené hmoty duchovní, která vám ukazuje milujícího Mistra, jenž právě v rozčleněném nebo rozloženém předmětu dává teprve vysvítat Své velké zázračné síle a Své lásce.

Pokud „věda“ jen hledá, aniž pomyslí na Toho, který právě toto vše tak, a ne jinak stvořil, dotud zůstane „Duch lásky“ (Můj Duch) vzdálen od všech učenců a filozofů, již budou jen chladnými počítajícími a suchými posuzujícími zde i na onom světě, a od takových nemůžete čekat jiný posudek, než: „Co není, jak my myslíme, je klam, je nesmysl“.

Proto se, Můj synu, těš tím, co máš (vnitřní vědomí vytrysklé z věčného slova slitovné lásky) a pomiň úsudek jiných. Potřebuješ-li něco, ptej se Mne. Odpovím ti. Svět a pomýlené lidi a duchy nemůžeš měnit, ani Já Sám ne. Pták zpívá, jak to dovoluje jeho uspořádání a lidé a duchové mluví, každý podle svého rozumového postavení (své inteligence). Proto je tolik úsudků, kolik je lidí a duchů. Proto není jisté, že jejich posudek je vždy správný.

Teď si myslím, že poznáváš dost, na čem jsi, čemu máš věřit, co máš následovat, aby nebyl tvůj klid kalen. Přemýšlej o řečeném a vol k svému nejlepšímu, co nepomíjí, ale trvá věčně. To ti přeje Dárce těchto slov. Amen.

Pokyny o osobnostech duchů.

U vás lidí je přece zvláštní věcí to, že sotva se dozvíte, že je přímé spojení se Mnou, hned stanovujete jako první podmínku víry přijímat nějaká slova ode Mne, jako bych jich už tisíce k vám nezaměřoval, částečně vašim nitrem, částečně přírodou, která vás obklopuje.

Není vaše svědomí Můj hlas, hlas spravedlnosti a pravdy, poněvadž jsem jen Bohem pravdy a Sám jsem vám vložil do srdce tuto Boží jiskru?

Jak mnoho se ze všech těchto napomínání, která jsem vám dával, slyšelo a následovalo, to si může každý sám spočítat a z tohoto výsledku pak vysvitá jeho mravní hodnota.

I ty, Mé dítě, teď chceš přímé osvětlení od Mne, chceš slyšet „slovo z Mých úst“ pro posílení své víry. Mělo by ti osvětlit některé pochybnosti, které se ti postavily do cesty při četbě spiritistických sdělování.

Zvláště o posledním bodu jsem vám dal už mnohé, co by ti mohlo zaplašit všechny pochybnosti. Je možné, že jsi jako nováček k těmto slovům ještě nepřišel. Chci ti říci jejich názvy: „Slova o spiritismu,“ „Obrazy ze světa duchů“ a „Duchovní říše.“ V těchto daných vysvětleních najdeš, co ti je dosud možná ještě temné.

V těchto slovech se dočteš, co spiritismus je, jak se provozuje a jak by se provozovat měl, dočteš se, jak dalece jsou duchové na onom světě uschopněni sdělovat vám, žijícím, jak to tam vypadá, najdeš tam vysvětleno, jak stojí celá duchovní říše v poměru ke Mně, k vyšším duchům a k pozemskému světu. Pak ti nemůže chybět správné posuzování všech sdělování duchů, odkud přicházejí a proč jsou k tomu připouštěni.

A nyní ve vztahu ke zvláštnímu případu, který bys chtěl mít vysvětlen, ti musím říci: „Jsou různí duchové, jako jsou různí i lidé a různé musí být tedy i jejich náhledy. Vždyť zde na Zemi nevidí také všichni lidé duchovní nit, která se táhne celou hmotnou říší a životem a poněvadž jsou duchové zesnulí lidé, tak i na onom světě zůstalo jejich vlastní osobité, a proto nevidí všichni jasně. Věří sice, že musí každý svůj krok vpřed lidem sdělovat, a proto je tak mnoho poučných napomínání, aby vás všechny uchránili od větších zklamání, proto tu jsou často i smyšlená jména, aby se jejich slovům dal větší důraz, poněvadž by chtěli upevňovat vaši víru v duchovní říši.

Ale chceš-li duchovníma očima podrobovat jejich slova přísnější zkoušce, najdeš v nich snadno dost lidských omylů, a to je právě důvod, že spiritisté takové společnosti zůstávají stále stejní a nepokračují ani o vlásek, i když po léta navštěvovali taková shromáždění.

Je sice mnoho pravdivého v těchto sděleních, ale není to ještě přesvědčující pravda, která nepřipouští žádná další vysvětlování, není to pravda, aby zahřívala srdce, uspokojuje nejvyšší lidský rozum. Není to pravda, která, i když často čtena, ti nemůže ukazovat stále nové stránky a jediné tě povznést na onen stupeň, kde poznáváš Mne, částečně jako Tvůrce a Pána nekonečného vesmíru, částečně ale i jako milujícího Otce, který ke svým dětem volá: „Pojďte ke Mně všichni, kteří jste obtíženi!“ Toto nenajdeš v žádném spiritistickém spisu, ať je dán a tištěn v kterékoli zemi. Možná, že si jej přečteš, ale lhostejně odložíš, aby sis ho už nikdy nevšiml. To je rozdíl mezi Mými slovy a slovy duchů.

Cítíš-li ten rozdíl, přestávají tvé pochybnosti samy sebou, neboť se pak učíš poznávat Toho, kterého jsi teď požádal o několik řádků, ale učíš se Ho poznávat ne jako nepřístupného Boha, ne jako přísného soudce, nýbrž jako Otce, který, objímaje celý duchovní svět, Se chová i k nejmenšímu červu na jeho stupni zrovna tak se stejnou láskou jako s tebou, výš postavenou duchovní bytostí. Budeš poznávat Otce, který vzdor nezměřitelnosti Své tvorby, vzdor bezpočtu světů nezapomněl ani na malou Zemi, ba Sám na ní vykonal čin největšího ponížení, aby vám, lidem, a všem žijícím duchovním bytostem ukázal cestu k povýšení sebe.

Dáš padnout svým aristokratickým představám (má je většina spiritistů, a proto jim je tak těžké, jakož i buddhistům, pojmout toto snížení Boha). Pyšně hledíte, když vám výš postavení lidé dávají přednost. Poznáš a ve všem najdeš skutečně prokázáno, že Já jako Bůh a Otec jsem pro všechny stále stejný a každý pokrok, každé přiblížení ke Mně, nepřichází k dobru Mně, nýbrž jen duchům a lidem, poněvadž každý dobrý čin zvyšuje mravní vědomí, každá duchovně pociťovaná myšlenka ruší pouta pozemské domýšlivosti, a tak duši, zajaté v pozemském těle, dopřává (uděluje) pohled do říše, kde slunce pravdy a světla nikdy nezapadá a kde se sám sebou dobytý věnec vítězství podává po zkušebním životě těm, kteří uměli jen k duchovním účelům používat všech darů, které jsem Já jako Tvůrce vložil do lidského bytí.

Proto, Můj synu, usiluj o dosažení tohoto stupně a uslyšíš – za prvé – Můj hlas v sobě a mimo sebe všude, kde chceš, a založíš si klid myslí, který ti nemůže dát svět, ani duchovní říše, nýbrž jen Já, když správně pojmeš, pochopíš, čím jsem a čím jsi ty vlastně a máš se stát.

Nechť tě tato slova podnítlí k dalšímu bádání a slouží ti jako vůdčí hvězda při tvých ohledávaních. Amen.

O shledání na onom světě.

Tvé sestry se tě ptají, zda se na onom světě setkají a také s tebou se setkají a v jakém tvaru, zda v takovém, v jakém jsi teď, nebo takovém, jaký je tvůj vnitřní duchovní člověk/ v tom případě by bylo poznání těžší/.

Abych na tuto otázku odpověděl, musím ovšem poznamenat, že hlavní chyba, které se své sestry dopouštějí, je v otázce: Ptají se jako lidé a chtějí odpověď, které mohou rozumět jen duchové.

Duchovní říše vypadá zcela jinak, než si ji vy představujete. Už v „Duchovním slunci“ i na více jiných místech jste o tom už dostali velkou část odhalenou.

Ale poněvadž své sestry, aspoň některé z nich, to nemohou číst – není to psáno v jejich řeči - tak jim chci nyní vysvětlit, co potřebuji k bližšímu osvětlení uvedené otázky. Nuže, slyšte:

Víte, že se člověk skládá ze tří lidí, totiž: z duchovního, duševního a tělesného člověka, kteří v sobě vzájemně vězí, jako je to u jádra, měkkého odění a tvrdé skořápky.

Vezměme si tento příklad a važme se: Když na povrchu tohoto plodu počasí nebo jiné okolnosti nebo i zrání nejnvnitřnějšího jádra způsobuje různé proměny, tu se ptám: Týká se to nějak nejnvnitřnějšího jádra? Jistě ne, to zůstává, jaké je, a jde podle svého určení vstříc své zralosti a stará se málo o změny, které se dějí na vnější slupce.

Chceme-li tato pozorování z viditelné přírody použít na svůj lidský tvar, tu vidíte, že se i zde děje totéž: vnitřní duševní člověk jde vstříc svému duchovnímu vzdělávání, a to bezstarostně, zda vnější slupka, která ho obklopuje, zůstává mladá, či stárne, poněvadž on je utvářen podle jiných zákonů, je určen k jiným účelům, zcela nezávisle zůstává krásným, ba, může se stávat krásnějším, když věk (stáří) vrývá vrásky na vnější plochu těla.

Duševní člověk se proto o to nestará. Vždyť ví určitě, jistě, že vnější slupka musí odpadnout, má-li se dostat ke svému pevně stanovenému určení.

U člověka je i případ, že se jako duševní člověk může sjednotit s duchovním člověkem, aby pak spojení, tvořili jeden celek za předpokladu, že duše jde cestou ducha, a ne těla, kdy pak ovšem zcela ztrácí svou osobitost, zvláštní osobnost a přechází do vášní těla.

Když je toto vše předesláno, bude vám jistě snadno porozumitelné, že se na onom světě bude méně mluvit o tělesné podobnosti, ale více o duchovní.

Jedna z tvých sester se tě ptala, zda tě na onom světě pozná. Na to odpovídám: Zrovna tak málo jako ty ji, neboť i ona má v sobě jiného duševního člověka, který vypadá jinak než její pozemská vnější schránka.

Ale teď přichází hlavní otázka: „Když je přece poznání a vzpomínání na někdejší společné soužití na Zemi možné, jak se děje vzájemné poznávání duchů?“

Zde vám chci odpovědět, že když duch chce, může přijmout podobu, kterou měl kdysi. Každý duch má jemnější pocit, druhého pozná, jakého ducha je dítětem a pak se k němu buď víc přimkne nebo se od něho vzdaluje.

Čím nižší je duch, tím raději sahá k těmto okamžitým převlečením, čím je vyšší, tím méně je potřebuje, neboť jeho duchovní instinkt ho vede jen tam, kde se zdržují stejně smýšlející a on může každým okamžikem číst ve vnitřku souseda jako v nějakém knize jeho celou minulost.

Až vy, zde shromáždění, přejdete postupně do jiného světa, buďte bez starosti vůči poznávání. Dříve příšlý už čeká na druhého, dá se mu poznat, stává se jeho vůdcem v nových poměrech a jen stejný oblažující pocit v obou je poutem přitahování.

„Dobří duchové“ jsou tam podle svého mravního stupně krásní a vznešení jako jejich nitro a takový je i jejich zevnějšek. Ale poněvadž tam platí jen vnitřní a vnější zrcadlí zas jen vnitřní, tak nejsou na onom světě rodiny ani jiné podobnosti v obalech na Zemi nošených.

Všechny představy Země zůstávají za nimi na Zemi a jen duchovní vládce tam, kde sídlí má rodina a kde se myslí a mluví jinak než zde.

Proto, Mé milé děti, leží ještě tlustá páska na vašich očích. Vše chtít vědět – to by nebylo vždy dobré, nýbrž dokonce škodlivé. Přestaňte se starat. Já, Který jsem vás na této temné zeměkouli shromáždil ze všech koutů, vás svedu zas dobře dohromady ve Svě říši, kde není stínů, nýbrž jen světlo, když takové setkání bude spočívat v Mých plánech.

Buďte trpěliví a ujištěni, že se pak s politováním usmějete nad tak mnohou otázkou, kterou jste zde na Zemi považovali za důležitou. To ať vám pro dnešek postačí. Mé požehnání s vámi. Amen.

Ještě několik slov ke spiritismu

Když jsem vám dal adventní pozdrav, chci s vámi obcovat, a to tak, jak to je pro vás současně potřebné, pro vaše stanovisko. Teď je na čase, aby Mě našli všichni, kteří Mě hledají. Proto je i hnutí v duchovním ohledu. Vše chce pravdu, ale ne všichni z lásky ke Mně, nýbrž nejvíce jen, aby vysvětlením dělali zase další pokroky v mnohém vědění. Každý se snaží ovládat druhého, jen zcela málokterí se však obracejí pro pravdu ke Mně samému. Jiní ji chtějí obdržet studováním a čtením, poněvadž jejich rozum chce mít zisk, ale v srdci Boha nepotřebují a tak prakticky nepotřebují ani víru ve věčný život.

Jak je proto v této době důležité dostávat pravé děti pro Mne, můžete sami chápat, pozorujete-li dosavadní snahy lidstva. Proto chci mimořádnými cestami pomáhat těm, kteří Mě hledí poznávat v srdci a chci takto na mnohých místech vylévat Ducha věštby (nebo pravého poznání) a ten má být udílen všem, kteří Mě nejen vyznávají, nýbrž se snaží i zařadit svůj život také podle Mých zákonů lásky.

Avšak teď je připuštěna i moc zlého víc než kdykoli jindy. Tuší, jak mnoho se jí odnímá, když se uplatňují Mé zákony, a proto je i z její strany tak silný vliv, zcela zvláště na mé děti. Proto bděte a modlete se, abyste mohli poznávat Istivé návaly, které nesmím v každé době odvracet. Ale buďte ujištěni, že jste v mé ochraně a teprve, když poznávájíte dobu nebezpečí, Mě zavoláte, mohu vám pomoc udělit. Máte svou svobodnou vůlí vydobýt, co vás dělá pro Mne statečnými bojovníky. Prostředky k tomuto boji jsou: sebezapírání a pokora. To jsou zbraně proti žádostivosti a pýše. Ty jsou hlavními nepřáteli, kteří působí proti Mým zákonům, proto jsem vám sám musel ukázat cestu pokory, jinak byste nemohli dosáhnout vítězství. Používejte všeho, co vás potkává, k dosahování pokory a zůstávejte při ní. Často vám mohou malé odchylky připravit velké porážky. Ponechejte raději ve své horlivosti pro Mne něco neobhájeného, neboť přitom dáváte příklad pokory. Amen

II.

Mé milé děti, neustávejte v modlení za ty, kteří vám stojí blízko tímto spojením. Máte se starat, aby oni, kteří dostali rovněž dar sdělování (z druhé strany), došli k tomu, aby ho používali k mé cti.

Proto se k nim chovejte s upřímnou láskou. Pamatujte, že Země byla nejprve temná a že pravé světlo bylo teprve potom stvořeno. Velký den tvorby vyvíjel jen postupně svou celou plnost nádherly.

Tak to jde i s člověkem při tělesném zrodu. Nejprve je stávání se, pak vývoj, následuje vědomí, pak dar rozlišování, pak chtění, pak dokonání a konečně obšťastňující v harmonii (souladu).

Právě takový je i postup ve znovuzrozování, jen stávání se není tak znatelné, poněvadž duchovní není zřejmé, pozoruje se jen zvnitřňováním nebo cítěním.

Tento pochod si správně ujasněte, přispěje velmi k vaší trpělivosti a u svých bližních budete nejprve pozorovat stávání se nebo bytí jako znamení, které vás žádá (vyzývá) obracení pozornosti tam se zvláštní láskou, aby byl další vývojový chod veden podle Mé vůle.

Nezarážíte se zahalením ducha, když vám připadá příkré a hranaté. Kde je totiž mnoho vloh (nadání), je i mnoho protikladných dráždění.

Blaze těm, kteří poznávají, proč jsou jim vlohy propůjčeny, a kteří je hledí zušlechtovat a podle Mé vůle je zušlechtují. K tomu jeden potřebuje velmi často vůdce, a toto spojení slouží pak oběma k pokroku.

Proto se má i vám v takových svedeních s bratrem ujasňovat váš úkol a máte mu podat ruku, aby se učil cenit si své libry. Toto má velkou cenu a dělá to podstatnou část vašeho vnitřního povolání.

Tak nyní zase, milé děti vidíte, jak málo chápete, že máte plno práce a že není třeba dál se ohlížet. Sám vám už přidám, až budete moci více rozumět. Zatím buďte spokojeni se Svým věrným Otcem. Amen.

III.

Mé milé děti, dnes v den připomenutí Mého nanebevzetí, kdy jsem kdysi slíbil, že budu stále u těch, kteří Mě v Duchu, lásce a pravdě svou vzpomínkou na Mne uctívají, chci k vám ještě zvlášť zvolat: Nyní je doba Mého znovupříchodu. Tak nedejte zhasnout lampě, neboť je půlnoc, kdy je světlo tak nutné, abyste mohli vidět ohavnost zrušení.

Ale toto světlo potřebuje k svému trvání takový olej, který je pravou láskou ke všem bližním. Soucit, srdečné slitování vás mají podněcovat k volání Mě ku pomoci. Jak bych mohl pak měškat, když by Má láska chtěla stále ráda pomáhat.

Avšak Můj věčný řád žádá, aby si lidé svou vlastní svobodnou vůlí Mou pomoc vyprošovali. Proto je přímlovná modlitba v této nynější době nejvyšší potřebná. Mému příchodu musí razit cestu.

Právě tak se mohou i ti, kteří jsou u Mne jako blažení duchové, zjevovat pouze tam, kde je světlo, to je tam, kde láska zřídila čistou oblast a vy v jejich společnosti velmi mnoho získáváte.

Jako si předem volíte společnost, zda vám vyhovuje, tak je to i s přibližováním blažených duchů. Vždy se jim musí dělat náležitě přístup Mou milostí, než se mohou s vámi stýkat. Proto jim máte rovněž i vy přinášet vstříc lásku přímlovou, a tak má být pak u vás svátek nanebevzetí zároveň zase radostí ze shledání.

Brzy, velmi brzy se to má stát všeobecně. Blaze těm, kteří se už teď chovají jako připraveni k přijetí toužebnou prosbou, abych Se u nich zastavil Amen.

IV.

Máš pochybnosti kvůli otázce, která ti byla předložena, a poněvadž ode Mne nedostáváš žádné podněty, váháš se chopit tužky. Ale poněvadž jsem Otcem, jakým byste měli být i vy všichni, tak nechci Svě děti ponechávat dlouho mezi otázkou a odpovědí a chci vám z vašich pochyb pomoci několika radami.

Nuže, slyšte : Jedná se o spiritistickou společnost, ve které právě byla jedna z tvých sester a kde jste teď četli tam psané diktáty, které se v obsahu a smyslu lišily od těch, které jsem vám dal Já.

Nuže, vězte: Lidé na tomto světě jsou různí a různá je také jejich osobní povaha. Tedy, aby vzdor své rozdílnosti směřovali přece vstříc k stejnému cíli, musí se používat různých prostředků. Proto ponechte této společnosti to její a spokojte se s tím, co vám v plnosti předávám.

Všichni lidé nemají stejně dobré zuby a stejně silný žaludek, a právě proto se dává jednomu chléb bílý, ale méně výživný, (ale snadný k rozkousání), jinému černý, ale sílu dávající, i když tvrdší a tíže stravitelný (duchovní Grahamův chléb). Vedle toho se tato společnost skládá po nejvíce z žen, které mají všeobecně horší zuby než muži.

Ponechte jim tedy jejich bílý (spiritistický) chléb, až tam budou lepší žvýkací a posilnější stravovací orgány (nástroje) a dobrovolně si už k vám přijdou pro hrubší sice, ale víc posilující potravu.

Tolik pro současnost. Následujte mou radu a mou cestu, kterou jsem vám ukázal a stále ukazuji a ponechte jiné kráčet v klidu tak, jak právě teď chodí. Amen

V.

Chceš se zas už dovědět, proč tvá milá přítelkyně slyší ve stole tak mnoho zvukových známek?

To je zcela snadno k porozumění. Důvod je a spočívá v tom, že u ní vše vězí jen ve světském, a ne v duchovním. Řekni jí, že se i u ní již posunul čas, kdy by se měla blížit ke znovuzrození.

Pastýř shromažďuje své ovce, poněvadž pozoruje bouři, chce, aby se nerozprchly. Kdyby se rozprchly, nemohly by slyšet pastýřův hlas, když je volá domů. Totéž dělám i Já nyní a povždy u Svých dětí.

Že jsem dobrým Otcem, se dá vyrozumět z toho, že chci Svým dětem ušetřit dlouhou cestu (po oklikách a objížďkách) k věčnosti a chci je vést rovně (přímo) k Svému otcovskému srdci.

Ale je velmi smutné, že se Mému slovu dopřává tak málo sluchu. Proto jsem klepal i na tuto bránu a prosil o vpuštění.

Nepoznávají Mě ani zde (v Mé blahosklonné lásce) a chtějí se ptát jen zesnulých na příčinu klepání, ale ti by vám mohli udělit jen nesrozumitelná slova.

Už často jsem vám říkal při dotazech, jak byste mohli najít a dostat náležitou odpověď.

Řekni jí ještě jednou : Dobrý pastýř tuší bouři a chce všechny ovce shromáždit do velkého stáda. Má láska a Mé požehnání všem v té malé hrstce věrných. Amen, amen, amen. Zde, vědoma si, že se přesně zpovídá, chodí, k přijímání atd, je příslušná velmi dotčena a ptá se, co má dělat. Luk. 18, 18. Na to odpovídá Pán: Poněvadž se tak dobrovolně ukazuje podobením Mé vůle, řekni jí: Nemám pro vás žádnou vůli, jen si mohu přát, poněvadž všechny velmi miluji. Všem jsem dal svobodnou vůli, proto by Mě měli všichni svobodnou vůli v lásce hledat. Pak Mě každý najde, ale ne ve vašich obyčejných církevních obřadech, kde jsem co nejméně k nalezení, ale dobře ve skutecích lásky, co se jedině vztahuje na Mne a vaše bratry a sestry. Pak porozumíte jasně a zřetelně i slovům a Mnou poslaným (starým a novým) prorokům a jejich výrokům) a je to vůbec jen Má čistá nauka, která se vám pak zcela jasně zjeví.

Dokud Mě lidé hledají v obřadných zvyklostech církve, nemůže Mě tam nikdo najít, unaví se na velmi zdoluhavé cestě k věčnosti a nebude se už vůbec odvažovat dál, jak tomu bylo už u tak mnohých jiných.

Pro dnešek Mé otcovské požehnání těmito málo slovy, ze kterých však každé slovo víc váží než celá věčnost.. Amen.

O podmíněné posedlosti.

Tvá prosba je zcela správná a dobrá, avšak sestra F. by se měla přece chovat lépe. Časné, ve kterém je tímto duchem V. poutána, by měla odložit. On má své sídlo v její těžké oblasti a nemůže a nechce je opustit dříve, poněvadž i zde, v říši duchů, nechtějí duchové odložit svobodnou vůli, dokud nebudou přesvědčeni o jiném. Proto říkám sestře F: Neměl by žertovat, poněvadž jí má přece víc záležet na duševní spáse, než jen na marnivé světské lásce, ze které nevyhlíží nic jiného, než pouhé ubližování a kde jí duch V. ve světském životě předehrává všechna třeštění.

Mé milé dítě, považ, že ve světském manželství, kterému nemohu žehnat, poněvadž se nebuduje na čistém základě, nemůže dojít k žádnému štěstí, a tak říkám závěrem:

Zlého ducha se nemůžeš zbavit dříve, dokud nezanecháš (nečistého) myšlenkového světa a světských myšlenek. Pak nebude ani duch V. nacházet u tebe potěšení, proto považ, jak mnoho dobrých a velkých darů jsi už ode Mne dostala, ale nevšímáš si jich, vždyť jdeš nebo se honíš jen za světem a jeho radostmi. A k tomu ti ještě říkám, že Má milost je vázána jen na velmi jemné niti. Porovnej kdo může rozumět, s požehnáním. Amen Žehnám všem Otcovskou rukou. Amen.

Cesty putujícího ducha.

(Dáno na prosbu k Pánu o radu ve věci V., kterého každou noc navštěvuje jeho bývalý společník, který se zastřelil pro značnou ztrátu ve společném obchodu).

Odpověď Pána: Co ti mám říkat, ručička má i tam měřit hodinu. I když se tento (žijící) člověk ukazuje ve vnějším životě jakoby dobromyslný, jeho vnitřní obraz se nepodobá tomu, co teď ukazuje zevně. Proto řekni, že by neměl opomíjet žádný okamžik – hledět na zjevujícího se zesnulého s hrubostí, nýbrž obracet se na Mne, svého Otce a Udržovatele s láskou, a jedině tím může dojít klidu.

Tak má dotazovaný konat lásku k bližnímu, a ne hovět jen své sebelásce, neboť hle, on chce mít jen své trápení z krku. Tím si nepomůže, a ani se neutěší ten nešťastný, který mu chce jen s prosícím pohledem přednášet své utrpení, ale žel nenalézá u něho ani slzu soucitu, nýbrž jen nevíli.

Ó, děti, mohly byste chápat utrpení takových duší a štěstí, když takové duše zachraňujete. Víte, jak vysoko to započítávám? O tom nemáte ponětí.

Kamennému srdci se to nedá udělat pochopitelným, poněvadž se zcela pohodlně ukolébává spánkem světského člověka, aniž by věřilo a bádalo: Je jiný život, nebo ne?

Vzdor všem důkazům si to však nebere k srdci, obrací se k němu zády. Ubohý má dělat, co chce.

Skvoucí je příklad lásky k bližnímu, jak v malém, tak i všeobecně.

Co pomůže, dám-li na tvou prosbu a udělím ti radu na papír, když ji nemůžeš nevrátnému příteli v životě vryt do srdce? Nechceš se zesměšnit říkáte mu, že se s opravdovou bratrskou láskou pustit do práce, svému nešťastnému příteli udílet poučování, že jen jedině „u Mne může najít milost“ a prosit, aby se mohl dal ještě jednou vtělit do tohoto života v této době, aby byl přiveden k Mému názoru, což se mu (jako sebevrahovi) tam nemůže po dlouhé době zdařit. Jdi, řekni mu, „že by ho měl poučovat.“ Aby zase našel klid, který teď nemůže nikde mít. Ale on tomu nechce věřit, a tak nezbyvá nic jiného, než čekat, až se Mi zalíbí osvobodit ho, (zbavit) ho tohoto břemene.

S požehnáním od tvého nejlaskavějšího Otce. Amen.

Zde, v tomto případě sebevraha je takové duši podle poznání jejího chybného kroku návrat do pozemského bytí připuštěn, ba dokonce navržen. To potvrzuje i sdělený názor čestného ducha o důvodech připuštění opětného vtělení, kde se to označuje jako „sebevražda na onom světě“ a jeví se jako nuzné vyrovnání pomýlení takového člověka, který předčasně odběhl z pozemské školy a nyní se chce ještě jednou do ní vrátit, ovšem zase našťestí.

Celkem je tato představa znovuvtělování ve způsobu, jak ji většina spiritistů chápe, totiž jako podmínku zušlechťování lidské duše, jako základ pokroku, asi tím, jako by se někteří duchové chtěli představit moudrými obyvatelům jiných světů, když říkají: „Na Zemi je mravní pokrok člověka vázán na jeho počet káznic (opakování), poněvadž – žel - někteří právě takové nápravné ústavy (Zda s úspěchem?) musí navštěvovat.

Tak se člověk dostává pak na scestí, když neporozumí slovu Božího Ducha, to je bere je doslovně místo pochopení podstatného jádra, zapomíná a neuvědomuje si, že „litera usmrcuje a jen Duch může oživovat“ (2. Kor. 3, 6). Tato chyba se vytykala už i Nikodémovi (Jan 3).

„Znovuzrozením se u trojitě lidské bytosti – jako duchovního, duševního a tělesného člověka - označuje jeho dokonání. Má se takto znenáhla se konající pochod dít jen jednou, poněvadž se duše jako kdysi padlý duch, nyní do hmoty vázaný, má z ní zase osvobodit, procházející různými stupni přírodních říší k očišťování a shromáždění svých částí, až se jako lidská duše zase

postaví na zkoušku svobody, zda chce nyní následovat vliv svědomí Ducha, nebo vliv smyslů světa a jeho těla. Její zduchovnění je jejím úkolem, poněvadž se stále víc sjednocuje se svým Duchem a tento pochod se nazývá „znovuzrozením“ a vyvrání se chápe jako Boží dětství. Po- nechávám jasněmu poznání tento krátký pohled do domácího řádu Boha, účelu a cíli všeho stvořeného. Je jednoduchý a velký jako sám Bůh, z Něho jen láska vyzařuje, proto je i jako cesta k nádhernému cíli dán zákon lásky.

V dodatku je ještě další o znovuzrození.

Dodatek. K zacházení s nečistými duchy, od Jana, miláčka Páně.

Milé dítě, prosíš o slovo útěchy pro bratra B. kvůli neklidu zesnulých přátel. Tu ti říkám: Je dobré a chvalitebné vzpomínat si na zesulé, ale jen v modlitbě. Nikdy se sem nemají volat, poněvadž jistí duchové nechtějí tak jako tak opouštět svět. Jsou nešťastní ještě víc, když se volají jménem. Tím dostávají sílu hlásit se a nezřídka způsobují i neštěstí.

Proto, milý bratře, hled' co možno nejvíce poučovat ony nešťastné v pravém náboženství nejsvětějšího Otce, aby mohli přejít do jiného světa. Ale poučování je třeba zaměřovat hlavně k tomu, aby začínali poznávat nejlaskavějšího nejsvětějšího Otce v Ježíši, Ukřižovaném. Jen ukřižovaným Ježíšem byl svět vykoupen. Jen On jako nejlaskavější Otec a Spasitel je může osvobodit od pozemských pout a vést je do svobodné, krásnější země. Bez něho není k očekávání pokrok, ani spása.

Svoláte-li všechny zesulé dobré duchy dohromady, všichni celkem nemohou oněm nešťastným nijak pomoci bez poznání Božího Spasitele Ježíše. Nyní bys je měl s pevnou důvěrou v něho poučovat.

Ale kdo chce „vykupovat“ s láskou, musí jí být i proniknut. S díkem ti pak dopřejí klid a toto slzavé údolí s radostí opustí. To ti říká apoštol, zvláště známý mezi mnohými, že to není a nemůže být jiný, než Jan, tvůj ochranný Duch. Amen ve jménu Ježíše.

(Bratr B. neměl se svou otázkou důvěru k Pánu, a proto žádal výslovně vysvětlení od Jana).

Podobenství o bohatém muži a chudém Lazarovi

(Luk 16)

Příklad o bohatém hodovníku a chudém Lazarovi by měl mým posluchačům označit, jaké jsou následky, když se člověk oddává mamonu, než aby se oddával duchovním účelům. Měl by jim dokazovat, že jeden už zde na Zemi přijímá svou odměnu, kdežto jinému byla odplata nashromážděna pro jiný, a to delší život. Pozemský trvá jen krátce, na onom světě však věčně. Světsky smýšlející nebude mít přístup do rajskeho stavu, leč jen z vlastního nitra, a dobrý se nebude vracet, poněvadž se láskou neobracel ke světu.

Co jsem tam uvedl, tedy, že se bohatý aspoň modlil, aby zachraňoval své bratry, na to odpovéděl ve svém trápení Abraham: „Kdo svému náboženství a jeho základním pravidlům nevěří, toho neochrání ani mrtví, kdyby se vrátili. Tím se chce říci, že ti, kteří se tak cele oddali světu nebo mamonu, by nepozorovali nadpozemské vlivy, i kdyby se u nich uplatňovaly, poněvadž sami tak nízce smýšlejí, že nadpozemské považují už dávno za neskutečné a popírají je skutky a slovy. (Z Kázání 34 – O nespravedlivém držiteli domu)

Je to důležitý pokyn – o takových zkušenostech pomlčet).

Slovo útěchy na cestu tam.

Milé děti, buďte bez starosti. Zůstanete-li Mi věrné, nemusíte dlouho hledat, půjdu vám vstříc. Kdo po Mně touží, má být při přistání ukojen. A když vám duše sděluje, jak je ubohá a malá, je to znamením, že se jí dostalo milosti světla, prohlédá pak svůj stav a své odcizení ode Mne, což ji zarmucuje, ale také uschopňuje přijmout pravou útěchu a přijetí do školy.

Nebudte proto sklíčení. Smrt nedělí mé děti ode Mne, je to jen přechod k nahlížení. Jen vaše (hříšné) tělo je neproniknutelnou hmotou svými potřebami. Péče o ně je překážkou, že Mě necítíte tak blízko. Kdo v důvěře ke Mně zanechává těchto starostí a hledí jen, aby tělo sloužilo Duchu, dostává velkou cenu. Jak mnohé starosti a trampoty pak mizí! Proto používejte těla podle mých rad a pak jej rádi odložíte, až vás budu chtít k sobě zavolat. Zatím ale doufejte a budujte na Mé blízkosti, která vás nedá zahanbit. Dokazujte svým bližním, že jste duchové a starost o ducha je první (nejpřednější). Proto se vám podává i nebeská potrava v plnosti a tělesná skrovněji

Doplněk. Pohled do duchovního světa o Vánocích

Dal jsem ti už mnoho o tomto svátku, jak se má slavit, čím vlastně je a jak se na něj pohlíží v celé duchovní říši a jak se tam slaví, a přece nejsem ještě u konce s vysvětlováním a objasňováním významu Svého sestupu. Vidím, jak vzdor všemu světlu a vší pravdě, kterou na vás vylévám, se nemůžete zřici všeho naučeného a stále světsky a po svém, ale ne podle mých pojmů posuzujete Mne, svět i sebe, a tak vám musím při tomto svátku zase připomenout, co jsem vám už často říkal, opakovat vám to nebo aspoň představit v novém světle.

Už často jsem vám říkal: „Není hmota, vše je duchovní a Duch je hlavní láska a hmotné odění je jen vedlejší věcí, ba, téměř, v pohledu duchovním, které ji (hmotu) proniká, lze ji považovat za neexistující. Tak by vám vše připadalo, kdybyste uměli dívat se na věci duchovníma očima.

Duch jsem Já, Duch je vše, co jsem stvořil. Zduchovňovat nebo stále výše stoupat musí vše, co vzešlo ze Mne.

Napřed musíte do svého oka pevně pojmout tyto tři věci, abyste se učili poznávat stanovisko, z kterého byste měli vše posuzovat.

Duchovní duše obývají hmotná těla jednotlivých lidí, ale obývají i země, slunce měsíc a komety nebo putující hvězdy.

Jako se vaše duše projevuje při vzdělávání součástí těla, které buduje, zkrášluje a udržuje a konečně je pomáhá zase rozrušovat, když uplyne jeho čas. Zrovna tak je tomu u duší zemí, duchovních sil sluncí a světových soustav. Všude je vzdělávající síla i silou udržující a rozkládající nebo proměňující, která pomáhá vznikání, udržování a rozkládání, aby dělala stále svobodnějším jen duchovno, aby je vedla stále blíž ke Mně. Tak to jde ve velkém i malém podle stejných zákonů, duchovní vymoženosti jsou všude konečným cílem.

Dokud si nezvyknete dívat se (posuzovat) takto na svět a sebe, nezískáte nikdy hlubší vhled do duchovního života, budete mít stále na každém kroku před sebou nevysvětlitelné záhady nebo spatřovat zázraky, kde panují nejvýš jen prosté přírodní zákony.

Toto duchovní proměňování pokračuje v jednom zvířeti, člověku (od začátku), kdy byl svět Mnou stvořen. Je stejnou potřebou všeho stávajícího, buď že obklopující hmotný obal tak zdokonaluje, až dospěje k potřebě svobodného duchovního obcování, nebo když tvar začne překážet, zruší jej a opatří si lepší.

Tak se to děje v hrubohmotném proměňování nerostné říše, v zápolení celé zvířecí říše a rovněž i v nevědomém puzení lidstva, které rovněž neví, proč se všude projevují určité směry duchovní, snaha po vyšším vývoji a často právě v době, kde by se chtělo vše duchovní potlačovat.

Tento duchovní tlak nejvíce dosvědčuje původ všeho, co se sice dá částečně utlumovat, ale nikdy ne zadusit.

Jen když je příliš mocný, přicházejí lidé se svými naučenými představami z dětských let do rozpaků. Chtěli by si rádi zříditi svět podle svých pojmů, i Já sám bych měl být podle jejich představ. Ale když je svět jiný, než jak si myslí, a když jedná jinak, než jak by od Boha čekali, tu, jak často říkáte, „vylévají dítě i s vaničkou“ a chodí od jedné krajnosti ke druhé, že ve slepé víře popírají zcela i to, kde jsou nejnezvratnější důkazy.

Zde vám chci předvést zas mnohé, co už bylo častěji naznačeno, abych vám dokázal, jak jednostranně myslíte o všem, a zvláště o nejdůležitějším – o Mně, světě a o svém vlastním já a jeho určení, poněvadž vás tomu učili a jak falešné a dětinské jsou vaše pojmy.

Na začátku jsem vám řekl: „Vše je Duch. První bod, který nechcete chápat – nemůžete se spřátelit s myšlenkou, že vše, co vidíte, není ničím a vše, co nevidíte, je vším. A přece to tak je, ať se tomu chcete jakkoli vzpírat, neboť nemohu měnit pro vaše omezené představy své Boží.

Tak ovšem nevidíte nejjednodušší pochod v přírodě (nemáte duchovní oči), jak z půdy do-
vázané duchovní částičky vystupují k světlu slunce a spojující se s duchovními silami života
slunečního paprsku vytvářejí vše, co je povrch Země a udržují ji, zkrášlují ji a tak zařizují, že
všichni žijící tvorové na ní přicházejí (pokračují) dál a mohou se těšit ze své jsoucnosti.

Nechápete květinu, stéblo trávy nebo strom v jejich duchovním působení. Studujete botani-
ku, číslujete, třídíte, někdy i objevujete léčivé síly v té či oné rostlině nebo stromu, ale odkud
tato léčivá síla přichází a jak se právě objevuje v té a ne jiné rostlině a tam připravuje, to vám
vaše botanika, ani její učenci neříkají.

Kdybych vám chtěl vysvětlovat jen jednu rostlinu, divili byste se temnotě, jaká panuje ve va-
ší vědě a to by zas jen dokazovalo, že to, co nevidíte, duchovní pochod mezi pozemskými a
slunečními silami, je neviditelnou hlavní věcí, ale hmotný vývoj rostliny, vám viditelný, jen věci
vedlejší.

Pohledte na strom. Kde je duchovní spojení jeho štáv, kde je základ vzdělávání jeho sou-
částí, od kořene počínaje až ke květu a plodu, vše je duchovní a vaše drobnohledy vám to neří-
kají, ukazují vám jen stále menší a menší buněčné pletivo, ale co v těchto buňkách stromu při-
pravuje jeho tvrdé dřevo, stinné listy nebo jeho sladké plody, to neobjevujete, a přece byste se
měli stát z tohoto hlediska duchovními botaniky, pak byste dobře viděli něco jiného a konečně i
Mne v nejposlednější rostlině, v mechu, který obrůstá strom.

Ale v dosažení tohoto náhledu vám ponejvíce brání od mládí vštěpované (falešné, poně-
vadž povrchní) vědění. Nemůžete se ho zbavit a uprostřed zázraků zůstáváte duchovně slepí.

Pohledte na zvířecí říši. Jaké máte falešné pojmy o ní! Jak používáte a zneužíváte velké
mnohonásobnosti všech s vámi a pro vás stvořenými tvory, a proč? Poněvadž se vám od mládí
kázalo: „Ty jsi člověk a to je jen zvíře, ty jsi nesmrtelný a zvíře je smrtelné.“ atd.

Ale teď se vás ptám: Kdopak z vás dokáže smrtelnost či nesmrtelnost zvířecí duše? Ještě
nikdo nepřemýšlel dál o tom, než, co mu řekl učitel nebo kněz. Profesor povzbuzuje ještě studu-
jící mládež k trýznění nevinných zvířat a kněz krmí možná sám svou drůbež pro své vlastní
choutky, poněvadž mu je jeho břicho milejší než hlava.

Tak se s naučenými předsudky učí mládež krutosti vůči velkému světu duší, kterým je ode-
přena řeč, takže člověku nesdělují své vlastní bolesti. Možná by ho často i zahanbovaly jedi-
nečným úzkostlivým voláním.

Tak vidíte, jak velcí a malí vraždí bez potřeby, často k zahánění nudy nebo ze žravosti, ne-
starajíce se o vývojový život, který je jak v hrubé hmotě, tak i v říši a světě zvířecím a trvat musí,
má-li tu být pokrok.

Přejdu-li nyní na samého člověka, jaké dětinské představy má o sobě a o Mně! Jeden věří,
že byl vlastně jako člověk Mnou jen stvořen, aby byl pánem svého světa, kde by mohl vládnout
vším, co ho obklopuje, podle svého zálibení. Nejprve se dělá samovládce, aby vše ostatní
podroboval svým choutkám a vášním. Přitom zcela zapomíná, že ač je posledním stupněm na
viditelném postupném žebříku na tomto světě, přece by nikdy neměl opomíjet nebo zneužívat
duchovní inteligence zvířecího světa, který ho obklopuje.

Lidé nepoznávají, čím by jim zvířecí svět měl být a jak něžnými duchovními prostředky a
schopnostmi je většina zvířat vybavena, aby člověku v jeho práci sloužila a aby mu život, ale ne
ponebí³, oslazovala.

Marnivé, mylně vedené lidské pokolení, udělalo jsi své nejvěrnější, nejpřítulnější druhy
zrůdnými, zdivočelými a nedůvěřivými, poněvadž jsi zas nechtělo přijmout to duchovní, kde ono
bylo přece hlavní věcí. Teď musíš bojovat proti zvířatům, která měla být tvými přáteli. Ty jsi
z nich udělal žel nejnesmiřitelnější nepřátele. „Tak zpívali staří a tak cvrlikají mladí.“

A když pak přijdu Já a chci ze svého Já duchům ze Mne pocházejícím trochu víc připome-
nout původ jejich a všeho stvořeného, tu zavrhnou Mne, má slova a má zdůvodňování, poněvadž
částečně nemohou považovat za možné, že by „Bůh“ chtěl k Svým tvorům mluvit, nebo když
chce mluvit, že by musel mluvit jinak, než jak to skutečně dělám. A proč? Poněvadž lidé zas
poučovali lidi a jen lidské jim vštípili. Například, že jsem Bohem pomsty, neodpuštělného hně-

³ Vysvětlení: Ponebí = chuťové centrum, patro v ústech.

vu atd. Ještě dnes můj „zástupce“ na Zemi ve svém celém (úředním) životě víc proklíná než žehná.

Ode Mne lidé očekávají, že bych měl Svou vůli jako jejich „veličenstva“ oznamovat skrze jiné a že se u Mne jako u nich dosáhne víc protekcí, přímluvou atd. než přímou cestou. Vidíte tu všechny své svaté, přímluvce, své dny svátků a pokání, jak slabé, dětinské, (ne dětské) pojmy prokazují. Já jsem přece zcela něco jiného a také od vás chci zcela něco jiného.

A když přináším světlo, ostýchavě se odvracíte a dáváte přednost tmě. Jaký je to nesmysl a přece to tak je!

Jaký máte pojem o „onom světě“, jak dětinské jsou pojmy o věčném trestu, pekle, očistci a všem tom nesmyslu, lidem namluveném, aby se pracovalo jen pro sebe, ale ne pro Mne!

Když tu pak vystoupím a všem řeknu: „Ale, Mé děti, jiný svět není takový, jak vy si myslíte, jiný svět je jen pokračováním tohoto,“ tu odvrátí hlavu.

Řeknou: „To nemůže být.“

A Já pravím : „Přece to tak je.“

Jen malé porozumění v duchovních věcech by každému jasně ukázalo, že není žádný skok, nýbrž mírný přechod ve všem, jen prchavá prohlídka stávajícího by lidem ukázala, že vášně dobré a špatné nevězí ve hmotném těle, nýbrž jsou vlastnictvím duše a jím zůstávají i po smrti.

Duše žije dál, a to ve svých pojmech a představách, které měla na Zemi a bude se snažit zdržovat se tam, kde se nalézá to, co pro ni bylo v životě nejzajímavější, nejdůležitější.

Proto, když se k vám, lidem, posunula teď blíže duchovní říše a vy se od zesnulých dovídáte, co se nehodí do vašeho krámu, vykřikuje se o tom, že je to bláznovství, což zesnulí žel až příliš pozdě musí poznat a dovědět se „pravdu“.

Lidstvo, které vše duchovní popírá, dává tím největší svědectví své duchovní slepoty, poněvadž přímočaře zavrhuje, co naráží na jeho obvyklé představy, místo aby bylo těmito odhalenými podněcováno k zamyšlení.

Mé děti, říkám vám, že svět tam nahoře vypadá zcela jinak, než by si myslíte a doufáte.

Vy, kteří jen věříte tomu, co vidíte, hmatáte a cítíte, vám říkám, jak jsem už na začátku zved Svět je všude jen Duch, jen duchovní je hlavní věcí. Na tomto světě vás stále obklopují duchové zemřelých, nikdy nejste sami, kolem vás to je někdy zvláštní. Jsou tu totiž často miliony duší od těla odpoutaných, ale jejich srdce, přání, touhy je pevně drží při zemské hroudě, kde žily a působily.

Tito (pro čistě duchovní svět nezralí duchové) se chtějí všude vtírat, ovlivňovat člověka všemožným způsobem, a když mohou, také se chtějí projevat.

Každý zesnulý hledí špatné napravovat, dobré zlepšovat, působit na děti, příbuzné a přátele. I ti nejhorší hledí pokračovat ve svém dřívějším životě. Musí se vyžít, musí se nasytit, aby se v nich probudila chuť na něco lepšího.

Vězte, že na vaši Zem putují ještě lidé (duše zemřelých), kteří na této zemi zemřeli dávno před Mým příchodem.

Ti se tam nahoře nevpravují do svého stavu, nechtějí tamním poměrům rozumět a doufají stále, že stálým rozptylováním, vměšováním se do života jiných uchlácholí vlastní výčitky svědomí. Každý se musí zlepšovat sám z nitra a Já nemohu ani v nejmenším nuceně zasahovat, poněvadž člověk je svobodný, i když je v tělesném nebo duchovním obalu (oděvu) částí Mé tvorby.

Toto uvažte a pozorujte pak svět z jiného, duchovního pohledu a stanoviska, aby dlouho navyklé mylné nauky jednou padly a Mé slovo od počátku tvorby „Budiž světlo“ bylo i u vás použitelné.

Když se lidé dovídají něco o jiném, mnohem delším životě, potřásají hlavami a nechtějí přijmout, že by domnělý „ráj“ a „konečně jednou klid od světských starostí“ neměl víkem rakve skončit.

Ale lidé, považte přece, že vše je Duch. Vy na své Zemi vězíte uprostřed duchů, kolem vás je velký nekonečný duchovní svět, který, na povrchu Země počínaje, nahoru, stále nahoru pokračuje, je stupňovým žebříkem požitků, kde „čím lehčí“, tedy „čím mravnější“ je člověk, tím výš se může vyšvihnout (povznést), tím větší má výhled a rozhled, tím víc může chápat, co vám zde chci říci, že svět je něčím zcela jiným, než jak si jej většina lidí představuje.

Jak jen můžete věřit (myslet), že Bůh, bytost nad vaše pojmy vznešená, by mohl stvořit svět, který byste pojali a pochopili v několika hodinách výuky. Kdyby to byl takový případ, muse-lo by být v něm jen málo Božího nebo byste sami museli být bohy.

Vizte, co vám říkají hvězdáři o velikosti mého světa, jak velké podle vaší míry jsou světy a jejich vzdálenosti a co teprve ještě bude v těchto a oněch, které jsou sotva pociťovatelné vašimi nástroji!

Jsem nekonečný a nekonečný je Můj svět, miliony světů a miliony bytostí jej obývají, roz-manitostí je jako písku v moři a vedle stávajících světů jsou ještě miliony komet, ze kterých také ještě někdy budou sluneční soustavy a planety.

Kde je prostor, který měří světlu hranice, kde je místo začátku Mé tvorby a kde přestane?

Vy smrtelní, stvoření lidé, to nechápete, nerozumíte tomu a můžete jen tušit, co vše tam Pán všech zástupů má ještě uchováno pro duchy silného zření.

Jsou sice různé bytosti, které Mé světy obývají, velká těla s malými dušemi a malá těla s velkými dušemi jako jste vy, nepatrní pozemšťané, kam jsem sám sestoupil, abych u vás krát-ce bydlel.

Miliony světů vznikly a zanikly a vy o tom nic nevíte, žádnou zprávu o tom jste nedostali. Ji-né světy nově vznikají, procházejí celým duchovním postupem vývoje, aby se staly tím, čím byly jiné a aby plnily účel – přispívat k Mé slávě, neboť musí být obydleny bytostmi, které podle své-ho bydliště musí procházet, prodělat stupňový duchovní chod, jako to kdysi bylo u vaší sluneční soustavy a samé vaší Země.

Všude kde je hlad, je nasycení, kde je puzení nahoru, tam jsou i prostředky k uspokojování. Všude v nekonečném prostoru žije a pohybuje se duchovno, jež tvoří, rozkládá a též přírodu zjemňuje, až se jednou vše hrubohmotné rozpustí a teprve jako čistě duchovní zas bude před-stavovat zrovna takovou nekonečnou tvorbu, jako byla dříve tělesná.

Všude je Duch, u vás i v posledním mraku jako i v souboru sluncí, kde je Má láska a milost zrovna tak účinná, působící jako u vás v malém červu, plazícím se po zemi.

A právě teď, kdy se slaví Vánoce nebo svátek Mého narození u vás na Zemi, teď vám chci zas připomenout, že když jsem Se rozhodl k oděni Svého Božího Já do lidského tvaru, jste to nebyli vy, proč jsem tento krok učinil, nýbrž platil celé duchovní tvorbě, poněvadž jsem chtěl všem ukázat, že není žádný rozdíl mezi chtěním a možností, a že právě Duch, má-li Mně být rovnorodý, musí prodělat školu, která je jeho původu hodna a je podle jeho určení.

Abych toto ustanovil, zdůvodnil jsem to skutkem, a tak prochází mezi všemi pomýlenými lidmi na všech světech i na vašem Můj život, působení a nauky jako věčně nezvratitelný ideál, svítící jako příklad, jak Duch, potomek ze Mne, se má ve svých různých poměrech chovat, aby mohl jako Duch Duchovního dobýt.

Proto buď vám všem tento den nejvyšším důležitým. Tu jsem vstoupil jako dítě v lidském oděvu na vaši Zemi a zástupy andělů zpívaly : „Mír buď s vámi.“

Přinést vám tento mír, věčný duchovní mír, neporušitelný, ten měla zdůvodnit Má nauka, měla být vám a všem stvořeným bytostem poznáním toho, co bytost může a musí konat, má-li se jednou stát Mým dítětem.

Jak jsem kdysi jako nedospělý ležel v jesličkách, zrovna tak nedospělí jste byli vy, když jsem k vám přišel, potom později kázal Svou nauku, a když jsem hned vedle všech lidských pomýlení nedal této jedinečné, velké, ale jednoduché nauce vzejít v pravém poznání, tak přijde, ba, musí přijít doba, kdy se přijme všeobecně a bude se provozovat, neboť ji dal Bůh co Tvůrce všeho viditelného jako jedinečný duchovní znak ve Své tvorbě postavil, nemůže být zrušeno, snad zatemněno, špatně vysvětleno, ale nebude zničeno slunce světla víry v nejvyšší Bytost, ve věčně milující otcovské Srdce, v toho, který stvořil všechny Své tvory, aby nebyli závislí na Jeho vůli, ale aby jako děti Jeho tvorby Mu rozuměli a učili se Ho chápat a milovat.

Láska byla základem Mé tvorby, lásku žádám od svých tvorů, a když sama tato láska zača-la být chybně vykládána, sestoupil jsem na vaši malou, temnou zeměkouli, jako děťátko jsem začínal, sám lásku stvořené matky požadoval, aby všechny bytosti Mé tvorby viděly, jak nedo-spělé dítě, lásku přijímajíc, ji potom duchovně zas chce láskou splácet.

Tak byl den Mého zrození prvním krokem k novému duchovnímu řádu, a když hned miliony a miliony let napřed byly jiné světy stvořeny, obydleny a zařízeny, tak byl celý jejich život jen duchovně tuším.

Teprve Svým vlastním krokem pokory jsem otevřel všem tvorům bránu duchovního nebe, kde se stalo věčné přiblížování ke Mně možným, a tak nesmíte tento památný den přijímat jen jedině pro sebe, nýbrž i pro celou velkou tvorbu duchů, kde žijící i zesnulí, v těle i lehce se vznášející duchové také ještě slaví památný den, kterému kdysi mnozí neporozuměli a teď jej v krásné jasnosti pojmají.

Ať jsou zmatky na vaší malé Zemi sebevážnější, buďte přitom klidni, ale napřed se zřekněte všeho světského, učte se duchovně vidět, jak je ve vás i kolem vás zcela jiný svět, než vás učila škola a svět, učte se poznávat, že Mé působení a vyučování (jako Ježíš) je věčným příkladem pro všechny, kteří chtějí obdržet duchovní výchovu. Opusťte názory z mládí, povznete se nad zmatek lidského honění.

Tento prchavý život je jen zkušebním, zdánlivým životem. Pravý život začíná teprve, když se jinými prostředky nadání můžete odvážit k letu vzhůru.

Snažte se tedy stávat se co možno lehkými, aby vás pozemská tíže nezdržovala od cesty vašeho určení, kterou jsem vám už tak mnohými slovy a proudy světla označil.

Každý památný den Mého přícházení nebo odcházení z tohoto světa vám připomíná ona velká slova, která jsem vyslovil : „Kdo Mě chce vzývat (uctívat), musí Mě vzývat v Duchu a v pravdě, neboť jsem (nejčistší) „Duch“, a kde jsem dále řekl : „Má říše není z tohoto světa.“

Obě tato slova vám mají označovat – za prvé – mé postavení jako Učitele a Vůdce a mají vám jasně ukazovat, jak a jakým způsobem se Mi můžete přibližovat. Když jsem řekl „Má říše není z tohoto světa.“, tu má vaše úsilí směřovat k tomu – dobývat si poklad v jiném, větším a věčném světě, který je nepomíjející, kdežto vše, v tomto světě získané, je – za prvé – klam a za druhé – při odchodu se musí zde zanechat.

Nedělejte si nic ze světské bídy, duchovní bohatství vás za vše odškodní. I Já jsem přišel na svět v jesličkách v jeskyni a později jsem neměl ani kámen, abych jej mohl nazvat „svým“. A přece jsem vám a celé své tvorbě zanechal duchovní bohatství, kterým se mohou stravovat všechny bytosti po eony let a poklad se nikdy nezmenší, ba dokonce se zvětší přínosem tisíců pokladů, které mé děti nasály z mého a zas Mi jej budou věčně přinášet nazpět.

„Mír buď s vámi!“ Tak volám rovněž k vám a „Zachovávejte duchovní mír.“, neboť nahradí, co by vám možná mohl uloupit světský chod událostí. Tak ať toto slovo, dnes dané, zůstává vám v úzkém kroužku a všem v dalším smyslu věčným památníkem, jak vy, duchovní tvorové, máte vše jen duchovně pozorovat, pojmát a podle toho žít, neboť jen tak jste a můžete se stávat pravými občany velké duchovní říše, která má jako vzor Mne jako pozemského syna a jako nejvyšší konečný cíl Mne jako Boha a Tvůrce.

Ať vás každý den vede blíž k tomuto cíli, až pozemská dráha s omezenými prostředky zhasne a začne větší na duchovní cestě, kde teprve v plném smyslu pochopíte, „co jsem vám zde mohl prokázat jen v malých obrysech.

Dnes se slaví „vánoce“, posvěcená noc. Kéž přijde posvěcený den ve kterém nemá nikdy zapadnout slunce poznání. Amen.

Pohled do duchovního světa o Vánocích. Svoboda vůle.

Prosíš mě, abych ti dal znovu to, co šlo časně ráno tvou duší, ale při sepisování diktátu ti vypadlo a poněvadž tobě a vám všem nemůže být nikdy řečeno příliš mnoho, jde-li vám o správné pojetí duchovního světa, a tak tvému přání vyhovuji.

V tomto už daném slovu jsem ti řekl, že se má váš svět a celá tvorba pozorovat víc duchovně než hmotně. Řekl jsem ti dále, že duše zesnulých ze světa, který obýváte, i duše z jiných obydlených světů jsou kolem vás a podle odstupňování hustě při Zemi nebo ve vyšších oblastech bydlí, že je u nich podle vnitřního světla poznání jasno, nebo temno, krásně, nebo pustě a prázdňě podle výsledku prožitého bytí na Zemi a k tomu ti musím ještě říci, že se všechny odloučené duše nemohou povznést výš, drží-li se jich z lásky jejich blízcí (žijící) nebo je přitahují jiné světské předměty nebo představy. Ty se stále vznášejí kolem vás, provázejí vás, napomínají, poučují a musí vás ochraňovat, pokud je jejich vliv na vás možný.

Proto se tlačí ke spiritistickým pokusům, kde je snaha o spojení s duchovním světem, kde chce každý duch nejprve mluvit a každý účastník se chce nejdříve ptát, poněvadž tato spojení

nejsou ještě všeobecná, a to se ostatně ještě stane a u starých národů se to už tušilo, poněvadž si podle svého stupně vzdělání tvořili „domácí bohy“, kteří měli být ochránci celého domu.

Čemu říkáte „ochranní duchové“, tím byli tito domnělí domácí bohové, kteří byli kdysi tušeni a teď skutečně opravdu zde jsou. Poněvadž to jsou duchovně spřízněné duše, věří ve svých představách, že tu musí být přímá ochrana, jako by má všeobecná nestačila. Mnozí si ji dokonce vyprošují jako další okruh působnosti svého života na onom světě, a to se jim i povoluje, při čemž ale oni zažijí málo potěšujícího, poněvadž většina chráněnců nechce o nich nic vědět, jejich duchovním našeptávání nedopřávají sluchu, a tak ti, kteří věří, že by mohli na své milé výhodně působit, musí pak smutně přihlížet, jak ti jejich ochraňovaní přece používají jejich svobody a jako lidé dělají – ne však to, co chtějí zesnulí jako duchové.

Každému se musí ponechat jeho svoboda. Tak vidíte duchy, jak jdou pro mylné pojmy za dobrodiním, ve vlastní poslání scházejí z cesty a lidé, ač varování, poučování a často dokonce z vlastního zavinění trestání, přece jdou zvrácenou cestou, což přirozeně musí naplňovat tyto duchy, kteří je doprovázejí, hlubokou bolestí.

Co jsem vám teď ukázal z lepší stránky, je i na opačné straně. Docela zanedbané duše, které jsou divé. O Mně, mé nauce a mé tvorbě nedostaly vůbec žádný pojem, ty jdou za svým pudem všech neřestí tam jako zde, těší se se stejně smýšlejícími lidmi, doprovázejí je, ovlivňují je a posilují v jejich konání a takto jsou pravými ďábly, kteří mají potěšni jen v ničení, vraždě, pálení a žhárství.

Tak je duchovní svět kolem vás ještě větším zmatkem chtění, hledání a nemožností než váš pozemský svět.

Jako se u vás lidé honí po světských požitcích, marnivých zájmech, tak je svět vás obklopující směsicí všech stupňů duší počínaje nepolepšitelnými až k čistším andělským duchům, které často posílám, aby zjednávali klid, když to někde jde příliš zmateně.

Kdybyste vy, lidé, mohli shlédnout tento duchovní život kolem sebe pozemskými očima, zhrozili byste se a představu vše milujícího, věčně dobrého Boha a Pána byste ještě spíš ztratili nebo opustili, než se to teď u mnohých děje nebo dělo, neboť tam nikde nezají nejmenší předzvěst (lepšího), je tam jen trápení, boj a zápolení /v těch nižších krajinách/.

A přece není Má láska nikde činnější, než právě uprostřed těchto sopek, plných kvasících látek, které se všechny musí podrobovat jednomu účelu, ale to si nikdo z nich neuvědomuje. „Jsem částí oné síly, která chce zlé a tvoří dobré.“ (Göthe Faust)

Čím víc se teď žene vaše světská loď k úskalím, o která se musí roztříštit, vidíš, jak při blížící se zkáze lodě všichni spěchají, táhnou se s sebou milované děti nebo se ještě drží předmětů a domnívají se, že je musí zachránit, poněvadž na tom závidí jejich vlastní život. Teď, poněvadž víc a víc připouštím přímé spojení duchovního světa s pozemským, se stupňuje tlak v duchovním a rozmnožuje se vědychtivost v pozemském, všude jsou dotazy, píše se, dělají se pokusy, vše se ptá na duchovní svět, chce o něm mít určité přesvědčení, aniž by se tušilo při tom, že zpočátku přichází do oběhu mnoho mylných představ a pak dochází k hroznému probuzení na obou stranách.

Teď si hrají duchové s lidmi a lidé s duchy.

Duchové jim říkají jen o zažitém na onom světě, jak to vidí každý sám..Lidé se při této hře baví a přitom si neuvědomují, že tímto laškováním konečně probouzejí jejich svědomí. Jsou přísně dotazováni, a na ledacoto nemohou odpovídat, nebo odpověď vypadá smutně, poněvadž se často až příliš pozdě poznává, co by se bylo mělo dělat, a nedělalo se.

Proto ti takto doplňuji dřívější, aby všichni věděli, že je čas k vážnému zamyšlení a vážnému jednání.

Nepřipouštím nadarmo, že se musí duchovní svět dokazovat slovem a činem. Tomu jste nevěřili, i když jsem tak často posílal mnohé osvícené muže. (Proroky, apoštoly, evangelisty a novější probuzené –Tauler, Swedenborg..)

Je čas spokojovat se ne jedinečnou myšlenkou „Je jiný svět.“, nýbrž se musí i vědět, k čemu tu je, kde je a z čeho se skládá, jakým zákonům je podroben.

Mnohých těchto otázek jsem se dříve už částečně dotkl, částečně to vyložil, ale ještě nikdy jsem vám nevyličil vlastní ústrojí tohoto vám nejbližšího duchovního světa, až v předešlém a tomto. Stalo se to proto, aby padla všechna pouta, zhasla každá falešná domněnka, jakoby byl ten jiný svět takový, jaký by mohl právě každému vyhovovat.

Jiný svět není takový, aby se do něj přešlo s pozemskými myšlenkami na nic nedělání a věčné lenošení, jak by se někomu líbil. Svět duchů požaduje rovněž boj a rozepře jako váš pozemský jen s tím rozdílem, že bojující, když chce, také ví, proč a k jakému účelu bojuje, kdežto zde na Zemi se lidé souží a namáhají, aniž vlastně předvídají nějaké pevné východisko tohoto boje.

Jsou slepí zde i tam, každý se může stát vidoucím, chce-li. A že se jimi máte stát už zde, abyste byli na onom světě ušetřeni mnohých starostí, právě proto vám dávám tak mnohá slova a v tak různém tvaru, aby vám nechyběly prostředky k nalezení pravé cesty k jedině pravému světlu.

Pohledte na mořeplavce. Jak mnoho světél a lamp staví na břehy všech zemí, aby veslujícím sdělovali: „Zde je nebezpečí.“ Budte na stráži.

I Já jsem vám už často postavil tak mnoho svícňů na vaši cestu, aby vaše loď neztroskotala. Ukazoval jsem vám, varoval vás a poučoval, že máte rozlišovat zdání od skutečného bytí, neboť sami říkáte: „Není vše zlato, co se třpytí.“ A tak vás zas dnes varuji: „Nejste sami.“

Nedívejte se na svět tak růžově, neboť není takový. Kolem vás zuří mocné vášně v duchovním světě, které vás chtějí rovněž ovlivňovat, a protože jsem vám vylíčil tento duchovní svět, jaký je, podržte pevně myšlenku: Každé myšlence, každé představě se naslouchá, a tak mnohé oko, které na vás hledí plné lásky, se s hrůzou odvrací, když vidí, jaké nejvyšší nemravné, ba, dokonce zločinecké myšlenky chová v sobě člověk, který se vám zdá tak klidným a nevinným přítelem nebo příbuzným. Okolnosti způsobí, že ve slabých okamžicích prchavě vystoupí myšlenka vede k činu.

Tak je duchovní svět plný slídilů a zrádců, kteří vaše nitro prohlédají a posuzují, vás litují nebo vám blahopřejí.

Snažte se tedy v tomto babylonském zmatku stále jako lidé podle Mého smyslu stát, jednat, jak se sluší na člověka, který je od narození až k smrti stále občanem dvou světů a tomuto vlivu nemůže uniknout.

Snažte se být pravdiví a prostí jako jsou samy Mé zákony lásky: pravdivé a jednoduché. A až jednou přejdete do vlastní říše nejdelšího pobytu, brzy nahlédnete, že uprostřed tohoto hrozného provozování duchovní svévole přece jen vládne láska a každému dává kráčet až k mezi co nejdosažitelnější, jen když k tomu ukazuje vůli.

Toto buď doplňkem k předešlému, kde jsem vám na konci jasně a zřetelně dokázal, jak uprostřed toho, co vypadá zákonitě ztmulé, prochází neškodně Má nauka lásky, vše naplňuje, zkrášluje vše tomu, kdo se vrhá do její náruče. Žijící duchovní svět, který tu je přece kolem vás, nemůžete prakticky vidět, se teď dokonce po mnohých stránkách vyjevuje, aby lidi upozorňoval podněcoval k přemýšlení, aby pak zráli k porozumění Mé nauky, kterou teď už po léta pro duchovní budoucnost Země připravuji a která se neliší od té, již jsem kdysi jako pozemský člověk založil a jako normu pro lidi a duchy stanovil. Jedině ona zůstane a pak duchové a lidé jasně poznají, že nedávno vámi oslavované „Jezulátko“ přišlo jako dítě vyššího světa, aby vás a všechny lidi a duchy udělalo rovněž dětmi, a to dětmi mocného věčného Otce, Který vše, co dělal a stvořil, jen proto stvořil, že chtěl mít milující děti, které na Něho pamatují, v lásce Ho vzývají a ctí, ať jsou „duchy“ v lehkém něžném odění nebo vázanými duchy v lidském tvaru.

Mé výrony ze Mne musí zase zpátky ke Mně a má tvorba nemá nadarmo znak nekonečnosti, nýbrž musí být nekonečná, poněvadž k Mému přiblížování je potřebné jen zdlouhavé pomalé pokračování, ale žádný skok.

Proto se dává lidem a duchům volnost. Lidé usilují, bojují a často i krví platí za politickou svobodu. Tato svoboda lidského ducha mu je vrozena. Je to temné tušení jeho původu a jeho cíle, jen zneužití (vše se dá zneužít) jí (svobodě) škodí. Ale když má svobodná bytost svou vlastní mravní nejvyšší svobodu sama vybojovanou, v ní a skrze ni posuzuje celou tvorbu a mé Já, to dává lidskému duchu duchovní hodnotu, která se dotýká téměř Božího, kdy může hrdě říci: „Teď vidím, teď rozumím Svému Otci tam nahoře, rozumím jeho světu. Jeho představě, proč jej stvořil a proč nás do něj posadil, rozumím jednoduchým, ale velkolepým myšlenkám všeobjímající lásky, která jen proto, že je láskou, mohla ponechat Svě děti svobodné, poněvadž věděla, že se jen láskou stávají občané svobodnými. Jen lásku vydechují duchovní a hmotné tvorby.

Mé děti, pozorujte svůj svět i duchovní, a tak vás v boji neopustí svatá palma vítězství a silná paže Boží lásky, která vám nikdy až dosud nedala tak mnoho světla a dá vám ještě víc,

abyste se stali svobodnými dětmi svobodného Boha a Otce, který dělá vše, aby vám cestu tam zkrátil a zkrášlil. Amen.

(Dětem, které se přičiňují o umění života jako stávající se děti Boha)

Co je účelem zkušebního života? Co je věčným cílem duchovního snažení? Velké mistrovství života. Vy, lidé, dobývejte ho silou, vytrvalostí, jak to je svatou vůlí Otce. Vzneste se ve světle životní lásky k plnosti zdroje pravdy a milosti, o jiné poklady nestojte. Co vám světské štěstí odepřelo, to vám přinese mnohonásobné dokonání, kdy se k vám v pocitech snese slast nebí. Povzneste se tedy směle vysoko nad běh světa, z vašeho duchovního zrcadla na vás jasně svítí sláva mírové budoucnosti. „Svoboda.“ Jak velké slovo! Pravá, plná svoboda ducha, svoboda pro věčnost, vedle svobody v lásce našeho Boha, Tvůrce. Láska je to, čeho třeba, držíme se jí jako chleba, lásky k nejlepšímu Pánu, od nás nikdy vzdálenému. Nad hvězdami není, jen v nás samých je vždy, i nyní. Jeho světlo jen láskou probouzejte, jen v pokoře nacházejte. Jen láska dělá Boží dítě, když člověk cvičí poslušnost, oddanost, věrnou trpělivost v životě.

Bůh se stal člověkem, aby Svou naukou vedl lidi životem, učil je, jak Božím dítětem být a cestu k Otci najít. Bůh není od nás daleko, nýbrž v radosti i nouzi blízko. Jenom v srdci Ježíše spočívá Bůh nejdříve. Ježíš je nejčistší světlo, lepší nikde nevzniklo. Láska je jen Jeho rada, jen lásku Bůh od lidí žádá. V Ježíši je pravda života, ta nikdy nezaniká. Mimo Ježíše není Boha, On je Pánem světa, drží v Sobě nebesa. Jméno Ježíš je svaté slovo. V Něm je výkupně vše zpečetěno. Všichni lidé světa by měli dělat, co se Tobě, ó, Ježíši líbí. Jakým rájem by byla brzy Země! Kéž se dá jen vykoupit z temné noci zlého hnízda Ježíšovým světlem lásky, jiná jména to nemohou učinit. Proto jen Ježíš má vtáhnout do Mého srdce, jiného nemiluji, i kdyby se svět a Země zbořily. Jen Ježíš jedině má být první a poslední mé, má být vším. Kdo proti Němu mluví, toho za bratra nepovažuji. Jen v Něm jsem spřízněn, ať s každým jakéhokoliv stavu, jen v Něm miluji Pána, všeho jiného jsem vzdálen, daleko od svého stavu víry, neboť jsem dobře poznal, že není jiného muže, aby mi mohl lépe pomoci k útěše a světlu nebe. Ježíš je mi vším, jen Jemu důvěřuji. Haleluja. Amen.

Vysvětlení Kerningových spisů „Klíč k duchovnímu světu“ a cesta k nesmrtelnosti aneb „Znovuzrození a víra“.

Kerning byl představeným zednářské lóže ve Stuttgartu

Můj milý synu, dostal jsi knihy, které tě na několik okamžiků dělaly nerozhodným, které cesta je správná, zda Má nebo tato, kterou radí autor.

Nuže, poněvadž si tak správně nemůžeš zjasnit tuto odpověď, chci ti dát vysvětlení, aby ses ty a jiní dozvěděli, za prvé, jaké je vlastně jejich poslání a jejich účel v tomto životě a za druhé, aby mohli i vedle toho podle skvících se výsledků podle pokynů této knihy správně usuzovat. Uvažuje-li se o věci přesně, rozumí se samo sebou, že mnou udaná cesta musí být nejsprávnější. Ale protože lidé jsou právě jen lidmi, snadno spíše věří něčemu, co napsal člověk v krásných sestavených úslovích, než tomu, co jim říkal neviditelný Bůh v nejjednodušším tvaru (a i tebe, od kterého bych to co nejméně čekal, uvedl v pochybnost a Mne se dokonce v této tísní ptáš (na radu), takže chci tobě i všem k uklidnění dát bližší vysvětlení této knihy i druhé „O nesmrtelnosti“ od téhož autora, abyste věděli, o co máte usilovat, jak jsem kdysi řekl: „Znovuzrození v duchu a věřící“. Tím se můžete stát za předpokladu, máte-li odvalu – stále kráčet vpřed a nezakolísat ani nechodit zpátky.

Každému člověku, který si jen trochu všímá okolní přírody a svého vlastního já, nemůže ujít, že je v něm něco, co ho stále pudí, tlačí – přijít na stopu všech věcí, a to i duchovních, kde se pak přirozeně objeví otázka po Zákonodárci, Původci všech věcí vedle určitého náboženského kultu.

Tyto otázky jako: „Co je příroda? Kdo je jejím Tvůrcem? Co jsem já sám?“ Jsou to, které člověka stále nabádají opatřit si ujasnění v této věci. K tomu připívají ještě i nejjednodušší budi-

če, nepatrné pokroky vašich věd a objevů v oboru přírody a konečně má, vám zanechaná nauka, která byt' i mnohými zneuznávána, popíraná, přece zase vystupuje do popředí a nedává usnout duchovnímu puzení v člověku.

Tyto stavy srdce byly už podnětem mnohých spisů, které se na vaší zemi tiskly, ve všem vidíte hledání, tušení něčeho většího, duchovnějšího, než je viditelná příroda, tělesný organismus lidského těla. Autoři těchto knih se snaží v nich dokázat nebo prokázat, že nad viditelným musí být ještě něco vyššího. Každý podle svého vlastního osobního stanoviska zná cesty, prostředky, uvádí příklady zdaru, jde-li se po jím navržené cestě. Jako kramáři a kupci, každý vychvaluje své zboží koupěchtivým.

Tak se objevily tisíce knih, prošly epochami a zase zmizely, poněvadž se neprokázaly výsledky, ve které se doufalo, nebo se cítilo, že základní pilíř, na kterém spočívala celá stavba, byl falešný a nelze tedy jít za touto naukou.

Ted' jsi dostal do rukou knihu, která rovněž holduje tomuto snažení a uvádí tak vábící výsledky, že se skutečně jeví možnost tímto způsobem vidět minulé i budoucí, vše posuzovat, stát ve spojení s duchovním světem, jako je to snad možné daleko pokročilemu duchu v jiném světě.

Na tomto světě by se mohlo už mnohého dosáhnout, kdyby se žilo přirozeně, kdyby se lidé podle okolností stále zabývali duchovním bádáním, kdyby se znenáhla v Mé přírodě a v Mých slovech vynacházely všechny obdoby a zákony. U jednotlivců dochází někdy i ve stavech rozčlenění, nervozity k odhalení závoje onoho světa, ale táži se vás. „K čemu?“

Hleďte, člověk je na této Zemi proto, aby žil pro své bližní, neboť jediné láskou k bližnímu přichází blíž k lásce k Bohu.

Ale když chce člověk jen sám ze sebe v samém rozjímání vyvolávat něco, co je v určitém měřítku prospěšné jen jeho postavení ve světě, aby jej mohl ještě víc vykořisťovat, a chce ještě dál pronikat a chtěl by vidět před sebou budoucnost, duchovní říši a kdo ví, co ještě, tu jde jako člověk jasněji nad meze a pak se mu musí hnusit svět, lidé a styk s nimi, poněvadž přirozeně stále víc touží po spojení s duchovním světem, zatímco by měl žít pro svět lidí a věnovat mu všechny své síly, aby mu byl prospěšný, což je účelem jeho života na této zemi.

Řeknete: Čím je člověk vzdělanější a duchovně jasněji vidoucí, tím může víc prospívat?“

Na vaši odpověď čekám a dávám příklad. Kdyby velmi zkušený stařec na konci svého života viděl jasně do všeho duchovního působení v sobě, nad sebou i pod sebou a najednou by musel zase chodit k vám, dětem, do školy, jak smutnou postavu by tu hrál, jak zbytečné by byly všechny jeho řeči, kázání, poněvadž by mu jeho okolí nemohlo rozumět a chápat ho. Tak se to má i s člověkem, který vidí příliš daleko, a proto se sem už nehodí.

Tyto knihy sice usilují o dosažení tohoto stavu, ale zda se ho dosáhne? Říkají to v krásných vyprávěních, kde je tajemnými slovy a úslovími vše krásně vymalováno a představují se lidé, kteří se podle zdání domnívali, že jsou „jasnozřiví“, ale při tom mohli jen málo prospět praktickému životu.

Když jsem putoval na vaší Zemi, označil jsem vám dráhu člověka v jeho nejvyšší hodnotě, která je na Zemi dosažitelná.

Učil jsem všechny pojímat náboženské zákony duchovně. Dokazoval jsem, že je člověk svým pozemským původem sice tělesný, ale jeho cíl je duchovní.

Předcházel jsem vám příkladem, ukazoval nejvyšší mravní hodnotu, jak se mohou a musí spouštávat všechny vášně, chce-li člověk splnit své poslání. Ustanovil jsem všechny tyto věčné mravní zákony, poněvadž mě měli lidé následovat a poněvadž všechny zákony jsou rovněž Mými vlastnostmi jako člověka a Samého Boha.

Říkal jsem jim : „Musíte se znovu zrodit v duchu, pevně věřit ve Mne a Mou nauku a Svého Pána ctít a vzývat v duchu a v pravdě.“

Ale toto vše neznamenal, že kdyby Mě chtěli následovat, měli by se zříkat praktického života, jak to později dělali jednotlivci jako anachoreti nebo poustevníci a v novější době lidé v kláštřích. Čeho všichni dosáhli? Ničeho, več doufali, a byli hmotně světu ještě zátěží, zatímco jej měli duchovně podporovat.

Tak se stále trestalo překračování jistých mezí, poněvadž to bylo proti Mé vůli, proti určení a proti poslání lidského pokolení.

Z dějin můžete vyhledat tisíce příkladů, kde se dosvědčí jako pravda, co jsem dosud říkal. Poněvadž se svět stále oddává hmotnému životu a duchovní by chtěl docela potlačit a popřít,

tak jsem uznal účelným probouzet čas od času proroky nebo svědky, aby kázali jako kdysi Jan, ale, žel, všichni byli „kazateli v poušti“. Čas spěchá a Země se svým lidským pokolením musí být vedena k řešení (uvolnění), a tak jsem připustil poslední prostředky k probouzení slepých zatvrzelých lidí, dal jsem jim posunout blíže duchovní svět a poněvadž se ani tam nepojímají tato sdělení ve smyslu, jaký chci, chtěl jsem nyní sám svým přímým spojením zachránit, co je k záchraně. A tak máte už po mnohá desetiletí nauky ode Mne Samého. Ukazují vám cestu, jak lze být „člověkem“ a „duchovním občanem“ zároveň.

Ani Já jsem neřikal nic jiného, než, co říkají tyto knihy. I Já jsem vám vysvětloval tajemství své přírody, svého Já a vaše vlastní duchovní uspořádání. I Já jsem vám říkal, jaká je cesta ke Mně, ale nepřikazoval vám jen jedině zkormouceně záviset na jednotlivých slovech, ale odvolával jsem se na svůj vlastní život poutníka na Zemi a ukazoval vám, jak lze bez poranění kráčet mezi hady a štíry. I Já jsem vám říkal: „Buďte prostí jako holubice a chytří jako hadi“, poněvadž svět je lstivý a Má nauka je prostá (žádá jednoduchost, prostotu).

Pisatel těchto knih řekl v jednom vyprávění svému příteli: „Umyj své nohy, pak své ruce a pak teprve hlavu“. I toto jsem často přikazoval nebo radil vám, ale vy nerozumíte, co vám těmito slovy autor chce říci. Znamenají: „Poněvadž nohama kráčíš po Zemi, očisti se ode všech pozemských potřeb, užívej jich jen v potřebné míře. „Umyj své ruce“ říká : Jako ruce patří „k jednání“ nebo činnosti, tak je udržuj čisté, aby nezpůsobily žádné špatné jednání a pak „pak teprve umyj hlavu“ chce říci: „Poněvadž hlava směřuje nahoru a v ní mají sídlo i všechny duchovní vlastnosti, očisti svou hlavu ode všech nesprávných duchovních žádostí, umyj ji čistě, aby tam sídlila jen má mravnost, Mé vlastnosti jako Boha.“

Tak jsou tato slova i v Mých slovech stonásobně vyjádřena a vysvětlena a všude se ukazuje vedle duchovního věčného i praktická cesta, jak každá vymoženost může prospívat bližním, světu, a dokonce i jinému světu.

Myslím, že jsem vám dostatečně dokázal, že to, co jsem vám dal, má každý v plnosti, co vás může činit zdatnými pro tento i jiný svět.

„Znovuzrození znamená přitahovat si duchovního člověka a pozemského se co možno zbavovat, jak to lidské uspořádání dovoluje.

Znovuzrození v duchu značí: Odložit vše, co nesouhlasí s Mou (čistou) naukou – v mládí naučené, přání, naděje, názory, představy a následovat (řídít se jími) jen mých zákonů lásky. Vždyť to jsou jen dva zákony a ty postačí pro věčnost, ne jen pro krátký pozemský život.

Mým účelem je kráčet každým krokem duchovním vpřed i praktické cvičení, teorie a praxe má dosvědčovat, osvědčovat vaše životní počínání, že jste Má slova nejen četli, ale i skutečně provozovali.

Nebo si snad myslíte, že v Mých slovech nespočívají nekonečné hlubiny a ty vy, lidé, nikdy nezdůvodníte. Kdybyste se zamysleli jen nad jedním Mým slovem, do něj se ponořili, otevřelo by se nad vámi nebe, o kterém jste dosud neměli tušení.

Ale k tomu patří jiná vážnost, než jakou jste dosud ukazovali. Tato kniha vám radí k této vážnosti a podivili byste se pak výsledkům. Se „znovuzrozením“ vzroste pak i víra ve Mne, jak jsem to ještě zřetelněji ukázal v jednom Svém slovu. Víra, důvěra a přesvědčení ve své celé činnosti a v celé své plnosti by vás udělaly „lidmi“, jací kdysi žili, ale současné lidstvo, i vy sami nemáte o tom představu.

Proto zůstávejte u Mne, následujte mé pokyny, vedou rovněž k cíli, ba, k jistému cíli. A to ne jednotlivce, nýbrž všichni, kteří, kráčejíce v mých stopách, dobudou s mým křížem i Mé blaženosti.

Můj milý písáři Mého slova, buď jist, že budeš-li dělat jen polovinu z toho, co ti radím, vykonáš jsi už nejen pro tento svět, nýbrž i pro onen většinu, co má zde člověk vykonat a co potřebuje pro onen svět. Uklidni se tedy a dej lidem se svěšenými hlavami zůstat podle jejich záliby, jen ty drž hlavu zpříma s pohledem na Mne. Amen.

Slovo Bible, Ducha, Boha

Kdyby tvému bratru nešlo vážně o jeho já a jeho duchovní pokrok, neodpovídal bych na jeho pochybnosti, poněvadž respektuje svobodnou vůli člověka, ponechal bych mu volbu – buď jít mylnou cestou jiného, nebo následovat Mé rady.

Tvůj bratr může být přesvědčen, že Mi je zcela lhostejné, zda věří, že všechna tato sdělení, která skrze tebe dostával a četl, pocházejí ode Mne, či nikoli. Kdyby jen následoval to, co se ve všech těchto sděleních dává, tu věřím, že by se v jeho mysli rozsvítilo, že by už mohl pravého Dárce najít.

Největší námitky, které má svým rozumovým životem proti těmto sdělováním milosti, jsou především v tom, že všude nesouhlasí s Biblií. Dobrá. Teď se ale táži : „Copak je vlastně Bible? Je to dílo přímo ode Mne a bez cizího vměšování, kde jsou obsažena jen má slova, nebo je to snůška částečně pravdivého a částečně falešného lidského díla, které si zástupci Mé nauky a její vykonavatelé (církve) od nejrannějších dob podle svých zájmů zařídili?“

Zde ti, můj synu, musím odpovědět : „Bible není Mé, Boží dílo, nýbrž lidské.

„Čím je starý zákon?“ Je, počínaje Mojžíšovými dějinami tvorby až do konce se všemi proroky, především duchovním obrazem duchovní a hmotné tvorby, který většina čtenářů a vykladačů nemohla až dosud v pravém smyslu rozluštit a jemu porozumět.

Čím jsou další sdělení? Dějinná líčení válek Židů se sousedními národy a napomínání proroků, kteří sice mnou puzeni, museli psát, co jsem jim do pera diktoval, aby tento židovský národ varovali a chránili, poněvadž jsem ho vyvolil k tak velkému poslání, ale vzdor všemu nebylo toho možno dosíci, jak to vlastně dosud dokazují dějiny. Jen tu a tam najdeš ojedinele sdělení ode mne, kde se říká : „A Pán Bůh Jehova Cebaot mluvil ke mně.“ (Zvláště často u Ezechiele).

Kde je tak dlouhá posloupnost nauk, napomínání a vysvětlování, která jsem už po více než 50 let (od roku 1840) Sám dával? Nikde. Všude to byli jen proroci, ale jen „lidé“, kteří tu psali, ba, psát museli, Mým Duchem puzeni.

„Co vykazuje Nový zákon, je to Boží, nebo lidské dílo? „Odpověď na tuto otázku je zase stejná: Lidské dílo, zkomolené, přistřižené a jinými věcmi doplněné podle potřeb doby, kde se psalo či opisovalo a jak se to tehdejší duchovnosti nejlépe přizpůsobovalo.

Zjevení Janovo je jediné, Mým apoštolem Janem psané dílo, ale dosud mu nikdo nerozumí, ač se mnozí snaží o jeho rozluštění, a to dříve, než chci. Vše ostatní, co stojí v Novém zákonu, co se týká dění Mého života a utrpení, je ponejvíce podle výpovědi apoštolů a méně od nich samých psané, vyznačené, proto tam je tolik různých odchylek ve vyprávěních jednotlivých událostí Mého života a utrpení.

Ani dopisy mých apoštolů různým obcím nezůstaly nedotčeny. Mnohé bylo změněno, mnohé prohlášeno jako nesprávné (apokryfy), vyloučeno nebo falešně přeloženo.

To je tedy Bible ve svém nynějším stavu, kterou chtějí tak mnozí fanatičtí horlivci považovat (zcela) za Mé dílo jako Mé (čisté) slovo. Tito slepí nebo (zaslepení) si obují právo na pravdu a chtějí jiné vodit, ale když slepý vede slepého, můžeš si domyslet, co z toho vzejde.

Avšak věz, že to, co jsem chtěl v Bibli jako trvalé jmění zachovat pro lidstvo a mělo zůstat věčným vodítkem vzhledem k jeho určení, tam ve vnitřním smyslu zůstalo neporušené a čisté vzdor mnohým změnám.

Ale k nalézání tohoto smyslu patří pokolení duchovnějších lidí, znovuzrozených, kteří dovedou rozlišovat jádro od slupky, pak ani rozpory ve výkladech a překladech neuberou nic pravdě.

Ze všeho toho vidíš, že „Bible jako Boží dílo“ není tak míněna, jakou by ji většina vykladačů chtěla mít, poněvadž tato jedinečná kniha byla dána v době, kdy se zchytralosti církve zdaleka tak nedařilo jako teď.

Ale že jsem musel vlastní smysl této knihy skrývat až na další dobu, k tomu byl důvod. Až zase uplyne časové údobí dějin lidstva, probudím vidce jako jsem kdysi probudil proroky, aby zralejším lidem přednášeli nezahaleně Mou pravdu, jak se to právě teď děje, a to ne v jednotlivých zlomkovitých větách, nýbrž ve větších sdělováních, o tom máš sám v rukou důkazy.

Na druhou námitku, jako by tato vnuknutí nebyla ode mne, nýbrž od vyššího ducha, sice stvořeného, kterého jsem určil k poučení pro vás, tu se tě musím ptát: Kdopak si myslíš, že vlastně jsem? Když Bůh je, je přece Bohem pravdy, a ne lži, kterou by ani vůči vám nepotřeboval.

Proč bych vás Já, všemocný Tvůrce a Pán, měl chtít vodit za světlo a pověřovat andělského ducha, aby se v mém jménu s vámi spojoval, a to jen z důvodu, že byste měli jeho slovům dopřávat větší víry. Uvaž jen sám, jak titěrný a nepatrný by byl tento umělý obrat pro člověka, nemluvě už vůbec o Bohu. Kdo mě nutí, abych vám něco sděloval? A když se nad vámi smilo-

vávám, kdo Mi předpisuje správné cesty a prostředky, aby byly nejlepším vedením na vaší cestě?

Kdybych uznával přiměřeným pověřit tímto posláním anděla, nevěděl bych, proč bych vám to měl skrývat. Máte se tím přece řídit (následovat to) ne kvůli andělu nebo kvůli Mně, nýbrž kvůli svému vlastnímu duchovnímu blahu. Máte následovat, co se vám v těchto oznámeních k vaší duševní spáse podává.

Čtení této Mé svaté nauky nevede ke spáse, nýbrž žití podle ní. Bylo by tedy lhostejné, říkám-li vám to Já nebo anděl (vyšší duch) v mém příkazu. Jen kdo podle Mých slov žije, dosahuje věčného života. Vše ostatní nic nepomáhá.

Pokud někdo v poslouchání Mých slov necítí den ze dne mír svého srdce a pravý původ této nauky, dotud se nenaučí Dárce všeho toho milovat, ani oceňovat.

Jen v pokračování ke znovuzrození uvidí své nitro stávat se stále světlejší a bude stále víc poznávat Svého Tvůrce jako nejlaskavějšího Otce, Který mu chce v temném pozemském putování láskou a milostí ukazovat správnou cestu z pouště mylných nauk a omylů.

Můj milý synu, když poznáš všechna tato nová oznámení a sdělování o Mně, mé tvorbě a o svém vlastním já a porozumíš jim, řekni Mi, koho začneš víc milovat? Mě, nebo anděla, který ti domněle dal tato oznámení?

Odpověď se najde snadno a ponechám ji tobě samému. Že jsem sám tato sdělování převzal, nelichotí jen vaší sebelásce, ale vzhledem k poslechu Mé nauky to nemá žádný vliv.

Vždyť jen kvůli sobě máte Mou nauku poslouchat, abyste se mohli dobrovolně stávat tím, k čemu bych vás mohl i nutit, to je stávat se mi podobnými, kdybych chtěl. Že vám právě zde udělují tuto milost, je zcela prosté:

Jen kdo Mě hledá, a to cestou, jakou chci, jen tomu Se dám nalézt. Kdo mě prosí o chléb, dám mu jej, ale nikomu nechci přinášet stravu, o které si „myslí“, že ji okamžitě nepotřebuje.

Ale nesmíte myslet, že teď, kdy požíváte této milosti, jste už znovuzrozenými lidmi bez chyb. Ó, ne. Ani v nejmenším. Proto dostáváte tuto milost (a můj písař schopnost sdělovat vám mé duchovní slovo), abys nebyl ve velkém omylu. Všichni jste ještě plni chyb, den ze dne chybujete, jste ještě daleko od „znovuzrození.“ Před mnohými máte jen jednu přednost, a to: Jde vám vážně o to stát se „lidmi“ a též „Mými dětmi“. To je vaše poslání a mé nejsvětější přání. Proto vás uchopuji v podpaždí, podporuji vás a pomáhám slabým dětem lézt po stupňovém žebříku snáze ke Mně. To jediná cesta. K tomuto účelu jsou všechna tato sdělování. Vytrvalost vede k cíli. Vytrvejte. A i ty na konci už uvidíš, jak mnoho pravého a falešného vězí na všech těchto sdělováních a zda jsem je dal Já, nebo anděl, a když je přesně následuješ, zda tě toto následování, poslouchání vedlo ke konečnému cíli, nebo od něho.

Ale je potřebná neotřesitelná víra, ba, k mnohému je jedinou základní stavbou.

Věříš v jiný svět, který nemůžeš vidět ani cítit, věříš ve vliv vyšších duchů. Věříš v mou jsoucnost, a nevidíš Mne. Věříš v další žití v jiné duchovní říši, a celkem o tom nemáš skutečné důkazy, snad jen jednotlivé. A tak je prvním základem víra, bez ní je další budování duchovní soustavy nemožné.

Chybí-li ti víra, tu nepomáhá nic žádné další dokazování, neboť tato slova byla mluvena do větru. Věříš-li, že tato slova přicházejí přímo z Mých úst, a má-li tato víra na tebe zvláštní vliv, zařizuj své skutky a díla podle ní, podle těchto slov. Věříš-li, že ti jiný duch říká, jak se můžeš stát mým dítětem, nech anděla andělem, a poznáš-li v něm bytost, tu hled' aspoň stát se následováním nauky jednou tím, čím by on už byl, to je zdatným nástrojem pro Mé nezbadatelné úradky a plány. Amen

Pokyny ke slovu Bible

Z kázání 47 o účtu krále Mat.18

Tak musíte číst, chápat Má evangelia, tam vás osvítlí světlo milosti. Za tvrdou skořápkou stromu života v podobenstvích poznáte jádro Boží pravdy. Ale aby to bylo možné, k tomu patří duchovní oči a hluboké porozumění, a to je prostému oku skryto.

Tak se stane Bible základnou, zdrojem světla pro všechny lidské poměry, a kdo jí bude v tomto smyslu rozumět, najde, že už více před tisíci léty v ní byly uloženy nejvyšší poklady, aby lidstvu byly jedinečným vodítkem, ukazovaly mu cestu, řídily ho, a jak Bůh už v oněch dobách

pečoval o to, aby se nic neztratilo a platilo to ne jen pro tehdejší dobu, ale pro všechny časy a věčnosti. Teď se přiblížila doba, kdy se lidé přísněji táží, zda vědí, k čemu na světě vlastně jsou a zda i vedle toho vědí, proč jsem na tuto Zemi přišel. Teď je na čase odkrýt tuto kůru písmen a slov mých evangelíí, a pod zdánlivě tvrdou kůrou ukázat skvící se proud Božího světla, aby lidé měli ještě kdy dohonit na sobě i jiných, co zameškali, aby byli hodni svého vlastního poslání. Proto vám tak mnohé objasňuji a vysvětluji, aby nikdo nemohl říkat, že to či ono nevěděl a tomu nerozuměl. Jsem Bohem světla, lásky a moudrosti. Když mám zase přijít, tu vedle Mne nemůže obstat žádná temnota, v srdcích všech lidí musí dojít k osvětlení, všichni se musí učit milovat, aby této lásky a moudrosti zase používali u svých bližních. To je základem Mých slov, důvodem Mých napominání a konečným cílem Mého úsilí, snažení, abych vás tímto způsobem dělal Svými dětmi, svět proměňoval zas v to, čím byl na počátku prvních lidí, rájem, kde nebyla nenávisť, hněv, výsměch, nýbrž láska, mír, klid oživovaly všechny tvory, a člověk, poslední tvůrčí dílo Země, vyjadřoval v sobě sjednocené všechny tyto Boží vlastnosti. Tak to musí přijít a k tomu musí všechno směřovat. Vy a všichni lidé, dbejte o to, abyste plnili své poslání tím, že se budete sami stávat co nejlepšími a budete přispívat ze všech sil bližním tím, že jim budete ukazovat cestu ke stejnému cíli. Pak by Má slova nebyla promrhána. Tak budete hodni jména Mých dětí, na onom světě najdete Otce, který už zde s tak mnohou láskou a trpělivostí hleděl zachraňovat Svě pomýlené ovce. Amen.

Praví a falešní proroci

(1. Král. 19, 5 – 18)

Projdeš-li pozorně uvedené verše a všimneš si odpovědi tohoto největšího ze všech proroků Izraele, tu ti nemůže ujít, čím se pravý prorok jasně liší od falešného, který je vždy sluhou Baala a slepým farizejem v pravém smyslu. Ale abys mohl ty a každý přesně vyrozumět a vědět, jak stojí věci mezi pravým a falešným prorokem, tak tě chci z uvedených veršů jen upozornit na to, co ti řeknu:

Pro koho jen ještě horlil pravý prorok Eliáš? Horlil pro světské práva, světskou moc a sílu a pro světský příjem (zisk) a vážnost nebo zlato a stříbro? On praví : „Horlil jsem pro Pána, Boha Cebaota. Horlí-li někdo bezplatně jen pro pravého Boha a dělá pak stejně jako Eliáš, řekni Mi, je to pak falešný prorok? Je tedy tato horlivost nejurčitějším a nejneklamnějším znakem pravého a falešného proroka. Ale když jeden horlí pro světskou vážnost své církve a její vrchnost, která je zahrabána ve zlatě, stříbře a drahokamech, ale druhý horlí jen jedině pro Mne, který z obou proroků je ten jedině pravý? Ale poněvadž byl Eliáš dokonale pravým prorokem, jak Mě poznal, když jsem šel kolem vchodu jeskyně u hory Horebu, když se v ní ještě skrýval? Snad ve velkém a silném větru? Nejsem tedy také v těch, kteří dělají mnoho větrů a vážností, neboť to je způsob pravých nejslepějších farizeů. Nebo Mě snad poznal v zemětřesení? Nejsem tedy ani v nemoci a síle vůbec doma. Nebo Mě Eliáš poznal v ohni, který pak následoval? Nejsem tedy ani v zapálených horlitelích, kteří mluví jen o soudu, zatracení, poněvadž chtějí Boha poznávat jen jako Soudce, ale nikdy ne v lásce.

Ale pravý prorok Eliáš Mě, Boha Cebaota, poznal jen v tichém mírném vání nebo šelestění, to je jinými slovy: jen jedině v lásce. Ale když Mě poznáš jemně vanoucího v jedinečné lásce jako Eliáš, jak jsi pak falešným prorokem? Jen ať svěští proroci mluví a káží proti nám, na konec se dobře ukáže, kdo povede domů nevěstu.

Ale Eliáš byl pak povolán jako soudce nad Izraelem v lásce, proto musel jít do Damašku a pomazat za krále Hosoela a za proroka Elisy, aby mohli udržovat (chránit) ty, kteří se neskláněli před Baalem, a mečem věrnosti oddělovat plevy Baalovy od mé pšenice. Ale co se tam událo v mocném předobrazu, to se děje teď v duchu a skutečně. Proto má na konci přece nade vším láska zvítězit, zničit a zahanbit všechny větry, zemětřesení a všechn oheň. Nyní ale sám posuzuj a vynacházej z velkého množství falešných, kteří slouží světu, toho pravého proroka. Eliáš je pravým prorokem, ale i každý, kdo Mě jako Eliáš nachází v čisté lásce. Rozuměj tomu. Amen.

O posedlosti.

Prosba služebníka: „Pane, děj se Tvá vůle. Víš, po čem toužím, aby tvé jméno mohlo být vždy v duchu a ve vsí pravdě posvěceno.“

Tak jen piš, co tě utlačuje, neboť právě v této době je tak mnoho posedlých, že se tento žalostný stav lidí stal ve vsí vážnosti „normálním.“

Když tělo tu a tam onemocnělo, vězí důvod v tom, že všelikými okolnostmi do něj přišly cizorodé části. Pak se tělo snaží (prostřednictvím nervového ducha) ve své organické činnosti tyto cizí látky vyhostit. Zde je případ, jako když se někdo bez zavinění dostal do umělého labyrintu, ze kterého se nemůže dostat zas tak snadno, jak do něj přišel, a tak se pak taková cizorodá část nemůže tak snadno z těla odstranit, jak se do něho dostala.

Kde v životním organismu sedí taková cizorodá část, tu brzdí, překáží řádné činnosti orgánů a působí pak všelike poruchy v krevním oběhu a z krve pak vznikajících šťáv, takže nemohou pak v pravý čas sytit určité orgány, ty pak hladovějí, scvrkávají se a jsou příčinou křečovitých, bolestivých stahů, stávají se matnějsími a matnějšími, tělo úplně slábne, orgány ztrácejí brzy své elektrické napětí i s elektřinou, a následkem toho pak tělo onemocní.

Takové cizorodé části jsou například jedy všeho druhu ve všech prvcích a mohou do těla vnikat různými způsoby – ústy, nosem, očima, i póry kůže.

Vedle jedů všeho druhu jsou ještě jiné, tak zvané nakažlivé části, které do těla vnikají dotykem, často už i jen přiblížením, póry. Rovnají se kvasu, začínají si tělo připodobňovat, takže se stává pak velmi nebezpečně nemocné, neboť je nuceno přijímat zcela cizí povahu, a tu lze jen velmi těžko pomáhat.

A je tu ještě třetí způsob vzniku nemocí. Pochází z násilného poranění a působí rovněž rušivě a často i smrtelně na tělo. Rozumí se samo sebou, že jsou zranění dvojího druhu, buď vnější, nebo vnitřní. Ať jde o jakoukoli nemoc, vždy je tu posedlost cizími prvky v těle, které však tělu neodpovídají.

I když tělo v sobě sice všechny prvky obsahuje přirozeně, je jich tam však jen tolik, kolik odpovídá přírodnímu řádu, a podle toho vzniká cizorodost z nepoměru a nerozdělení. Někde je příliš mnoho, jinde zas velmi málo.

Je-li někdo od narození zkažený kvůli nespořádanému životu rodičů, má v sobě vrozené cizorodé části. Toto zlo nazýváte chronickým, a když pak toto zlo přejde na celou generaci, tu říkám Já, že takové zlo je „normální“ a nedává se už přirozenou cestou z těla odvádět, leč jen mou cestou zázraku, ale to je pak ode Mne násilný čin, poněvadž jsem pak nucen jednat proti svému řádu svou slitující se láskou, nebo pak musí zlo vyžrát a ukáže se pak jako epidemie cestou různých vyrážek, všelikých zlých horeček a nákaz. Tělo příslušných lidí se samo čistí. Protože se často takové nákazy vyskytují a zasahují i celé generace, lékař pak uznává, že proti tak starým škodám není mnoho léčivých prostředků.

Kdyby se někdo chtěl dozvědět, zda v něm tajně hýří zděděné, chronické nebo sebou samým získané zlo, tu by se měl jen správně postit a při takové dietě jen skrovně brát lék, přirozeně odpovídajícím způsobem a pak se brzy ohlásí: pod nervy zděděná, v ústech chronická a ve vnitřnostech sebou samým získaná zla. U zel prvního druhu se osvědčuje přednostně homeopatie. Nyní jsem ti ukázal tělesnou posedlost i duchovní posedlost lidí. Ta je právě taková jako tělesná a stala se normální jen tím, že ji lidé už nepozorují, nevidí ošklivou svévoli, jakou v nich zlí hosté provozují, ba, dnes jsou lidé tak „posedlí“, že se v nich zlo duchovní a jejich vlastní stalo jedním celkem. Tu mluví jen zlý duch pro svůj dům, a dům pro svého nájemníka. Neboť tu jsou tanec, nevěstkářství, nevraživost, spílání, klení, loupení, krádež, lež, pýcha, nadřazenost, vychloubání, nacti utrhaní, závist, lakota, vypínavost, žravost, obžerství, posměch a hanění všeho, co se týká Mne. Náhhera, móda, přepych a podobné jsou dokonalým, nejneklamnějším znakem co nejsilnější posedlosti. Kdo tomu nechce věřit, ať se jen chopí diety duchovního sebezapírání a přijímá více malých dávek Mého slova a vpravdě vám pravím, že se brzy přesvědčí, jaký pán tu v něm bydlí a dopravuje-li se Mnou (skrže Mne) ven. Pak budou tyto šelmy hned dráždit celý svět proti takto osvobozenému.

Kdo by tomuto slovu nechtěl věřit, ať jen zkusí homeopatii ducha a brzy se přesvědčí, že Já, věčná pravda, jsem věrný v každém ze Svých slov.

Ale všeobecné vyzrávání už není daleko. Pak třikrát „běda“ vlastníku takových majetků. Amen. To říkám Já, pravěčná pravda Sama. Amen. Amen. Amen.

„Divoký hon“ – Dodatek k posedlosti

(Něco hrozného ti zde v plnosti pro lidstvo oznámím a tu uvaž, že „jsem to vždy Já, kterému jsou všechny věci možné“).

Když se u člověka jinak zbožného a ctnostného dávají poznat zlé cizí bytosti buď posunky, a to ihned dobře znatelnými, nebo u zvláštních případů v v cizorodých hlasech všelijakými posměšnými a rouhajícími se řečmi a ubohého posedlého mučí, bijí a vláčejí sem tam, tu je trojí příčina tohoto jevu. Kdyby tu byl dotaz: „Jak přichází tak nevinný člověk k takovému trápení? Proč a kdy? Tu si nejprve pomysli: Když se srna na honu složí, už se po ní nehoní, odnese se domů jako kořist honu. Ale kde v lese psi ještě věří zvěř, tu nedávají pokoj, pronásledují ji neustále, dokud ji nepřivedou před smrtící pušku lovce, aby zase dostali čerstvou krev. A pak má za třetí každý myslivec volit svou dobu, pozoruje zrání zvěře, napřed ji pečlivě chrání, brání štěkotu psů, aby se zvěř v lese nelekala. Zvěř je nevinná, nemůže pozorovat nic z myslivcovy potměšlosti, a poněvadž je hloupá, zůstává připoutána v temné oboře smrti a dává se honit psy a usmrcovat lovcem.

Zde viz obraz a věz, že kníže temnoty dělá bez ustání hon na všechny lidi, považuje je vesměs za zvěř své velké obory (revíru) a byl-li dříve jen pytlákem, teď se na krátkou dobu ustanovil majitelem lovu, a umí tedy svou zvěř chránit až do určité doby, aby pak zase uspořádal velký hon a z něj se vrátil domů s bohatou kořistí.

Ale takovými časovými honbami jsou přednostně ony veřejné zábavy, války, nesvornost, nevěstkářství a podobného ještě více, a tak jsou tanečníci, válečníci, závistiví nevěstkáři a tak dále jen štvanou zvěř. Blaze těm, kteří prchnou ještě včas před štváním do Mé obory, když jim tušení nebo můj hlas, z dále volající, oznámí, co přijde brzy na satanův les. Ale běda štvaným. Stali-li se satanovou kořistí, mají jí zůstat i věčně.

Běda hudebníkům, kteří ve dne v noci troubí tak horlivě do honebních rohů satana, aby zvěř omamovali a štváli do smrtelného ohnivého chřtánu knížete všech ďáblů. Vy, věrní námezníci satana, kteří řeč nebe strkáte do pozounů smrti, slyšte: Vaše odměna bude velká v říši toho, kterému tak věrně sloužíte.

Můj milý písaři, poslyš. Takoví nemohou být posedlí, poněvadž beztak sami patří k satanově honební družině. Ó, nepochybuji, že to tak je, neboť taneční hudba je jemně klamajícím satanovým hlasem a rovná se krokodýlovu žalostnému hlasu a zpěvu sirén. O všem tom velmi moudře básnili předkové. Ale kdo takový hlas už vede, není posedlým, nýbrž tím, kdo sám chytá a chápe se úvazku.

Běda tanečním mistrům a předtančícím, pořadatelům a mistrům plesů! I vy rovněž patříte jako hudebníci do satanovy honební družiny a jste sami dobře potřebnými ďábelskými pomáhači. Vám nepotřebuji vyslovovat budoucí odměnu. Tu vám beztak už vyměří ten, v jehož úřadě jste. Ale vy jste pilní a velmi věrní sluhové svého pána. Ale každý dělník je hoden své mzdy, a tak můžete být opravdu zcela dokonale ujištěni, že jednou, a to už brzy, v poslední době velkého odměňování a rozdělení cen, nebudete vůbec příliš zkráceni, neboť se to bude vskutku dít podle Mého výroku a ten by vám chtěl být jistou zárukou (ručitelem) tohoto zaslíbení.

Hle, Můj písaři, ani tito nejsou posedlí a ani jimi nebudou, neboť zde je také obrácený případ. Ó, nepochybuji o tom, nýbrž dobře uvažuj o druhu těchto lidí a velmi brzy najdeš, že jsou jen velmi dobře ohebnými (obratnými) sluhy mamonu a na jejich čele lze velmi zřetelně číst: Dovolte nám a dejte nám peníze. Chceme vám celý svět otrávit, zřizovat taneční sály, kde budou moci slunce slavit svůj východ a západ a země se budou v nich koulet jako hrachy.

Ó, za tak velké a nádherné plány bude muset být jednou i zcela velká cena a odměna, neboť nebe vskutku postrádá tak velkomyslné duchy. Běda vám, žákům těchto mistrů! Vpravdě vám pravím: Kníže věčné noci zanesl vaše jméno věrně do své knihy smrti a anděl mé milosti zato vymazal vaše jméno z mé knihy života, a proto budete jednou taženi zároveň k těm, kteří budou říkat: „Pane, pane, vždyť jsme volali tvé jméno, věřili, že jsi živým Synem Boha. I když jsme nenesli zázračné plody víry, přece jsme věřili a byli svědky tvé milosti a působili jsme v moci tvého jména a všechno konali, poněvadž jsme dobře věděli, že bez tvé vůle nemůže ani vrabec spadnout ze střechy (ani vlas z hlavy)“.

Ale Já pak budu svobodný a směle a suše jim odpovím: „Odstupte ode Mne, vy prokletí a štvaní. Ještě nikdy jsem vás nepoznal jako svůj majetek. Myslíte, že jsem lupič a zloděj a že

bych si chtěl přivlastnit cizí zvěř? To buď daleko. Komu jste se stali vlastní, tam se obraťte pro svou cenu (odměnu). Znáám vašeho majitele a má spravedlnost jde dál, než si myslíte, a proto má mít satan, čeho dobyl, a mé je jen to, co mým hlasem vábeno ještě včas vstoupilo do mé obory, aby jednou kníže smrti, kterému jste se dali za vlastní, nemohl ve velkém dnu věčné odplaty vznést proti mně, že bych byl vůči němu nespravedlivý, nýbrž jeho má být věčně, co si přivlastnil, a mé má zůstat věčně Mým. Jeho zůstává v soudu a všem se dostane zatracení (odsouzení), věčně ohnivého trápení s ním, u něho a v něm jako mé zas bude se Mnou, u Mne a ve Mně v nejvyšší blaženosti a slasti života.“

Kdo vlastní území, tomu patří i dům na něm postavený. Ale když někdo v pravý čas propuštění, které je krátkým pozemským údobím života, dobrovolně a docela opustí zlé území a přijde ke Mně, aby se usídlil v mé oboře, přijmu ho jako vlastního a budu umět dobře ohradit své území před nepřáteli a jinými štvanými přeběhlíky, aby Mé území zůstávalo posvěcené a mí obyvatelé byli úplně zajištěni.

Ale vy, všichni štvaní, slyšte Můj hlas. Vpravdě vám pravím: Na svém útěku nebudete vpuštěni na mé území, neboť, čím jméno bylo jednou vepsáno do knihy smrti, za toho nebudu bojovat a kvůli němu se přít, hádat, neboť mám věčně velmi šetřit právo základní knihy.

K této třídě se mají počítat i všichni obchodníci módy, přepychu a všichni továrníci takových obludných satanových věcí a též ti, kteří toto vychvalují, hájí, schvalují a dokonce i v dobrém úmyslu podporují, jakož i ti, kteří se toho účastní a nalézají v tom zalíbení a tak i běda někdy těm, kteří by tomu mohli dobře zabránit, ale nedělali to z časných zájmů. Všichni tito se nemají nikdy stát Mým vlastnictvím. A ani ne ti, kteří tomuto slovu neuvěří, aby mohli být zachráněni.

Ó, nepochybuji, můj písáři. Je to tak. Jednou přijdou mnozí k mému území a budou volat mé jméno, ale vpravdě ti pravím, že nebudou vpuštěni a pak dojde k mnohému rouhání a zlořečení a mnozí se přihnou ke dříví mého lesa, aby je ze msty zmařili. Ale k morku, dřeni mého pevného dříví se nikdy nedostanou. A když dám co nejdříve stromy svého lesa očistit, tu budou uprchlíci zle mrštěni přes hranice (meze) a uvedou-li někde ve zmatek volné (svobodné) ratolesti mého dříví, hle, tu jsem dobrým lesníkem a uvedu zase už ratolesti do správného pořádku. A že toto trpím a sám do vlastnictví druhého nezasahuji, se děje proto, aby Mě jednou můj nepřítel nemohl obvinít ani z nejneopatrnější nespravedlnosti, jak už bylo řečeno. Proto nikoho nehledám, nechci k sobě přemlouvat, nýbrž kdo přijde, hledá Mne a bouchá na dveře mého území v pravý čas, a to s velkým křikem a násilím se tam dobývá, tomu chci dveře otevřít a dobře ho přijmout. Ale kdo v pravý čas nepříjde, nebude křičet, silně bušit a drát se o vpuštění násilím, vpravdě ti pravím, o vlastnictví toho se nebudu s nepřítelem věčně nikdy dohadovat, nýbrž, co na něho přijde, to přijde i na jeho dobyté vlastnictví

Ale jako přišla smrt jedním (skrže jednoho) a život zas jedním, tak se bude i na konci konat soud proti jednomu a vše se bude soudit tímto jedním. Ale poněvadž kníže světa bude souzen věčným Synem Otce, tu bude i všechno jeho vlastnictví souzeno s ním i v něm. Ale když soudíte zločince, nesoudíte tu zároveň i jeho vnitřnosti a žádný úd se neudrží na živu, když je zločinec usmrcen? Hle toto se i jednou stane a nebude to už vůbec dlouho trvat. Dobře uvažujte o tom, co jsem zde řekl. Mnoho jsem ještě zamlčel. Zanechejte zbytečného, ještě má dojít k doplnění. Amen. To říkám Já, věčná láska. Amen. Amen. Amen.

Třídění posedlosti

V závěrečném doplňku najdeš všeobecně málo potěšujícího, nýbrž hrozné nad hrozné, strašlivé nad strašlivé. Ba, uslyšíš tu už nedaleko dunění hromu o velkém soudu, ale považ, že jsem věčná láska, které jsou všechny věci možné, neboť mé cesty jsou nekonečné a mé tajné úradky nezbadatelné.

Ale chceš-li tu zde kvůli světu klást otázky, tak se mají napsat a povoluje se ti to, avšak ptáš-li se, taž se skromného a rozumného srdce.

Otázka : „Ó, Pane, v kterém řádu se vyskytuje posedlost? Patří posedlí Starého a Nového zákona i novější doby, o kterých se soustavně zmiňuje Justin Kerner a profesor Eschenmayer, také do řádu posedlých tebou označených?“

Odpověď : Hle, ti první jsou vábiví lidé v každém zlomyslném a zlovolném úmyslu a z oněch vábičů napřed ti, jejichž svádějící podnikání je nejdráždivější, nejbábivější, ale přitom dělá zdán-

livě dojem slušnosti a mravnosti, takže podle toho takovým jemným satanovým podvodem je lidstvo dokonce řádně nuceno dávat se takovými podnikateli zatahovat do věčné zkázy.

K této první třídě patří podle toho všichni modisté v rozšířeném smyslu, pak všichni pořadatelé tanců a plesů, všichni taneční hudebníci, učitelé a mistři tance, předtančící muži a ženy, baletní tanečníci a všichni ti, kteří toto satanovo svádivé umění vychvalují, schvalují, se zalíbením pozorují a konečně ještě i mládež, která se tím ze srdce těší.

Ale poněvadž bys v sobě chtěl říkat, proč může být tanec tak nebezpečnou hlavní satanovou věcí a že se člověk nemá na světě nikdy těšit z radostných a veselých hodin?

Na to ti odpovídám: Neslyšel jsi nikdy, jakým způsobem láká chytrá liška ptáky ze stromů a had něžné ptáčky do svého chřtánu? Liška se vrtí pod stromem a ptáci bezstarostně hledí na veselého patrona, konečně dostávají závrať a padají pak se stromu do liščích drápů. A tak se i had koulí v trávě, aby ho ptáčci mohli vidět, a když se na něho s potěšením dívají, zapomínají hned na své větve, opouštějí je a létají rovnou do chřtánu.

Rovněž tak i vábí toto svádivé satanovo umění nejspodnějšího pekla lidi ze svatého stromu života. Víc ti říkat nepotřebuji.

Ale co se týká radostných a veselých hodin života, tu ti jen říkám: Kdo hledá mimo Mne veselé a radostné hodiny života, tu se ti musím jako vševědoucí přiznat, že tu opravdu nevím, zda mají být mimo u Mne ještě někde jinde k nalezení. V mé svaté nekonečné všeobšlosti takové hodiny nejsou, a tak smějí být jen umělým hmatem satana a rovnají se dráždícím požitkům v marnivých snech, kterými je celá přirozenost (příroda) zkázonosně podváděna. Komu nestácím jako největší osvěžení, zotavení, ten je vskutku synem mého největšího nepřítele.

A tak podle řádu přicházejí dál majitelé nevěstinců a heren, jakož i všichni kuplíři a ti, kdo se dávají do služeb heren a rovněž i hlavní účastníci, podporovatelé a ochránci tak pekelných zálibností satana, pak všichni pleticháři, podněcovatelé války, pobuřovatelé lidu a zrádci. Běda jim, neboť jejich mzda bude převeliká.

Konečně k tomu patří všichni lakomci, lichváři, závistivci, pokrytci, lichotníci, podvodníci, lháři, nactiutruhači, rouhači mé milosti, zloději, lupiči, vrazi duchovní a tělesní a i všichni sebevrazi v dvojitém ohledu. (I autoři a knihkupci zkázonosných knih.)

Všichni tito patří podle řádu vesměs k honební družině satana a stojí pod číslem 1. Všechna zvíř a zvláště veškeré stromy a všechna tráva zlého lesa i s půdou patří zcela vesměs k posedlým a stojí pod číslem 2.

Ti se budou těžce uzdravovat a stromy, tráva a půda jako tělesný majetek satana už vůbec ne, neboť se už založili ve všem tom a stojí a stojí pevně ve všem falešném ze satana. Běda jim, neuniknou světovému požáru, který brzy přijde. Ale zvíři se má ještě na krátkou dobu propůjčit čas milosti. Při štvání a po něm následujícím úprku už nebude nikdo vyslyšen a vpuštěn do mé svaté obory.

Ale co se týká staro – a novozákonních a Kernerových a Eschenmayerových posedlých, těm se má rozumět jako oněm stromům Mé obory, ke kterým se připínají podmínění uprchlíci, aby je zničili, zmařili, kdyby to bylo možné. Ale ti se nemají o nic starat, neboť na jejich duši nedojde ke škodě, poněvadž budu sám chránit morek jejich života. Kde se takový zjev potvrdí, vyskytuje se obvykle jen u jinak opravdu zbožných lidí. A takový případ by se mohl zřídka vyskytnout u velmi špatného obyčejného světského člověka snad jen, kdyby se takové lidé zázrakem podnícení chtěli náhle obrátit. Tu by se pak jejich majitelé chtěli hlásit z nitra i zvenčí jako zastrašující příklad pro všechny sousedy.

U mnohých pomatených by se mohly uvést takové příklady, ale všechny pomatené nelze za takové považovat. Mnozí se pomatou, když přeplňují svůj rozum, když dochází k velkému napětí a přetržení šňůry vůle. Tím pak přestane řízení. Nebo také, když někdo bez ohledu k rozumu upjal své srdce k nějaké marnivé věci. Tu se vedoucí nit vůle rovněž roztrhne a stroj života běhá pak všemi pomyslnými směry mimo všechn řád, a takový člověk vidí pak jen to, co naplňuje jeho srdce a hlavu, jak se to vznášá ve zmatených kruzích před jeho bezuzdnými smysly. Ale takové lidé nejsou ztraceni a rovnají se zapleteným větvím, ratolestem stromů, které dobrý lesník dá už v pravé době zase do pořádku.

Otázka : „Ó, Pane, co se stane s modisty, podobnými továrníky a vábiči všeho druhu, živí-li se tímto způsobem? Kdyby se někdo z nich chtěl k Tobě obrátit, čím by musel začít pro svou obživu?“

Odpověď: To je vůbec příliš lidská otázka, rovná se výstraže Petra a je nad veškerou míru hloupá. Jsem snad chudásem nebo žebrákem? Neměl by ten, kdo bez ustání vyživuje tak mnoho světů a sluncí, mít dost potravy pro jednoho nebo tisíce lidí, když se počet světů a sluncí do nekonečna stupňuje? Hle, na takovou otázku, která není vůbec hodna odpovědi, stačí tato odpověď v přemíře. A dál už se netaž, staráš-li se jen o hlouposti.

K úplnému závěru piš: „Kdo půjde za mým hlasem, bude žít, ale hluchý připadne smrti. Mé slovo je má láska, milost a slitování a toto sémě života se má rozsévat na mnoha místech. Kde se uchopí bude působit život a posedlé osvobodí k životu. Ale kde se zašlápne tam bude smrt oslavovat velkou žeň.“

Teď činím vše novým, aby mohlo staré odtáhnout s výsměchem a velkou hanbou. Ale když vyměníte starý kabát za nový, tak to chci udělat i Já, a to právě teď. Proto se ohlédněte po novém svatebním oděvu a dobře opatřete své lampy olejem, neboť Já, velký ženich, jsem na cestě. A když to nejméně budete čekat, budu tu. Blaze tomu, koho najdu připraveného. Amen. To říkám Já, velký Ženich. Amen. Amen. Amen.

Pokyny o zlých vlivech

Mé milé děti, jsem Světlem i v tomto bodě. Kdybyste byly silnější v lásce, mohla by se vám mnohá událost mnohem lépe vysvětlit, ale takto vám musím dávat malými případy pokyny, aby vám nátlak temných duchů neškodil (oni o to usilují). Že jsou terčem mých nástrojů, pochází z toho, že se jejich fluidum zhodnocuje v mé službě a dobří duchové ho využívají, a to je zvláště velmi zlobí. Proto naslouchají každému okamžiku, kdy by se vám mohli dostat na tělo a Já tomu často ani nebráním, abych vás dělal tím bdělejšími. Ale proto se nebojte, neboť tu nemůžete nikdy utrpět velkou škodu. Uvažujte o těchto slovech, bděte a modlete se, a když si vám lidé stěžují na takové případy, napomínejte je k naléhavé modlitbě. Takové věci jsou loupeživými výpady zlých duchů. Chtěli by vám rozbořit ještě to dobré, co máte. (Zde platí Janovo: „Podrž, co máš, totiž – pevnou důvěru k Otci a Pánu všech lidí a duchů.“

Vystoupí ještě zřetelněji mnoho takových zjevení, ale toho se nebojte, jsou to téměř uprchlíci, kteří z dálky spatřují vítěze a chtěli by užít ještě příležitosti – vykořisťovat. Že mé působení a můj příchod je teď blízko, ví temnota právě tak dobře jako nebe. Říkejte každému, kdo si stěžuje: „Bůh a satan nemohou být pohromadě, proto pozvěte Boha, a ďábel uprchne.“ A zrovna tak se sami chovejte ke Mně, aby musel satan vždy zase rychle odtáhnout“. Amen. Váš Otec.

Nezvěstný

Co se týká otázky kvůli zesnulému strýci jedné z tvých přítelkyň, kde věříš, že kdybych ti to odhalil (a Já jsem právě nechtěl, aby se to příbuzní dozvěděli), mnohé duše by se pro Mne získaly. Tu, Mé dítě, myslíš velmi slabě a velmi lidsky. Víš-li, zda Mi záleží na tom, abych získal tuto rodinu nebo takové lidi, kteří by se museli tímto odhalením takového skutku z nucené potřeby ke Mně obrátit? Myslíš, že nemám jiné prostředky pro získávání duší, než uspokojováním jejich zvědavosti. A i kdybych sdělil, kde a jak tento člověk zemřel, je tu otázka, zda by tomu lidé věřili, nebo ne.

Buď klidné, mé dítě, nejsi s to, ani nemáš právo k tomu – radit Mi, jak mám lidi přesvědčovat.

Poněvadž ne, teď hledím zachraňovat přímým sdělováním od celkového úpadku, k tomu nepotřebuji ničí pomoc, a tím méně od slabých tvorů, jakými jste vy.

Kdybych chtěl a bylo by to pro někoho nejlepší, tu by příbuzní už dávno věděli o smrti, i jak k ní došlo, kde a jak odešel tento muž ze světa. Ale, poněvadž mám ke všemu, co se děje, vždy své vlastní důvody, proč něco oznamuji a jiné zase skrývám, tak se o to nestarej. Vědění o tom lidem nic nepomáhá.

Vím, kde ten člověk byl a kde je teď. Nemůže se vzdálit z Mé ruky a Mých očí. To, ať vám stačí, a jak o všechny pečuji, tak nezůstává ani jemu zadržena Má milost, stačí, že on sám o ni žádá, chce žádat.

Ať ti toto slouží ke zprávě (sdělení). Předej jen osudy jiných Mým rukám a starej se přednostně jen o své vlastní srdce, aby se Mi líbilo. Následuj Má slova a nauky a brzy se naučíš nahlížet, jak dětinské byly tvé otázky.

Jdi k Mému stolu (Luk 14, 21), slyš tam Mé slovo a nevzdaluj se od tohoto stolu bez pevného předsevzetí, že provedeš vše, co je ve tvé moci, aby ses stal Mým hodným dítětem. To je vše, co od tebe žádám, i ode všech, kteří Mě milují a hledají. Vše ostatní přenechej Mně, snaž se jen – stávat se stále hodnějším Mé milosti a k tomu ti nemá chybět Mé požehnání. Amen.

Styk s duchy ve snu

Teď tě zas prosila jedna zbožná žena, které jsem už dávno daroval svou milost a Svou lásku, o několik slov z Prazdroje Mé lásky, a tak jí řekni, aby byla bez starosti o svého zesnulého muže. U Mne, v Mé říši, vládne už dávno pevně stanovený zákon, že se musí každá duše sama polepšovat z nitra, aby se dostala na vyšší stupeň. Kde nestačí vlastní síly, hledá taková stísněná duše pomoc u příbuzných a právě ti nejbližší duševní příbuzní budou o ni požadováni. (To k ní přicházelo častěji ve snu, aby ji to příznivě naladilo. V životě s ní muž jednal podle, nečestně).

Zesnulý může číst myšlenky a všechna duševní hnutí svých někdejších pozemských příslušníků a vidí, zda jsou laděny pro něho, či proti němu. Cítí se šťastnější, když si srdce na Zemi na něho ještě vzpomínají a za něho se modlí a je nešťastnější, když vidí (cítí) nepřátelské a neúprosné pudy jako následky svých vlastních chyb, jak se tam uchytily. To je důvod, proč právě muž tvé nové sestry věří, že nemůže jít kupředu, dokud nedostane úplné odpuštění své někdejší ženy, když mu přece jen jeho vlastní poznání lepšího může pomoci vpřed.

Že modlení za zesulé dělá dobře nejen jim, nýbrž i mému otcovskému srdci, můžete určitě dobře nahlédnout. Ať se tedy i tvá nová sestra někdy za něco modlí. Vždyť jsem Se i Já modlil ze Svě nepřátele a odpustil jsem jim. Tak bude i ona moci vroucnou modlitbou svou duši ke Mně povznést za toho, který jí stál kdysi blízko.

Co se týká jejího dalšího života a utrpení, ať se utěšuje. Je to zkušební škola, kterou jsem jí vedl. Bouřemi se vzduch čistí a zase se vyplňuje novými látkami životně silných prvků. Utrpeními a boji jde lidské srdce vstříc svému cíli, to jest cestou ke Mně. Čím je cesta kostrbatější a horší, potřebuje víc namáhání, aby se po ní šlo, tím má ale větší odměnu ten, kdo vítězně přes všechny překážky našel cestu k mému srdci. Řekni jí, aby měla stále jen na zřeteli dvě Má hlavní přikázání: „Milovat Mě nade všechno a bližního jen jako sebe samého. Jestliže je stále plnila, pak může utěšeně vzhlížet ke Mně, Který ji už od dětství vedl a ani teď ji už neopustí. To jí řekni s mým otcovským požehnáním. – Amen.

O snech

Mé milé dítě, ptáš se Mne na radu a prosíš o vysvětlení vzhledem ke svým snům, poněvadž jsi zneklidněn kvůli osudu své zesulé matky.

Abych ti toto vysvětlil, musím začít zdaleka, abys poznal napřed hodnotu snů vůbec, hodnotu svých vlastních snů a konečně se naučil rozumět, když si duše z onoho světa slouží sny, aby působila na žijící, co to má znamenat, a když z toho vzniknou nesnáze, jak je odstranit.

A tak slyš: Co se týká samých snů, vyskytují se v různých časových obdobích nočního klidu. Jsou to pokyny a musí se dobře pozorovat, zda jsou pravdivé, nebo klamné. Napřed musíš přesně vědět, co se děje při usínání a probouzení, než tu mohu říci, co mají sny znamenat během celé doby spánku.

Když člověku při spánku zapadají víčka, stahuje se hmotný krevní oběh v lidském těle i činnost duše na menší okruhy. Pro nedostatek tepla potřebuje tělo zevně teplejší pokrytí než ve dne a duše odtažená od vnějšího života potřebuje jiný podnět od duchovní říše, aby podle svého určení pořádala, co v průběhu prošlého dne zažívala a zhodnotila to ke svému nejlepšímu,

když tělo, vnějškem neovlivněno, může v nitru rovněž pokračovat v doplňovacím pochodu ztraceného.

Tělo a duše chtějí doplňovat, zas získávat, co ztratily a vytěžovat z toho, co získaly.

Nyní jsi už z mnohého vyzoroval, že v přírodě nejsou žádné skoky, nýbrž jen pozvolné přechody, a tak je to i u spánku. Usínání i přirozené probouzení se děje pomalu, ponenáhlu. Poněvadž se to právě tak děje, je třeba brát v úvahu, jaký vliv má mizící vnější svět na vnitřního člověka a také, jaký má při probouzení.

Sny nebo hry představ, které se dějí v těchto časových úsecích, nemůže člověk nikdy zcela přesně posoudit, poněvadž při začátku spánku tu jsou ještě dozvuky světského života s duševním životem smíšený a při probouzení se vlivy denním světlem probuzeného přírodního a světského provozování (počinání) rovněž zase ukazují jako soumrak. Jsou to okamžiky, kde není temno, ale ani světlo, jasno. V takových okolnostech jsou sny jako víno s vodou. To sice velmi dobře víte, ale nemůžete od sebe oddělit jednotlivé části v množství ani v jakosti.

Vedle toho je třeba hlavně uvážít, že duše nezapomíná zažitá nebo naučená a že mluví v obdobích, kterým vy nerozumíte, poněvadž nevíte, co obdoba je.

Obdoba je vylučování duchovního u hmotných výtvarů, kde ale kořeny nebo vlastní základ leží mnohem hlouběji, než se domníváte, proto vaše snaha – sny vyložit, přináší obvykle klamný závěr.

Teď jsme mluvili o dvou obdobích spánku - usínání a probouzení. Z nich lze zřídka kdy vynešt něco pravdivého.

Ale mezi těmito dvěma je ještě jiný duševní a tělesný stav. Je to půlnoční (pevný) spánek, kde duše ponechává tělu to jeho a je jen duchem a může přijímat jen duchovní zaměstnání a duchovní vlivy. Co se v tomto stavu v nitru člověka děje, o tom může bdící člověk málo vyprávět a jen u jednotlivých případů, kde se duševní stavy samy tělesnému organismu sdělují a tím člověka probouzejí, zůstávají takové vlivy i ve bdělém stavu před vzpomínkou duše stát jako pevné obrazy.

Zde, v půlnočním spánku se mohou duchové, zesnulí z onoho světa duši oznamovat a zde je i sama duše osvobozena od pevnějších pout, která ji připínají k pozemskému životu, a často vidí dál, co bude nebo bylo, a to jí v jiných stavech není možné.

Vliv duchů nebo zesnulých ale ukazuje, že jej podmiňují buď vyšší příkazy nebo se připouští, aby se pomýleným duším tímto způsobem opatřila cesta k náhledu do onoho duchovního života, poněvadž druh a způsob odměny tam není jejich chápání přiměřený.

Člověk je svobodný a chce se polepšovat nebo zhoršovat, kráčet vpřed nebo zpátky, a to se musí díť ze svobodného podnětu z nitra. Žijící i zesnulý člověk se musí učit přesně poznávat své celé počinání, musí sám začít ze svého nitra vyhošťovat špatné, a to mu nesmí udělat jiný, poněvadž by ke změně docházelo nuceně a ne svobodně.

Ale práce pro zlepšování není tak snadná, jak si myslíš. Je obtížná už zde a ještě obtížnější tam. Duše, kterým takový boj tam není přiměřený, se obrací o pomoc nebo radu k lidem, kteří žijí ještě na zemi, poněvadž cesta, kterou jim ukazují vyšší duchové, jim nevyhovuje.

Tak se často žádají nejzvláštnější věci, které svědčí jen o duchovní slabosti zesnulých a vám všem mají jasně dokazovat, že se člověk smrtí nestává hned filozofem nebo učencem, nýbrž že zde platí spíš výrok apoštola Pavla: „Jak strom padl, tak zůstal ležet.“ ve svém vysvětlení než naučená, vžitá vyprávění o věčném míru a ráji, které jsou jen ve vašich hlavách, ale nikde jinde.

Předesílaje tento všeobecný pojem ti musím říci, že, když tvá matka k tobě ve snu přichází, tu u tebe hledá pomoc, máš jí pomáhat z polovíry, z domnělého života, který měla v pozemském žití a kterého se teď ještě nemůže zbavit. Jediným prostředkem pro ni je modlitba. Povznášej se ke Mně, vyprošuj si ode Mne, abych jí dával sílu, aby napřed poznávala své vlastní já, aby nalézala sílu sama si pomáhat, ale ze svého nitra. Tak uděláš dost.

Zda všechny tvé sny jsou pravdivé, či ne, to nemá nic s věcí. Duševní spojení mezi příbuznými odloučením z tohoto světa nepřestalo a o co prosíš k její spáse, bude Mnou vyslyšeno a najde blahý ozvuk v hrudi tvé matky. Že onen svět není takový, jaký si většina lidí myslela, a zesnulí jej nenalézají, to není má vina, nýbrž věc lidí. Vysvětlování nescházelo, jen lidé si chtějí podle své pohodlnosti vymodelovat svět, ale ne podle Mých zákonů. To je marná námaha, na konci jsem přece Já, Pán, a nikdo jiný.

Každému nechávám svobodu, může si vymalovat rajske radosti nebo pekelná trápení, jak chce, může očekávat buď jako asijský národové samé smyslné radosti, nebo jako náboženští blouznivci jen duchovní, blažené požitky, vše zůstává stejné.

V Mé říši jsou mnohá obydlí nebo místa pobytu a ustanovená doba k polepšování je věčnost, tedy místa a času v nadbytku, až se duše konečně naučí nahlédnout, že její vysněné nebe nebo ráj nespočívá ve vnějším světě, v daleko vzdálených prostorech, nýbrž že vše hledané, vše obávané leží mnohem blíže, totiž ve vlastní hrudi. Kde tento náhled najde pak místo, tam přestane i naléhání, útoky jiných žijících nebo zesnulých bytostí, neboť pak ví duše nebo zesnulý, kde je záhada, hádanka a kde je řešení.

Vést tam zesnulé modlitbou, to je jediná povinnost, jediná cesta, jak jim prokazovat dobro a jediný prostředek, který se vám, žijícím, dávám ke konání mnohého ušlechtilého.

Tak si počínej i ty, mé dítě, a v duši tvé i tvé zesnulé matky se probudí víc klidu a sebevědomí a vy oba poznáte, ty zde a ona na onom světě, že věčně milující Otec založil zde i tam stejné zákony, a to zákony lásky, které budou mít i po tomto pozemském životě stejný význam a stejnou hodnotu věčně, a to stačí, chcete-li je následovat.

Dáno k tvé útěše a porozumění. Amen.

Slova útěchy při ztrátě milých

(Za + J. Busche + 25. 11. 1873)

A tu stojíš ty, můj milý bratře, jako příklad oddanosti a vznešené víry, jako pravé dítě nebeského Otce, které má umět snášet i nejtrpčí bez zakolísání v důvěře, když mu jasně prosvítá budoucnost ve vědomí : Ze světové tvorby se nic neztratí, a co Pán vzal, zakrátko dá zas zkrášlené.

Můj synu, můj písař má pravdu, a tak musíš přijímat Mé plány a Mé řízení. Za Svého pozemského působení jsem také Své učedníky nemohl ušetřit tohoto oddělení. Museli snést nejtrpčí – napřed mě vidět ukřižovaného na potupném kůlu a pak Mě viditelně zdánlivě navždy ztratit.

Avšak co tam velké nebeské zákony žádaly, to je v lidském životě částečně zákonem hmoty, částečně zákonem duševního bytí.

Nemůžeš pochopit, proč je často dítě odvoláno z matčiny náruče, odňato rodičům v nejtěšnějším věku, nebo proč jeden z manželů odchází předčasně. Nemůže to chápat žádná stvořená bytost, neboť jste jako lidé krátkozrací a víte málo o duchovním životě a o střídavém působení duší navzájem.

Tak také nevíš, proč jsem odtrhl tvou dceru od jejího muže a krátce předtím jí odňal syna a proč jsou ti oba můj horlivý a věrný služebníku, v Mé vinici.

Utěšuj se tím, že Já, Bůh lásky, nemohu trestat, nýbrž že mám na zřeteli jen nejlepší blaho duševní svých dětí. Jak často klame zdání i v obyčejném rodinném životě, kde jsou ustanovení rodičů pro děti často tvrdá, krutá a zdají se mylná, a přece jsou diktována jen z lásky.

Tak je to i u Mne. Pro Mne jako pravdu není smrt strachem, úlekem jako u vás. Pro Mne je to jen mírný přechod z jednoho stupně do jiného a sám tento přechod není tak bolestivý podle duchovního i duševního bytí (podstaty).

Jen kolem stojící si malují hrůzy, které nejsou a o kterých umírající vůbec nic neví a je necítí, poněvadž (dobrá) duše, znenáhla se odvažující stává se lehčí, jde vstříc nikdy neviděné jasnosti, když přihlížející sní a mluví o temnotách.

Proto buď utěšen, Můj milý synu, i když nerozumíš Mým řízením, proč taková jsou. Mohu tě ujistit, že tví zesnulí jsou v Mých rukou dobře zaopatřeni a neželí odloučení od vašeho světa, protože nevyhnutelné je za nimi, kdežto na tebe ještě čeká.

Vždyť sami říkáte : „každá věc má svůj čas“. Tak měj strpení a důvěřuj Mi. V pozemském životě a na své zemi nejsi ještě opuštěn a sám a až jednou přijdeš do mé říše, i tam zase najdeš milované duše, které na tebe s radostí čekají.

Tak máš známé zde i tam, a proto jsi už teď občanem dvou světů, viditelného a onoho neviditelného, kde ti i Duch – Otec bohatě odplatí, co jsi zde pro něho přetrpěl a pro něho odpracoval. Amen

Slova útěchy při ztrátě milých – II. – Petrarca

V životě neznala svět a jeho počínání a já, který jej znám, musím zde s pláčem ještě zůstat.

Tak naříkával slavený pěvec tvé národnosti při ztrátě milované duše a tak naříkáš i ty, že tvá družka životem přešla do Mé říše. Můj synu, nenaříkej, ale truchli sám nad sebou, že jsi ještě nedosáhl duchovní výše své zesnulé manželky. Abys této výše dosáhl, proto jsem ti právě družku vzal, neboť právě teď, kdy se v tvé duši tak mnohé probouzí, že jsi nejednal tak zcela podle Mého smyslu, teď je právě na čase ohlédnout se po něčem v srdci. Lpí na tobě ještě mnohé lidské a světské představy, máš ještě mnohé mylné názory a nechceš-li je odstranit, mohou mít pro tebe hořké následky. Pak ale nemáš považovat za viníka Mne jako jejich Původce, ale musíš si vinu připsat sám.

Je pravda, že jsi své trpící manželce připravoval často hořké okamžiky, a proto tě trápí výčitky svědomí. Ale vždy je pokrokem, když se učíte své chyby poznávat. Když však je toto první nutný krok, tu je druhý – polepšování se ve spáchaných chybách.

Tvá paní, která šla ke Mně, ti už dávno odpustila, u ní už nemůžeš zlepšit, čeho ses dopustil, neboť je mimo tebe, mimo tvůj obzor.

Ale je ještě mnoho lidí, trpících, nešťastných, kde chceš, jak ve své prosbě říkáš, uplatňovat jedinečná přikázání lásky. Dříve jsi už sice také pomáhal a mírnil bolesti, kde to tvé poměry dovolovaly, ale u všeho ti chyběl zbožný smysl, tento vyšší princip, kterým například tvá paní provozovala své skutky. Teď máš o to usilovat, z poloviny Mi to už slibuješ ve své prosbě, ale toto smýšlení, ve kterém jsi psal svou prosbu ke Mně, není u tebe vždy stejné. Snaž se ho dosahovat, udržovat, jak ho měla stále tvá milovaná žena a brzy zakusíš, jaký duševní klid ti z toho vzroste.

Ve své službě hled' Mou nauku se svými světskými prostředky sjednocovat tak, že budeš postačovat sám sobě a nebudeš potřebovat brát útočiště ke Mně. A budeš se své zesnulé manželce stále víc duchovně blížit a váš svazek bude stále vroucnější, poněvadž tvé srdce, ponenáhlu čištěné, se bude jejímu přibližovat.

To je účel, proč jsem tě takovou ztrátou probouzel. Jiné, jemné pokyny se od tvého srdce odrážely. Teď přicházíš s prosbou ke Mně, slibuješ polepšování, přibližování se ke Mně, vidíš se spojen víc se Mnou, poněvadž věříš, že se tvá žena za tebe přimlouvá.

Ano, je to pravda, modlí se za tebe, neboť tě ještě miluje. „Visela na tobě“ v pozemském životě. Chtěla by přispívat k tvému duchovnímu štěstí a k tvému klidu, ale většinu musíš udělat sám, bojovat a pracovat proti svým vášním, proti svým pudům.

I Já jsem během svého pozemského putování bojoval proti své lidské přirozenosti. Bojuje každý podle svého poslání, proto ti nemohu odebrat (prominout) trpké hodiny, které ještě přijdou.

I Já jsem volal ve Své duševní úzkosti: „Pane, odejmi tento hořký kalich ode mne!“, a nestalo se to, musel jsem jej vypít až do poslední kapky. Tak se povede tobě a všem, kteří chtějí ke Mně.

Víš-li pak, jak často Mě tvá paní prosila, abych jí odňal trpký kalich utrpení? Neučinil jsem to, nemohl jsem. Kdybys ji teď viděl, divil by ses výsledku těchto tělesných a duševních bojů. Jak jasně bys viděl, že i nejvyšší utrpení jen láska dopouští, aby byla koruna zásluhy tím krásnější.

Mé děti, vaše cesty jsou temné, a ať jsou jakékoli, trestáním nejsou. Proto se také těš. Část tvého já je už u Mne, druhá putuje ještě v pozemském obalu v tvé osobě pozemskou dráhou, která jí je přikázána. Ať se druhá část rovná první a oba splníte své poslání k Mé spokojenosti.

Jako každý člověk jsi byl už od počátku občanem dvou říší, krátké říše pozemské a dlouhé říše duchovní. Teď máš vedle svých pozemských příbuzných ještě i bližší duchovně- duševní příbuznou. Snaž se stávat se jí rovným a buď stále pamětliv, že láska sahá ještě dál nad zemi a její dráhu, a když zde na Zemi jsou jen okamžiky dány, kde srdce dalo tušit, čeho je láska schopna, přece teprve v onom vzdálenějším životě se tato láska zcela vyjádří, a to ne pro okamžiky, nýbrž stále stejně nezmenšeně se může stupňovat druhému jen pohledem nebo jiným výrazem.

Snaž se čistými myšlenkami a ušlechtilými činy udělat hodným této lásky nebo protilásky a slib, který jsi Mi dal, uskutečňovat, a za to budeš mít jako odměnu vyšší duchovní požitky.

To je odpověď na tvou prosbu. Tvá paní je dobře zaopatřena, hled' stát se jí hodným. I na onom světě se najde po jejím boku místečko pro tebe. Tam budou odstraněny všechny pozemské překážky a jako stejně laděné duše budete moci dál kráčet po cestě ke Mně.

To je k útěše pro tebe jako ještě k boji a zápolení pozůstalému od Tvého Otce shora. Amen.

Slova útěchy při ztrátě milých III.

Ó člověče, vidím tvou vlastní pozemskou jsoucnost, tvé já, boje, zklamané naděje, hořké chvílky. A ty, zatvrzelý sobče, chceš, aby z tvého obvyklého života nebyli vytrhováni tví milí, tvé děti, aby se zde na zemi trápili a trpěli jako ty sám to musíš prodělávat, a nedáváš přednost tomu Věčnému, abys Mu děkoval a velebil Ho, když nevinné duše ušetřil mnohého utrpení a vedl je do říše, kde ony už teď požívají, čeho budete vy účastni teprve po dlouhých bojích a utrpeních po pozdním věku. Ó, lidé, uvažte, jak mnoho pozemsky lidského vězí ve vašich nářcích, přemýšlejte o tom, zamyslete se nad tím a hodina útěchy a klidu bude následovat. (Útěšné tušení v srdci nám oznamuje, že co se miluje, tam, v duchovní říši se zase najde).

Slova útěchy při ztrátě milých IV. Prosba zkroušení ženy.

„Nejlaskavější, nejsvětější slitovná Lásko, prosím tě o několik potěšujících slov pro svou milou sestru, která se cítí velmi stísněna břemenem kříže – ztrátou svého jediného dítěte. – avšak Tvá, ne má vůle se děj.“

Odpověď Pána : Piš. Chci ti dát, o co Mě tvé srdce prosí. Milé M. pravím : Neměla by se tak velmi trápit pro smrt svého dítěte. Co беру do Své náruče, je přece co nejlépe zaopatřeno, proto je její zármutek nespravedlivý, ale přiměřený vzhledem ke světské ztrátě. Pravím ti: Tvá dcera se teď těší ve sboru blažených duchů a mezi nimi radostně jásá nad Mými řízeními, co vy lidé, nejste ještě s to chápat. Rozněcujte tedy jen mou lásku kvůli požehnání mých slov, která tak přebohatě vylévám na vás, zaprášené červy Země. Neopovrhujte jím (požehnáním). Občerstvuje a nově oživuje vaše srdce, poněvadž jedině Já jsem život a beze Mne jiný není. Ty, milá dce-ro, která jsi sice zkoušena světským utrpením, ztrátou toho, co ti bylo na Zemi nejmilejší, uvaž: I Já jsem měl zalíbení v květině, kterou jsem pěstoval pro Svou zahradu, proto pro libou vůni jsem ji i ze Země vzal, aby se nerozvinula, nevdechovala hříšný svět. Ten by Mi s klidem pěstovanou květinu zkazil, že by pak má námaha byla tu ztrátou času.

Ty matko, které jsem ji dal pro radost světa, jí zase najdeš zduchovnělou a krásnější v jiném životě pro všechny věčnosti věčností a budeš s ní moci požívat radost, kde pak budeš žehnat a proměňovat v slzy radosti trpké hodiny a přetřpěná utrpení v tomto životě. Tolik dnes k útěše od nejlaskavějšího Otce, který tě z mnohých svých stvořených tvorů vyvolil a zve tě k hostině radosti. Nevyhýbej se, milé dítě, a dále pokračuj s jiskrou lásky, kterou sis ve svém srdci pro Mne vyhradila, dál miluj a jednou se budeš spokojeně těšit z vítězné koruny, protože jsi věrně a vytrvale přemáhala utrpení ve světě. To ti na všechnu věčnost říká tvůj milující a žehnající Otec. Amen.

O modlitbě

Zase slovo, které má tak mocný a velký vliv na vás a na všechny duchy. Abyste nyní věděli, co modlitba je, jak ji konat, proč se požaduje a je nutné ji konat, k tomu vám chci podat několik slov.

Mnozí lidé se modlí z naučené zvyklosti ještě ze svých dětských let, když byli v nějakém náboženství vychováni ve smyslu lidsky naučeného způsobu (nebo od svých duchovních, kněží) a doufají, že pilným konáním takové modlitby dosáhnou blaženosti, jak to nauka oznamovala.

Jiní se modlí takové modlitby, poněvadž pozemsky doufají, že si vynutí přednosti /výhody).- to se rovná věštbě, kterou hledají a dávají si předpovídat to nejlepší, přirozeně za peníze. Jiní se modlí proto, že tuší vyšší bytost nebo se jí bojí. Krátce, skoro všichni jsou na nesprávném cestě a ve své modlitbě mají málo duchovního života, jehož účelem má přece být udržovat va- šeho ochablého ducha, ve hmotě vázaného (neboli váš život), občerstvovat ho, těšit, živit a ve stálém spojení udržovat s tím, od koho vyšel, krátce, aby nebyl ponecháván přechodu do mrtvé hmoty.

Ač jsem vám už teď hned krátce řekl, čím vám má vlastně modlení být, chci vám o tom po- dat přece ještě bližší osvětlení, neboť to vědí jen málokterí i mezi vámi, proč je modlení vzdor tomu, že i zde vystupuje do popředí jen tah lásky, kde prosící nekoná vlastně nic jiného, než jde za tímto tahem lásky, ať se to děje ústy, slovy nebo pozorováním Mých stvořených věcí nebo jinak ducha povznášejícím způsobem, to Mi je jedno.

Ale otázka zůstává stále ještě otevřená : Co je modlení a proč se modlit nebo, proč jsem vás sám učil, že se máte velmi modlit?

Modlení je potřebou duše, víc ještě ducha, který po modlení touží, tak vidíte: Modlení je – zůstat ve svazku se svým nestvořeným Duchem, to je se Mnou, poněvadž tím duch táhne ze Mne potravu, které je všude k životu nutně třeba, jak víte. Jinak všechn život zakrňuje a skomí- rá, poněvadž mu chybí potrava. Tak se duch dává modlitbou do spojení se svým svatým Ot- cem, vidí se jí (modlitbou) odíván a posiluje se ve svém zajetí ve hmotě, ve které je teď vázán, aby se v ní učinil jednou svobodným jako svrchovaný Duch, jak tomu byl zvyklý od prvopočátku, nebo aby se pohyboval ve své prosté (nepodmíněné) svobodě, skrze Mne mohl jednat jako základní život všeho života.

Modlitbou se lidský Duch se Mnou stýká, v ní předkládá ve vši pokoře svou záležitost, ať je v radosti, utrpení nebo bolesti, zkrátka, mluví se Mnou jako s pravým Otcem a dává se Jím v tak mnohé těžké hodině utěšovat a pozdvihovat, poněvadž ho to jako lidského ducha posiluje a povzbuzuje.

Modlitba se obvykle vykonává pokorně, je-li opravdová, když člověk ve své slabosti a nedo- konalosti svému Pánu něco oznamuje, očekává a hledá u něho pozdvižení a posílení, je-li vůle pevnější a silnější.

Tak můžeme vidět, že je modlitba člověku nevyhnutelně potřebná v mnohém, ba v každém ohledu, poněvadž je neobyčejně zeslaben a stále potřebuje mou pomoc nebo posilu. Modlitba vás udržuje a zachovává v mezích lidské hodnosti, neboť v ní oznamujete celou svou slabost, prosíte o posilu, zůstáváte v pokoře. Upřímná, opravdová modlitba včetně dobrých skutků vám odnímá všechny vaše chyby a dělá vás jako lidi anděly, zkrátka, je všeobecným prostředkem pro slabochy a na to se nemá nikdy zapomínat.

Když je vaše srdce plné lásky, nebo když po lásce žízníte, když je vaše bída největší a jste blízko zoufání, když vás opouštějí všichni příbuzní, přátelé a známí, co tu pak děláte, abyste našli útěchu, zmírnění své bolesti a bídy, ke komu se obracíte a jak se pak obracíte k Bohu, v jaké podobě, tvaru pak přicházíte ke Mně? Ve svém srdci v podobě modlitby, kterou pak posí- láte a prosíte Mě o pomoc, a i když pak nepřijde z určitých důvodů, které znám jen Já, tak mod- litbou najdete pak přece aspoň ulehčení, že jste Mi svou bolest oznámili.

Ale nemodlete se pro pozemské výhody nebo pro dosahování nebeských darů nebo ze sta- ré zvyklosti, aniž vlastně víte, proč a k čemu vaše modlení má sloužit, neboť vám to nijak ne- prospěje. Modlete se jen z čisté, nezištné, prosté lásky ke Mně, z lásky ke Mně samému, pak bude vaše modlitba i plna síly a působení a Já vám dám, co budete opravdu potřebovat a co vám bude dělat dobře, neboť vás miluji víc, než kdy pochopíte jako jen stvořené bytosti. Amen, Amen.

Dodatek Pokyny ke spiritismu II.

Neboť povstanou falešní proroci, budou dělat znamení a zázraky, že by svedli i vyvolené, kdyby to bylo možné. Ale vy bděte. (Mar.13, 22)

Milé děti, zase k vám volám („Bděte neboť přišla doba, kdy falešní proroci konají znamení a zázraky, a tak panují. - - Je míněn spiritismus moderní, racionalistický, materialistický?), který v mnohých případech vystupuje tak, že každý člověk, jenž má ještě nějakou lásku ke Mně, po-

znává, že můj protivník předvádí a zneužívá Mých zařízení milosti (poznávání onoho světa a blížícího se znovupříchodu Pána) a využívá jich ke svým zkázonosným účelům, kdežto Já se tím chci na svých osvědčovat velkou silou a nádherou (ve světle lásky slovem).

„V té době se budou pohybovat všechny síly nebí, neboť se toho budou hledět zúčastňovat duchové všeho druhu – dobří i zlí, poněvadž obě části vědí, jak velmi se tím lidé ovlivňují. Proto jsou oznamováni (z onoho světa) tak různá.

Teď patří ta nejčetnější knížeti temnoty (zásadně popírají ztělesnění Boha v Kristu, mají rozumové nauky místo poukazování k citu, srdci který všude začíná dílo s pýchou a chlubitostí) chtějí dělat dobrý dojem a provozují divy v zájmu mrzkých peněz, a proto velmi často přistupuje k dílu slepě (pro oči duchovně jemněji cítící nebo jasněji vidící, které stojí v Božím světle).

Oproti tomu odpovídá toto připouštění milosti, jaké má být podle mého smyslu, zcela mému bytí, které ve všem táhne nahoru, nejmenší k velkému, bez velkého podivu pozoruje tiché chování, jehož zázrak je v tom, že mí protivníci jsou vzdor své povýšenosti příliš slabí, než aby nad ním vítězili.

To je vyznačeno v prorockém slově: „Syn člověka přichází v oblacích“, to je Jeho svit je zahaleno (v nejjednodušší řeči a způsobu – jako je často slunce přikryto mrakem, ale proto přece neztrácí lesk a teplo. Tak neztrácí ani mé působení na tomto poli nic, i když je ještě mnohým nepochopitelné, že v něm nemohou ještě vidět „lásku Otce“ jako jiní, kteří v tomto čistším styku (místo ponižování Mne) obdivují mou největší nádheru, totiž, mou blahosklonnou lásku k mým pozemským dětem.

Milé děti, bděte, abyste se nedaly svádět vnějším chtěním – přivádět jiné k víře požehnáním, které vám plyne ze styku (se Mnou a mými), neboť v takové (vynucené) víře nepůsobí milost,) proto i Ježíš působil zázračně jen tam, kde byla víra, která lásku ke mně podporuje. Vynucující znamení (zázraky) podněcují spíš k bázni a hloubání a ty zahánějí srdečnou důvěru ke Mně, jaká má být mezi Otcem a dítětem. Jen tento účel máte mít na zřeteli, hodnotíte-li se jako šťastní, že jste zařazeni do tohoto styku milosti.

Proto se nedávejte svádět falešnými proroky, kteří (zevně) provádějí víc než vy a kteří vás hledí zesměšňovat pro vaši prostotu. Připomínejte si i v tomto případě Můj příklad, jak jsem se zřekl vší vnější moci při svém zjetí a posiloval jsem se jen v modlitbě na Olivové hoře, neboť jen tak jsem mohl svůj úkol řešit, tedy i vy jako mí praví následovníci.

Vaše zázračná působení mají být jen v MOCI modlitby (opětovná připomínka, aby Boží děti připravovaly mýlíci se a slepě na příchod říše míru) a tu vám pošlu anděla, který vás posílí a svede dohromady s mými vyvolenými. Amen, Váš věrný Otec.

Pokyny ke spiritismu II.

„Uvidí, koho probodlí“ (Jan 19, 20. 37)

Milé děti, toto slovo je velké slovo a má hluboký význam. Velké zaslíbení je ve slově „uvidí“. V něm je obsaženo, že mají všichni přijít k pravému poznání, jaké vzpoury se dopustili proti laskavému Otci. Všem duchům na onom světě se jednou odhalí, kdo jsem, i když se to už na zemi neděje nebo jen méně.

Zřekl jsem se vší vážnosti a cti, která se u lidí vzbuzuje pozorováním Mých děl. Jen proti-lásku potřebuji. Proto ji musím všem Svým dětem představovat, a to se děje Mým pozemským putováním, Mou naukou a Mou smrtí. Ale pochopit to zcela, jak to Má láska žádá, se žel zřídka podaří duši v pozemském těle. Je příliš vtažena do vnějšího a zvláště v nynější době, kdy je celá církevní nauka smíšena s lidskými náhledy. Místo aby svatý Duch vstupoval do svého úřadu a vysvětloval svaté Písmo, (jako Duch pravdy svým jemným váním do mysli, srdce), se posadil za to rozum.

Málokterí si uvědomují, že se lidé tímto našeptáváním (zlým) zbavili ráje. (Omezeného rozumu je třeba jen pro přirozeně světské účely, jako k povolání atd., ale pro věčné pravdy je rozum jako svrchovaný neschopný, nýbrž je dokonce hlavní překážkou, neboť pro duchovní je dáno světlo v srdci)

Má smrt na kříži se v církvi sice ještě představuje jako hlavní čin Mé lásky, ale vedle toho se ihned vytěžuje ke vší lidské pohodlnosti: že vymohla smíření mezi Mnou a Otcem, a tím lidi

zprostita vši viny, všeho promeškání, proto se smí duše podle tohoto (falešného), pojetí obrátit zcela k hmotnému a nepotřebuje se snažit stát se „jedním s Duchem.“

Ó, děti, jak velké poblouznění způsobila taková víra, jak přenáramně jsem tím marně trpěl do krajnosti a jak mé utrpení a truchlení pro mé pozemské děti stále dál trvá. Musím čekat, až Svým mírným zasahováním získám nejprve jen jednotlivé na svou stranu, (že Mně a mému plánu lásky správně porozumějí), abych dal těmito přitahovat zase některé další.

Tak jsem vám dal zase nahlédnout do poměru mezi Mnou a člověkem UKÁZAL VÁM, JAK má láska musí prahnout a teď se vás táží: Chcete se Mne zcela držet podle mého smyslu? Nebudu vám přitom příliš mnoho nakládat, nýbrž Svou Boží silou mocně podporovat a poněvadž znám vaši čestnou kladnou odpověď, tak chceme nyní vzájemně držet hostinu lásky včetně všech našich, kteří jsou ve svazku s námi, (to je kteří Pána milují a jeho dílo vykoupení správně pojmají a chápou) Amen. Váš Otec Ježíš.

Pokyny ke spiritismu III.

Milé děti, po Svém vzkříšení jsem se musel svým učedníkům jen poněnáhu zjevovat a přesvědčovat je, že jsem skutečně z mrtvých vstal, ač přece neviděli probuzení ze smrti po prvé. Byli svědky probuzení Lazara a mládence z Naimu a jiných ještě, ale to přikládali jedině Mé síle a domnívali se, že i Já potřebuji probuzení (vzkříšení) jiným. Proto se i u nich musela rozněcovat víra, která je přesvědčovala, že jsem si silou v sobě, tedy Boží silou, sebe sama zase život dal nebo tělo (mrtvolu) mohl znovu oživit, a to jim ukazovalo mé stále trvajícím bytím, neboť život znamená – být věčný a nemoci nikdy vyjít (přestat), oproti tomu smrt je pouze přechodný postup – dá životu jiný tvar. Když duše opustí hmotné tělo, nastává hned nové tvoření těla duševního, a to je různé vzhledem k času a tvaru.

Tento čin jsem musel já jako všichni lidé prodělat, a tak i nové tvoření svého těla. Avšak poněvadž se už cítilo zcela proniknuto Boží láskou a Já jsem je dal dobrovolně ve smrt, (do smrti), která měla u sebe všechny hrůzy, tu tím byla zrušena delší přestávka novotvorby a zajatých duchům, kteří ještě čekali na vykoupení nebo na sílu pro získání duševního těla, byla přinesena radost a naděje, že i oni budou toho účastní.

Satan popíral tuto novotvorbu a zušlechťování, proto viděl svou celou porážku v mém zjevení ve znovuvzkříšeném těle, kdežto praotcové a pralidé se ke Mně a mé milosti obraceli s plnou radostí.

Teprve se vzkříšením začíná blaženost s pravým dětským právem, neboť i ve Starém zákonu jsem byl sice Otcem lidí, ale pouze jako Tvůrce a ve svrchovanosti Jehovy, avšak v Novém zákonu vašim milujícím Otcem a dokonce Bratrem jako Ježíš a jako věčně trvajícím spojení skrze smrt na kříži a vzkříšení, poněvadž jsem ještě i teď zvolil lidský tvar pro své vzkříšené tělo, zatímco jsem mohl dokázat Své Božství a moc v podobě andělské. Ale chtěl jsem lidem přitom ukázat, že vůči nim zachovávám pro celou věčnost stejnou lásku, stejnou pokoru, stejnou blahosklonnost, jak jsem je měl při Svém pozemském putování.

Milé děti, ve způsobu mého vzkříšeného zjevení spočívá pro vás a všechny lidi ještě zvlášť velká hodnota, že Mě smíte pro všechnu věčnost milovat jako svého Otce a Bratra zrovna jako kdysi mí apoštolové, když jsem byl na Zemi. A to vám dává svědectví a uklidnění, že se nevztahuje k Mé cti, (že se Mne nebojíte, když Mi dětsky důvěřujete a věříte, že jsem u vás a dětsky s vámi mluvím a se stýkám jako kdysi s apoštoly na cestě do Emauz , kdy byla přece ve hře zase má všemoc, když jsem vstoupil do místnosti při zavřených dveřích.

A aby se u vás, lidí, zase rozšířila tak důležitá víra, dávám nyní – stýkat se duchovnímu světu s lidmi vždy víc a více a stále zřetelněji.

Tak slavíte i Velikonoce jako potvrzující svátek, že nejsem jen vašim Tvůrcem a Bohem, ne jen vašim Kristem na kříži, nýbrž i vašim milujícím Otcem do vši věčnosti, a to stejným způsobem, jak jsem se ukazoval (lidsky) Svým prvním apoštolům. Váš Otec Ježíš. Amen.

Vysvětlení některých pochybností

Někteří bibličtí š'ouralové, namítají, že Pavlova slova „jak strom padne, tak zůstává ležet“, nejsou v Novém zákonu, ale jen ve Starém zákonu (Kazatel 11, 3-5).

Apoštol Pavel. Zdravím vás ve jménu milého svatého Otce. I já jsem zažil bouři vnitřně i zevně (Skutky, kap.9 a 27) a byl jsem rovněž zachráněn milostí Ježíše. I já jsem byl pronásledován různým způsobem a věcmi, a jsem tedy věrným druhem v utrpení i bratrem Cyrenia. (Dětství Ježíše, kap. 178 – 188).

Mé poslání je ještě dnes přispívat, pomáhat všem misionářům a poněvadž se láska sdílí, cítím jako jejich věrný bratr a průvodce všechna jejich utrpení, jen s rozdílem, že mám už víc moudrosti, abych stále zase nacházel novou sílu v Otci samém. Toto umění nebo spíše toto právo je pozemským bratrům ještě málo známo, neboť se musí dobýt zkušeností a láskou. (Proto zdůrazňuji - blažení tak často slovo: „my, kteří jsme dosáhli nahlížení k živému poznání věčné lásky, která působí vlastně podstatné, co nám je často neporozumitelné při různých událostech a příhodách)

Dnes tu jsem zvláště na přání jednoho vzdáleného bratra, abych mu dal vysvětlení na jeho otázku: Jak je to se slovy, která jsem kdysi vyslovil nebo (spíš měl vyslovit?), a to při velmi vážném činu. Mnoho mých dřívějších (Saulových) přátel minilo, „že jsem měl své obrácení zatajit, tak jsem si mohl uspořít mnohá utrpení a obtíže, kdybych si své otevřené vyznání šetřil až pro onen svět“ a skoro bych byl následoval tuto radu rozumu. Avšak právě tu ve mně zaznělo : „Jak strom padá, tak zůstává ležet.“ Jsi-li zde na Zemi zbabělým – vyznávat Ježíše jako svého Pána, tak se setkáš i na onom světě s mnohými překážkami, a poněvadž ke mně hledělo tak mnoho očí, zda se tak zachovám, tak jsem musel tím svobodněji a odvážněji mluvit pravdu, neboť ve mně zněla zas slova „Jak strom padá, tak zůstává ležet“. Ale poněvadž se tato slova vztahovala víc k mým osobním poměrům, tak je tehdejší církevní úřady nepřijaly a (nejsou v dnešní Bibli).

„Že jsem po mnoho let pracoval dnem i nocí (na misijním poli) horlivě, z toho by vznikla velká pergamova role, to si každý křesťan umí dobře představit. Ježíš dopustil toto utlumení a zkomolení, poněvadž nechtěl působit jedině slovem, nýbrž Sám na každém člověku svatým Duchem. Tento velký apoštolský úřad Si Sám vyhradil a tím nebude ani dnes nikdo zkrácen v pravém poznání, kdo Ho hledá z lásky, nýbrž Duch v něm způsobí, že se v názorech bude vše tak zdokonalovat, že mu může i tato dnešní malá Bible opatřovat dost pomoci k odkrývání pravd.

Proto se nezneklidňujte malými hloubáními, která pocházejí často ještě od duchů, kteří byli částečně činní už za Mého života a chtěli zničit vše, co sloužilo ke cti Ježíše. Tito (antikristi) jsou i nyní velmi činní. Byli to totiž velmi zatvrzelí lidé. Ač na ně milost mocně působila, pronásledují přesto s ďábelskou zlostí zvláště taková slova, která byla pro každého badatele zvláště cenná nebo by i teď ještě byla.

Setkáte-li se s takovými kritickými rozpory, tu vám připomínám výrok ze svého pozemského putování: „Máme co bojovat nejen s masem a krví (které obsazují přirození souzení duchové), nýbrž i s knížaty a mocnými, kteří vládou v temnotě tohoto světa, totiž se zlými duchy pod nebem.“ Tedy s těmi, kteří Ježíše už tehdy pronásledovali a ještě dnes jako pronásledovatelé skutečné pravdy (a jejich přivrženců a sluhů) lidi ovlivňují.

„Je tedy i odpor duchovního světa (a jeho vliv), který uzpůsobuje lidi k vyhledávání slov proti pravdám. Zůstávejte při tom klidni a nedopřávejte takovým lidem příležitosti ke sporům. Ale modlete se za ně, aby se osvobodili od svého temného okolí a dávalo se jim pravé světlo.

To vám říká váš Pavel ve své současné apoštolské službě jako váš pravý bratr. Bůh Otec vám žehnej. S Bohem.

Slovo Boha v člověku

Přídavek k dodatku

Co se vlastně děje v srdci člověka, když mu Ty, ó, Pane, Své slovo do něho diktuješ?“ (Každého samostatně myslícího člověka musí přece tato otázka „ Jak přichází slovo k člověku?“ vysoce zajímat, aby přišel i k jasnějšímu náhledu na Bibli.) První byla, zda je katolická, nebo protestantská církev bližší nauce Pána? Je zodpovězena ve „Znamení doby/. Chtěla

by částečně vědět, jak se to děje, aby si všímala i sebe, když jiný hlas říká v nitru věci, které nerostly na vlastní půdě, částečně. Tento duchovní vliv popisují různá media a pisatelé rozdílně, a proto chce teď o tom vysvětlit. Které sdělení je pravé a nejlepší? Poněvadž jsem se sám v posledním diktátě dotkl tohoto bodu, tak vám chci v tomto ohledu říci bližší, abyste vy všichni mohli lépe oceňovat má sdělováním i toho, kterým (skrže kterého) vám je dávám. Ale především musím nejprve předeslat duševní nauku nebo psychologické zkoumání, abyste lépe rozuměli stavbě a souvislosti své tojjedinosti, to jt duchu, duši a tělu, abyste se učili to poznávat a pak teprve můžeme přejít k vyjimečnému případu, který může nastoupit, když se tyto lidské součásti tak vyčistily a staly jemně citíciemi ve své duchovní oblasti, že slyší věci a často mohou i vidět, co je obyčejnému člověku uzavřeno.

Nuže : Připomeňte si slovo o trojjedinosti, které jsem vám dříve vysvětlil. Teď vám je musím osvětlit ještě blíže, abyste mohli poznat, z čeho se sami skládáte a co je u vás to nejušlechtlejší. Skládáte se ze tří částí: ducha, duše a těla. Duch jako jiskra ze Mne je vám dán, abyste jím dostávali sebepoznání a vědomí, že nejste stvořeni jen pro tuto pozemskou hroudu. Byl do vás vložen už při plození, chová se trpně a dává duši klidně budovat její hmotné tělo, neruší ji ani později, když je tělo dokončeno a člověk vstoupil do zralejšího věku. Dává se jen tu a tam poznávat ze středu srdce, když se duše přiklání tak zcela ke zvířecímu (hmotnému) a tu je to jen neurčité, temné tušení, které se k duši plíží při mnohých činech, kde pak cítí, že nejednala podle svého určení.

Duch je vzdělán, nepotřebuje výchovu a vzdělávání. To vše je jen věcí duše, která se musí nejprve učit znenáhla tělo vycvičovat, aby se jí pomáhalo v naučeném, zvláště ve věcech, při kterých nemůže nechat mechanismus těla bez povšimnutí. Duch začíná vystupovat ze svého obalu teprve, když se duše už tak dalece odvrátila od světských věcí, že si všímá duchovního jako nejvyššího a hledá je. Zde je časový okamžik, kdy Duch hledání ulehčuje a sám se dává duši najít. (Probouzí se pocit nesmrtnosti).

Až dotud žila duše životem, který měla společný se zvířaty a málo jej přesahoval. Ale jakmile se uplatňuje duchovní zásada, ustupují potřeby duše a těla, podrobují se vyšším účelům a začíná duchovní, nikdy nevodnoucí květnatý život. Až dotud duše jen spala nebo se sama ukořebala do snů, které měly jen jako hlavní účel svět a jeho příjemnosti. Až k tomuto probuzení byla duše a tělo jen dvěma živořícími rostlinami, kde rostla jedna kvůli druhé ke společnému účelu (jak je to v obyčejném světském životě a zvláště teď všeobecně).

Často se událo něco, co nebylo zrovna podle věčných duchovních zákonů a duše velmi dobře slyšela v sobě hlas, který jí vážně vyčítal a vy mu říkáte všeobecně „svědomí“, poněvadž se nedá popřít a podle jména vystupuje jako něco určitého. Tento hlas říká člověku často věci, které by nechtěl slyšet, tento hlas je částečně hlasem vašeho ducha, částečně hlasem (ochranného) ducha, který vás doprovází, nebo hlasem anděla, ale vedle toho můžete slyšet i hlasy, které by vás chtěly svádět ke zlému, a to jsou pak hlasy vaší sebelásky nebo zlého ducha (ďábla), který tím, že vás svádí ke špatnému, sám sebe považuje za omluveného, poněvadž si myslí: „Ten dělá také to, co jsem udělal, i on nemohl odporovat jako já, a tak nyní nejsem trestuhodným já, nýbrž lidská přirozenost.“

Konečně je ještě jiný hlas, který vás často jemně napomíná, a když pomýšlíte udělat něco, kde by vám už vaše svědomí předem kázalo nesprávnost vašeho úmyslu, tu slyšíte trpělivé proti představy, napomínání, a to je často Můj hlas. Zde se dává najevo Mé našeptávání do vašeho srdce. Hlava se svým myšlením mlčí a vy cítíte nebo slyšíte, jak vám tento hlas pomalu a klidně rozebírá vše pro a proti jednání, které chcete udělat.

Kdo se nyní začne oddávat tomuto hlasu, dopřávat mu sluchu a podle slyšeného jednat, bude poněkud veden od vnějšího života k vnitřnímu, který mu připraví požitky, že může světské lehce oželeť. Tímto způsobem se posiluje víc a víc a duchu ve středu se usnadňuje – vtiskovat duši víc a víc svůj duchovní řád.

Je-li tu případ, že duchovně – duševní život dosáhl určitého stupně a Já právě potřebuji, člověka, který by Mé slovo předával jiným, oznamoval je čistě, jak je dávám, tu použijí takovou už polopřipravenou duši, abych jí (skrže ni) podporoval Své účely.

Že pak je psaní nebo duchovní slyšení rovněž rozdílné, různé, pochází z toho, že příslušní jedinci nestojí na stejném stupni duchovního vzdělání, a proto se musí s jedním jednat jinak, než s jiným, když má Mé slovo dávat dál.

Často k tomu volím i lidi dobrého srdce a dobré vůle, kteří ve své prostotě však stojí na dost vysokém mravním stupni, aniž to sami vědí. Těmto nevědomým poloandělům musím pak vést přirozeně ruku Sám a psát s nimi spíš mechanicky, neboť nejsou cvičeni ve vnitřním slyšení.

Tak je Mé vtékání i malým rušením (poruchou) organismu života. Jakmile působím na srdce nebo prostřednictvím slunečního pletiva na nervy, vyřazuje se mozek ze hry, Kdyby totiž někdo při vtékání chtěl o tom přemýšlet, tu vtékání ustává a on už pak nemůže dát dostačující odpověď.

Při vtékání nebo vnímání (poslouchání) Mého hlasu je písaři, jako by mluvil s jinou osobou, která se zpočátku jen ptá, ale pak bez přestání dál vypravuje a mluví. Všechny jiné představy ustupují, všechny výtvořené představ mizí, člověk je pouze uchem (duchovním okem), a to jen duchovním uchem, neboť se nestará o hluk (záležitosti) vnějšího světa, který k jeho duchovnímu uchu doléhá. Soustřeďuje se jen na poslouchání mého hlasu, žije společným životem se Mnou a předává pak i věrně doslovně dál, co jsem vám chtěl říci, abyste pokračovali dále v osvětlování a zlepšování se.

Už v nejstarších dobách bylo toto vtékání a naslouchání mého hlasu dáno jednotlivým lidem. Všichni proroci Starého zákona byli jen naslouchači mému hlasu ve svém srdci.

Teď, kdy mi záleží na tom, abych lidstvo přivedl co možno nejdříve k jeho konečnému cíli, se tito, Mnou vyvolení lidé nemusí uchýlovat do pusté samoty jako dříve poustevníci, teď se stal sám celý svět pustinou (pouští), a kdo se začíná Mnou zabývat a mému hlasu naslouchat, je už teď zcela poustevníkem, poněvadž se odvrátil od vnějšího světa a žije jen svému nitru a pracuje na budování chrámu pro lepší život.

Ještě je třeba zmínky, že i duchové mohou mít vliv na srdce člověka. Chce-li se to pak přenášet na papír nebo si dát vést ruku duchy bez vůle, tu máte celý pochod spiritismu před sebou. Při styku s duchy se jen podmiňuje, aby nervová soustava nebyla příliš pevná a mohla se snadno uvolňovat, a to je snazší u žen než u mužů. Víte, co při těchto spiritistických otázkách a odpovědích vychází a umíte to už i posuzovat, poněvadž jsem vám o tom už dříve mnohé řekl.

Mé vtékání se přirozeně velmi liší od sdělování duchů, u nichž nejvýš dobře slyšíte krásné nauky podle stupně ducha samého, ale u Mne slyšíte Boží, nezvratitelné pravdy. Podrobíte-li sdělování duchů zkoušce, nebudou vás podněcovat, abyste je četli dvakrát nebo třikrát - krátce řečeno - budou vás nutit, kdežto Má slova dělají vlastní podstatu (bytí) jako nikdy nevodnoucí, libě vonící květinu, po které zase vždy sáhnete, abyste se její vůni znovu kochali, i když jste ji také často odložili. Toto je zkušební kámen mezi sděleními konečných, stvořených duchů a nekonečným Tvůrcem, vaším Otcem. Mnozí z vás závidí Mému písaři. Na jedné straně mají pravdu, ale na druhé také ne, neboť Můj písař se musí vytrvale podrobovat mnohému a láskou ožít pro Mne a své bližní, kde by právě uchazeči o takovou milost mohly silně chybět příslušné vlastnosti, kdybych ho vyvolil jako svého písaře. Proto to ponechejte stranou, uvažte, že jedině Já nejlépe vím, k čemu je kdo potřebný. A když někoho táhnu k sobě psaním, buďte ujištěni, že posluchači a (vykonavatelé) psaného Mi stojí stejně tak blízko jako písaři.

Přijímejte jen nebeskou stravu, jakou vám dávám, žijte podle ní a nechávejte každého v povolání, do kterého jsem ho postavil. Všichni budete jednou moci ukojit na Mé otcovské hrudi velký tlak sjednocení. Nikdo nebude mít přednost, neboť jste všichni Mými dětmi. Toto slovo od vašeho Otce ať vám stačí (v této věci) s Mým požehnáním. Amen (Jan 7, 17).

Pokyny o různosti duchovních názorů

Teď ti chci sám sdělit, že dopouštím spor mezi duchy nebo rozdílnost názorů o mém bytí a působení jako Otcí, Synu a Duchu a o mé nauce smíření. Proto se k mediu tlačí všelijací duchové, aby se uplatňovali, a tak si někteří přisvojují i jméno „Luther“ a představují ho jako zkroušeného.

Luther byl už ve své době mým sluhou a předchůdcem pro můj druhý příchod, neboť Lutherem se každému zpřístupnilo Písmo, a to muselo napřed být, než jsem se chtěl sděleními shora oznamovat. Učitelé a představení se totiž stavěli mezi Mne a lidi a přinášeli jim zase mylné pojmy o Mně pro svou vlastní výhodu. Proto musel Luther silně zdůrazňovat nauku smíření, (aby se lidé zase více přímo drželi) jedině pravého „Prostředníka“ a učili se postrádat ty, kteří se

stavěli mezi Boha a lidi (v protikladu k mnohým zneužíváním skrze oběti, obřadní službu a vnější způsoby, při kterých se srdce nezúčastňovalo).

V době Luthera bylo lidstvo udržováno ještě v přílišné nevědomosti, a proto se mu muselo podávat něco (jednoduchého), co mohlo s radostí přijímat. Jako se vše vyvíjí postupně podle mého věčného řádu, tak je tomu i s mou naukou. Smysl Písma svatého se bude odhalovat po-nenáhlu, ne jedním člověkem, zvláště k tomu nadaným, nýbrž zápolením a hledáním mnohých čestných duší. Něco bude pochopitelnější tomu, jiné zas druhému, aby se tím působila láska ve všech, aby se jeden druhému stával nepostradatelným.

Všechny názory o náboženství a poznání mé podstaty (bytí) jsou ovlivňovány shora a jejich základem je láska jen s rozdílem, že jeden názor potřebuje delší doby, než přijde ke stanovisku, kde se lásky docílí. Jiný názor naléhá hned na lásku. Láska se plodí činy (skrze činy). Proto se všichni muži víry, kteří chtěli jiným vštípit své názory, nesměli bát námahy a snahy, úsilí. Já žehnám každému úsilí, když se snaží o cíl – pracovat pro Mne a bližní, k Mé cti a blahu bližních a něčím přispívat.

Proto máte jako pravé děti Boha při čtení spisů o mužích, které Duch Boha podněcoval, konat něco pro mou říši, dávat vždy vládnout lásce při posuzování a pokud přijdete na místa, která odporují vašemu pojetí, chápání, tu se obračete ke Mně o svatého Ducha, který vás povede do veškeré pravdy. Uvažte, že vám přichází pak jen můj Duch na pomoc, kdežto jiní, jichž se snad dovoláváte na onom světě, nejsou často s to dát vám potřebné osvětlení a že to často není ani připuštěno, že (to) nesmějí sdělovat, poněvadž by se tím mohlo založit (zapříčinit) mnoho neštěstí a podněcovat zase mylné pojetí. Když lidé narazí na názor, který je podle nich nesprávný, hned zavrhnou vše a neuvažují, že se člověk rovná váze, kde převažuje jednou dobré, jednou zase chybné, špatné. Proto si Má moudrost vyhradila propůjčit člověku Ducha osvětlení podle stupně moudrosti jeho samé lásky. Přičiňte se tedy o onu lásku, která dokazuje Boží původ ve vašem myšlení a konání, a pak máte přímý přístup ke Mně a nepotřebujete zprostředkování duchů. Amen..

Přestane jednou smrt?

Milé děti, na otázku, zda ještě přijde čas nebo stav člověka, kde se nebude smrt ukazovat ve svém nynějším druhu a způsobu, závisí odpověď na člověku samém. Lidé byli od počátku určeni k tomu, aby vcházel po lehké proměně jako „mé děti“ do nebi. Ale když jejich (hmotné) tělo bylo hříchem znečištěno, muselo být rozpuštěno, aby jednotlivé Boží duchovní částice, které v něm ještě jsou, se použily k novotvorbě (duchovního těla), a proto je člověk v tomto okamžiku (smrti) bez vůle. Z toho vysvítá, že musí zemřít. Málkteří by totiž tento čin umírání (v pravém smyslu) ode Mne žádali, a kdyby někdy byl i takový případ, tu by však neměli dost náhledu a moudrosti, aby pro to volili správný okamžik.

Proto je smrt činem milosti, kterou lidem podle Své Boží moudrosti prokazují. Proto jsem si hodinu umírání každého člověka vyhradil, poněvadž jedině Já ho prohlédám a volím pro duši takovou dobu, kdy může nejsnáze zavést své oblažování v onom světě. Mám totiž vždy duši umírajícího na zřeteli, proto často i zázračně a nezbadatelně zasahuji. Jsem pak obžalován z nelaskavosti, zatímco však Já uvádím vše tak v souvislost, aby se při tom docílovalo vždy jen duchovně dobrého. Druh smrti je ovšem následkem hříchu.

Zda dojde někdy k jiné proměně? Na tuto otázku mohu jen říci: „Až přestane hřích, přestane i smrt.“ Ale potrvá to ještě asi dlouho, než jen nejprve jednotlivci lidí to přivedou tam, že jejich tělo bude Božím Duchem proniknuto tak, že bude možno vzít je ihned jako duševní tělo na onen svět. Jsou už sice zbožné duše, které stojí opravdu ve vroucném společenství se Mnou a pro které smrt už není hrůzou. Ale takový stav je duchovní, a proto tak blažený, že se nemůže vysvětlit slovy, která jsou ještě hmotná, ani jej tělesné oko nemůže vidět. Jiní to mohou sice i pozorovat nebo tušit klid a oddanost takového odlučujícího se, ale takový pochod nenastane a nebude všeobecností, bude jen u pravého dítěte ze Mne, jako se tak málo lidí všeobecně znovuzrozuje. Má shovívavost je ještě dost veliká, aby dávala trvání svobodné vůli člověka, a proto se i tento převrat děje velmi pomalu.

Tato víra jednotlivých skupin věřících v náhlou proměnu se zakládá na zděděném pocitu, tušení o prastavu člověka a u duší, které se snaží zbavit se hříchu. Mělo by to tak skutečně být

a dít se. Pokud tato víra nabádá zaujímat takové stanovisko, jakého má duše dosáhnout, je dobrá. Ale na druhé straně vede i mnohé k omylu : Věří, že smí své znovuzrození (beze škody) odkládat až tam, zatímco je přece znovuzrození hlavní podmínkou, aby se pak orgán – hmotné tělo odložilo a mohlo podle Mé vůle vejít k blaženosti.

Co jsou lidé, docházelo i k jednotlivým případům, že lidé byli (náhle a úplně) vychváćeni ze Země, a dochází k tomu i dnes. Ale není třeba se tomu zvláště divit. Přirozené usnutí a už neprobuzení bere smrti strach o pozůstalé. Ale většinou je to hroznější pro okolí, než pro umírajícího (aspoň takového), který si už za živa byl vědom svého Božího určení a svůj život podle toho zařizoval.

„Tak vidíš i ty, Můj milý synu, že pro Mé děti by měl jiný způsob smrti malou cenu a ostatním by taková náhlá proměna připravila spíš úzkost a strach. Padali by úzkostí a hrůzy k mým nohám, ale ne z lásky. Proto musím zase dávat vládnout lásce a vývojový postup jednotlivé duše jakož i své říše míru očekávat s trpělivostí. I dnes ti znova žehná Má otcovské láska. Ježíš – Jehova.

Slovo útěchy pro matku

Mé dítě, piš, co ti říkám. Mé otcovské srdce je každému otevřeno, a tak i tomuto dítěti, které mě v bolesti hledá. A já hned přicházím, abych je potěšil a občerstvil svou láskou. Hle, Mé dítě, Má láska ti způsobila rány a chce je zase vyléčit a dát ti nekonečně víc, než jsi ztratila, neboť hle, tvůj syn, kterého oplakáváš, není mrtvý, nýbrž žije. Volal jsem ho, on přišel ke Mně s radostným srdcem. Smrt nehledal dobrovolně, byla to má vůle. Proto se netrap, je doma, v otcovském domě a je spokojen s dědickým podílem, kterého se mu dostalo mou milostí a mým slitováním.

Uchop ve víře mou otcovskou ruku, důvěřuj tomu, který ti toto poslal, má útěchy a lásky ještě mnoho, neboť otcovská láska nemá konec ani cíl.

To ti posílá k útěše tvůj svatý Otec Ježíš. Amen.

(Tento syn byl po dvouletém pobytu v Americe vytažen z vody mrtvý).

Nový dodatek.

Už v předmluvě jsme se dotkli vysokého významu důkazu o pokračování života lidské duše po smrti a ten se může nyní kamkoli přinést, a to Pánem připuštěným stykem s oním světem (ten ale ovšem jako vše na Zemi může oběma stranami utrpět zneužívání), tak ať nám jsou zde podávaná nová svědectví z našich kruhů velkou hodnotou, poněvadž jsou podněcována samým nebeským Otcem, aby nás posilovala v našich bojích a pochybnostech, abychom pevně setrvali na cestě k cíli, která je sice poněkud obtížnější, ale kratší, jak se nám na základě jedinečné věčné pravdy tak jasně ukazuje. Varuje nás před nebezpečími, napomíná nás, abychom dobře prospívali a užívali doby milosti. K tomu nechť dá předobry svatý Otec jako staré, tak i této nové části předkládané současné knihy všem čestně hledajícím Svě požehnání.

Grado v Adrii, v srpnu 1894

Vydavatel

Co se týká zbožné spiritistické společnosti ve Stuttgartu

Srdečná snášenlivost

Jak jsem vám už v Otcových dopisech řekl, že jsou v každém duchovním směru (záměru) mé děti takové, které Mě vážně hledají nebo takové, které se chtějí jimi stát. Oklika nevádí. Ač je lepší jít přímou cestou, nebráním nikomu, chce-li jít oklikami, neboť hlavní věcí je vždy, že Mě lidé hledají, ať přímo nebo nepřímou, to zůstává stejné, na konci dojdou přece všichni k cíli. Proto zůstávejte v klidu u všech, jejichž cílem jsem Já, jsou v mých rukách a od sebe je nepustím.

Udržujte mezi sebou lásku a svornost a buďte všem ze srdce oddaní. I když nejdou s vámi, jdou přece se Mnou, a proto jste všichni „mými dětmi“ a mezi sebou „bratry a sestrami,“ poně-

važď máte jednoho Otce. Proto se od nikoho neodtahujte, ať je vaše láska a vaše srdce každému otevřeno a potkávejte každého se stejnou láskou a srdečností, neboť, kdo není Mě příliš nepatrný, nemá být jím ani vám, chcete-li, abych vás miloval.

U Mne neplatí rozdíl stavu ani náboženství. Jen, čí srdce Mě miluje, je tím, co u Mne platí, ať je králem nebo žebrákem, hříšníkem nebo spravedlivým, pánem nebo sloužícím. To vše nemá u Mne váhu, jedině láska vše zvažuje a vyrovnává.

Běda tomu, jehož srdce shlíží (povýšeně) na chudého, to mu chci udělat i Já, ale ne s milujícím okem, nýbrž s trestajícím pohledem plným Božího hněvu. Kdo utlačuje chudé a bídou trpící, nemá v době jiskru Mé lásky, je ďáblem a zůstane jím, až ho Můj Boží oheň stráví a rozpustí ve všechny jeho části, aby oddělil základně zlé od zlého, základně zlé předal ďáblům nejspodnějšího pekla a zlé dál pěstoval podle přirozenosti odpovídající buď rostlinnému nebo zvířecímu druhu a tak vedl vstříc zdokonalování.

Tak se i u nejhoršího člověka smí ztratit jen základně zlé, ale nikdy ne celý člověk. A to základně zlé v člověku pochází z nelaskavosti a zatvrzelosti. Člověk, který začíná nelaskavě a tvrdě posuzovat svého bližního, bude brzy i tvrdě a nelaskavě vůči němu jednat, zlé mu způsobovat a konečně bude jeho nepřitelem.

Tak daleko může vést nelaskavé slovo, ba pravím vám: Nelaskavé slovo otevírá dveře k peklu, a když jsou otevřeny, hrozí vám velké nebezpečí, že se k otevřeným dveřím budete přibližovat, abyste se konečně stali satanovou kořistí.

Proto se chraňte tohoto výtoku pekla. Jako vede láska k nebi, tak nelaskavost k peklu. Tu říkáte s polekaným srdcem: „Nebyli jsme všichni vůči sobě už nelaskaví? Dokonce k svým nejbližším, vůči těm, které milujeme? O ostatních už nechceme vůbec mluvit, neboť tu to stojí opravdu špatně s naším „přícházením do nebe“, když tak ostře zkoušíš naše slova. Milý Otče, polož balzám na ránu a ukaž nám zase svou lásku, neboť bez tvé lásky jsme všichni vespolek hodni smrti.

Milé děti, nehleďte na to bázně, vždyť vás všechny nazývám svými dětmi a učím vás milovat, chválit a velebit Otce po způsobu andělů. Proto, děti, milujte nezměrně a modlete se bez ustání, neboť tak najdete se svými hříchy nebeské dveře otevřené. Vyznáte-li „jsme hříšníci“, vyznám vás jako své děti a dám vám pocítit své slitování ve své věrné otcovské náruči. To je balzám na ránu. Proto se těšte z radostné zvěsti, kterou vám dnes váš Otec přináší, aby se Jeho dílu lásky dařilo. Amen.

O účelu Otcova slova

Nyní jsem vám ukázal, jak se všichni máte jako bratři a sestry vzájemně k sobě chovat a jeden druhého si považovat a že nikdo není vyšší ani nižší než druhý. Tedy piš i pro tohoto bratra slovo z mé otcovské lásky, aby se i on naučil poznávat Mě v mé velké lásce a pokoře, jak sám přicházím ke každému svému dítěti, nese-li jen pravou touhu lásky pro Mě ve svém srdci. Tu je plním sám svou láskou, milostí a slitováním, aby jeho touha po lásce rostla a vzrůstala se stále mocněji, toužení po Mě naplňovalo jeho srdce. To je účelem mého přímého slova. To má bázeň a ostych přede Mnou proměňovat v lásku, a tak tvořit most k mému otcovskému srdci. Ale kterému dítěti takto klestím cestu, tomu se i mnoho dává, a komu je mnoho dáno, od toho se bude i mnoho žádat. Proto ať nikdo nebere na lehkou váhu slova lásky, nýbrž považuje je za dar nebe. Žádný člověk ani anděl je nemůže udílet, jedině Otec je může darovat svým dětem, které jsou dobré vůle, které se snaží podle nich zařizovat svůj život - podle slova a vůle Otce. Jedině těm bude mé slovo a má láska trvalým požehnáním a vůdčí hvězdou z temnoty ke světlu.

Ale kdo čte Má slova jen ze všetečnosti nebo mamivého vědění, tomu budou soudem, který ho bude jednou soudit a trestat.

Proto se všichni dobře zkoušejte, z jakého důvodu a příčiny se přibližujete k mému stolu a Mě prosíte o živý pokrm, o chléb života. Pravím vám: Slyšet Mé slovo a nekonat podle toho je hřích, který se vám může těžko kdy odpustit. Slepému nelze počítat za hřích, že nevidí, ale co se má stát s těmi, které má milost udělala vidoucími, a přesto setrvávají v hříších? Pravím vám: Ty bude odsuzovat (zatrácovat) jejich vlastní srdce a jejich vlastní úsudek je bude soudit

k smrti, ze které nikdy nepovstanou, protože milost promrhali a Mou lásku pošlapali. Pro takového hříšníka je i sama Má trpělivost a shovívavost u konce.

Mé dítě, tvé srdce se třese před vážností a přísností mé svaté Boží řeči, připomínáš Mi, že jsem hříšníkem, který činí pokání a obrací se, slíbil milost a řekl, že Má shovívavost a trpělivost nevezme nikdy konce. Jak se to má k hořejšímu výroku vzhledem k nekonečné lásce Otce? Tak se ptáš ve svém srdci a Já říkám, že máš všechen důvod k této otázce, neboť vskutku, nebudeš-li ty a vy všichni držet mou lásku pevně, co z vás bude nebo by bylo, když jste všichni více nebo méně hříšníky?!

Avšak aby u vás nepovstala pochybnost o mé lásce, chci vám ukázat rozdíl mezi zatvrze-lým hříšníkem a hříšníkem obyčejného druhu, to je dítětem, které vzdor své vážné vůli už ne-hřešit přesto do toho či onoho hříchu, který v jeho těle spočívá a slouží ke stálému pokořování, upadá a svoluje. Rozdíl je v tom, že zatvrzelý hříšník hřeší bez opravdové lítosti, nečiní vážné pokání, a proto ve hříších setrvává, a ač ví, že hřeší, přesto od svého konání neupouští. Takový hříšník může i Mou nekonečnou trpělivost vyčerpat.

Dítě, jehož srdce je sice obtíženo vinou, právě tím je naplňováno láskou ke Mně. Pro takové dítě, které se cítí hříšníkem, je mé slitování. Má láska věčná. Ať je vina sebevětší, mocnější a silnější, vše přikrývá a překonává. Proto, vy všichni milí, které tlačí vina, uchopte mou lásku, ba, držte ji tak pevně, že vám ji žádná, ani sebevětší vina nemůže vytrhnout.

Láska vše překonává. Když myslíte, že jste vše ztratili, lásku zase jednou najdete. Ba, když vám svět vše uloupil, máte lásku, jste bohatí, neboť láska vše urovná.

To vám říká věčná láska. Amen.

O podstatě dětství a pravá modlitba.

A nyní ještě jedno slovo osmdesátiletému bratru B. Komu jsem Svou lásku zaslíbil, má ji i přijmout.

Tak piš dál: Můj milý synu, jenž jsi jist, že jsi také Mým dítětem, slyš, co ti říká Otec milosr-denství, Bůh míru.

Myslíš si opravdu, že jsi hoden milosti nazývat se „mým dítětem“? Hle, myslíš-li si to, nejsi mé milosti hoden. Ale považuješ-li se za příliš nehodného mé milosti, máš ode Mne přijmout požehnání z mého otcovského srdce. To mám připraveno jen pro své děti, které se cítí nehodné mé lásky, a proto se ke Mně obracejí v pravé pokoře a ve vší lásce svých srdcí s prosbou :

„Otče, milý Otče, smiluj se nade mnou a pomoz mi, svému nehodnému dítěti, které není hodno vyslovovat tvé nejsvětější jméno, ani se nazývat tvým dítětem, ale přece má tak mocnou lásku k Tobě, ó, Ty svatý, nejlaskavější Otče, že je touto láskou posilováno. Odvažuje se hledat tvou co nejsvětější tvář a ve vší pokoře a největší lásce Tě prosí: Milý svatý Otče, přikaz mi přijít k Tobě, neboť mé srdce po tvé lásce touží a má duše žízní a touží po vodě života, kterou jsi slíbil dát těm, kteří Tě milují a řekl jsi „Pojďte všichni ke Mně, chci vás občerstvit.“ Dal jsi nám své slovo a řekl: „Chci vám dát vše, o co budete prosit Otce v Mém jménu.“ A proto, milý Otče, přicházím já, ubohé, nehodné dítě k Tobě vyprošovat si od Tebe jako první, abys mi odpustil mé hříchy a očistil mé srdce ode všeho neřádu a chtěl mi darovat nové srdce, ve kterém by ses, milý Otče, usídlil. Milý Otče, to je má první a jediná prosba k Tobě, chceš-li mě co nejmilostivěji vyslyšet. Chci Tě k chvále tvé lásky věčně velebit, děkovat Ti, milovat tT. Ale i zde se má stát jen tvá nejsvětější vůle. Amen.“

Hle, můj synu, to je má nejoblíbenější prosba. Tou se Mi má dítě přiblížit a tu chci vyslyšet od tebe, zaměřuješ-li se na Mne s pokorou a láskou a sebe vyznáš jako lenivého a neužitečného služebníka, který se může opírat jen o Mou lásku, milost a slitování, ale nikdy ne o nějakou zásluhu.

Tak přicházej ke Mně jako pravé dítě. Tu tě chci krmit a napájet chlebem života podle stupně tvé lásky a chci ti dávat, co slouží tvému duchovnímu blahu a co tvou lásku ke Mně zmnožuje a posiluje a co tvé srdce uschopňuje mít lásku k Bohu a bližnímu v pravém smyslu. To je jediné, co máš ode Mne k očekávání. Nepřišel jsem přinášet nové, nýbrž oživovat staré. To vám praví ten, o němž je psáno : „A Ten, co seděl na trůnu pravil „ Hle, dělám vše nové.“ A Ten je Pánem a Otcem vás všech. Amen. (Zj 21, 5).

O poměrech na onom světě

(Na prosbu bratra B.) Poněvadž Mě z celého srdce prosíš, chci tvou prosbu vyslyšet a přijít k tobě, abych ti dal znamení své lásky a své stálé přítomnosti.

Tak piš na bratrovu prosbu, co ti říkám. Tvé přání je už splněno tím, že jsem u tebe. Teď se má splnit i přání tohoto bratra, a tak slyš:

Milé děti, ptáte se Mne, co bránilo (překáželo) tomuto vašemu spolubratru a spoludruhu (vedoucím) (ihned) v dosažení pravé blaženosti dětí Boha? Tu se zase ptám : Co rozumíte pravou blažeností? Snad nějaké nic nedělání, věčný klid, spojený s pohlížením na Boha, o čem si myslíte, že je to nejblaženější?

Taková blaženost, jakou si vy ve svém duchu představujete, u Mne není. Máte falešné a pozemské pojmy o životě na onom světě. O tom vám lze dát málo slovy těžko jasné světlo (viz Duchovní slunce). Ale poněvadž už vážně hledáte a jste ochotni jít správnou cestou, chci vám dát krátký obraz k vašemu porozumění a přitom vaši otázku co nejjasněji osvětlit, vyjasnit.

Pohledte teď tak správně, přesně na své současné duchovní stanovisko a zkoušejte se, zda byste byli schopni snést i jen na okamžik nejvyšší blaženost, kterou můžete jen jemně tušit, kdybych vás teď odvolal? Myslím, že kdybyste se zkoušeli opravdově a věrně, museli byste všichni bez rozdílu vyznat:

„Milý Otče, poznáváme, že jsme všichni velcí hříšníci a zasloužili jsme si jen trest. Ale doufáme v tvou velkou milost a milosrdenství, že se i nad námi slituješ a přijmeš nás na milost pro svou velkou lásku.

Tak by asi znělo opravdové věrné vyznání vašich srdcí a podle tohoto úsudku sami nahlédnete, že byste ještě pro nebe všech nebyli zralí. Na tomto duchovním stupni stál i váš spolubratr, pro kterého se trápíte, zvláště že už nebyl účasten toho, čeho jste se o něm odvažovali myslet. Stavíte ho nad sebe, ale Já ho stavím na roveň vám (vaši úroveň), poněvadž u Mne neplatí rozdíl osoby a dívám Se jen na srdce. Ale kde je v srdci nadřazenost, a tak jistý stupeň ješitnosti pro více a lepší vědění než u jiného, tu také nelze mluvit o vysokém stupni blaženosti. Takový duch se musí nejprve osvobodit od svých hrubých chyb, které na něm ještě lpí a musí dosáhnout co nejvyššího stupně pokory. Právě úplným poznáním své hříšnosti bude nejspíš veden k pokoře. Taková pravá pokora dá v srdci vzrůstát ještě i velmi slabé lásce, a to mocně, a tato vše přemáhající láska bude plně čistit srdce a osvobozovat je od všeho neřádu, který skrývá duše člověka, i na onom světě. Dokud nedosáhl člověk vysokého stupně znovuzrození, není ani jeho duše plně očištěna a zajedno se svým duchem a má na onom světě ještě k prodělávání velké čistící a třídící pochody, než dosáhne plného sjednocení ducha a tento stav, ve kterém je nyní váš spolubratr, nazývá římská církev „očistcem“.

Chcete-li dosáhnout vyššího stupně blaženosti, přičiňujte se o největší pokoru a vzájemnou srdečnou lásku a každý ať se cítí nejnepatrnějším mezi svými bratry Pak bude u vás mír a jednota a zastaví se u vás duch trpění (snášení) a lásky, bude roven poslu míru a bude vás všechny obklopotvat mou mírnou, jemnou láskou, která vám žehná a vás posiluje a uschopňuje k vyššímu světlu a čistšímu poznání vaše srdce. To vám říkám jako váš nejměnější Otec v Ježíši. Amen.

Ještě slovo o poměrech na onom světě (+M.H).

Mé dítě, piš, co ti říkám, neboť chci každému dát podle jeho lásky a víry a tvým (ze Stuttgartu a jejich mediu +M.H.) pravím :

Proč chcete vědět, kde je vaše sestra M.H.? Je u Mne, v říši blažených, v říši dětí Boha, a to vám stačí. Jak místo vypadá a je uzpůsobeno, vám neřeknu, poněvadž takové vědění vaší spásy neposlouží. Proto upusťte od žízňě po vědění, ta vás nepřivede vpřed v duchu.

Vždyť vás chci vést k vyššímu, čistšímu světlu a chci vám dávat pravý a živý chléb z nebí a tím je čisté Boží slovo. To vám chci podávat na znamení Své lásky a k probouzení vašeho ducha, abyste měli život a plnou hojnost ve Mně, svém Otci a Řediteli všech. Chci vás vést k živé

vodě, k prameni života, zvolíte-li si Mě jako Vůdce. Mé slovo vám bude lahodnější než med a sladší než strdí.

Vzal jsem vám mdlé zdání, které jste dosud následovali, abych vám přistrčil světlo slunce, poněvadž jste připraveni cestou světla jít. Ale poněvadž jste svobodní, máte i svobodně ze sebe samých volit světlo, které vám dávám za vůdce. Jen cítíte-li pravou žádost a mocnou touhu po Mně, má vám Mé (nové) slovo sloužit jako vůdčí hvězda a vůdce, poněvadž by vám to jinak nesloužilo k požehnání. U Mne má rozhodovat jedině jen láska srdce.

Nic vás ke Mně nepoutá než jen láska, proto Mě milujte. Kde slunce lásky svítí, jste už se Mnou sjednoceni. A sám Otec vám oznamuje ze svého nejhlubšího zdroje slovo lásky k této hodině jako požehnání, pozdrav k svatě hostině, kterou jen Otcova milost k vaší spáse připravila. Teď říkám s požehnáním „Amen“ jako vás všech Otec. Amen.

Další pokyny o poměrech duší na onom světě Dvojí druh blaženosti – Božích dětí a tvorů.

Nyní máš dostat odpověď na otázku, která ti už dlouho leží na srdci, a to: „Jak se daří zesnulé tetě?“

Milé děti, tento konečně duchovní člověk je zcela blažený ve své oblasti. Okolí tvé tety tvoří bytosti jejího druhu, částečně to jsou její příslušníci na stejném duchovním stupni a částečně to jsou bytosti duchovně příbuzné. V duchovní říši platí jen duchovní příbuzenství a jen ti, kteří stojí v plné lásce ke Mně, žijí ve společenství se Mnou. Ti jsou mými příbuznými, poněvadž jsou se Mnou jednoho smýšlení a jednoho ducha a jejich láska je uschopňuje snášet svatou blízkost svého Otce a Boha. Jsou zcela osvobozeni od soudu, poněvadž svobodni (osvobozeni) od zákona, neboť stáli v lásce.

Ale kteří stáli pod vládou (panstvím) zákona, pocítí i na onom světě jen moc zákona, ale nikdy ne moc lásky.

Ale proto nejsou veskrze takové duše blažené, avšak také ne nešťastné, neboť nepociťují, že by něco ztratily (co nikdo neměl, nebude ani oplakávat), požívají spíše stupně oné blaženosti uspokojení a vědomí, že sklízejí odměnu své věrnosti. To jim opatřuje spokojenost a nedává vědět nic o nějakém nedostatku. Počítají se tedy k blaženým.

„Neblažení“ jsou jen ti, kteří jsou s plným vědomím na nějakém místě, které si sami dělají peklem vlastním konáním nebo hlodající lítostí nad svými chybami a hříchy. Ti jsou ve stavu co nejneblaženějším a velmi trapným a z toho je může zachránit jen vážnější vůle polepsit se a probouzející se touha a láska ke Mně. Aspoň jim pomůže od jejich trápení a později – po nezměřitelných časech – mohou ještě dosáhnout blaženého stupně. To ať vám pro tentokrát stačí, Potřebujete-li víc, dám vám to, neboť se máte stále učit hlouběji nahlížet do Mých vedení a v nich vždy víc poznávat mou lásku a milosrdenství. Avšak nyní dost pro dnešek. Amen.

Co se týká vaší další otázky

Ptáte se, zda jsou tito duchové věčně na nízkém stupni blaženosti – podle vašeho mínění – nebo se jim konečně dostane pohledu na Boha a takto dosažení nejvyšší blaženosti.

Na to vám říkám: Všichni máte o tomto druhu duchů mylné pojmy. Posuzujete je podle jejich pociťování, a nemůžete tedy chápat, že může být blažené bytí bez mé blízkosti, poněvadž si myslíte, že život beze Mne je peklem.

Milé děti, co je vám slastí a blažeností, to je duchům, kteří stojí zcela oproti vám, nejmírnějším výrazem označeno, nudné a směšné.

Z toho můžete vyrozumět, že se nechtějí nikdy dívat na mou tvář, neboť pro ně platí stále slova: „Nikdo nemůže vidět Boha a zároveň žít. Pro ně je všemocným Bohem a Tvůrcem všech světů, před Ním se bázní chvějí jejich srdce, ale nikdy ne z lásky. Zaujímají stále ještě starozákonní mojžíšovské stanovisko, nepřijali Mé dílo vykoupení, a proto pro ně zůstalo mrtvým.

Vy všichni nemůžete pochopit, že lidé, kteří nosí Mé jméno, vědí tak málo o Mně a mé osobě a nezamýšlejí se nad slovy: „Beze Mne nemůžete přijít k Otci.“ Jen ten, kdo věří v Syna, má věčný život.“ To vše sice dobře znali a slovně i uváděli, ale jejich srdce bylo daleko od toho,

proto jsou i teď daleko ode Mne. Chápete teď, proč se jejich blaženost tak základně a zásadně liší od vaší a že nemohou být nikdy účastni blažeností dětí Božích?

Ptáte se: „Ale pročpak ne? V onom životě je přece ještě pokračování, proč tedy nemají a nemohou být ještě vedeni k pravému světlu? Proč Ty, Otče, jim chceš zadržovat svou milost, kterou jsi daroval nám? Neřekl jsi; že se z tvých žádný neztratí? A není to jako „ztracené“ – být od Tebe věčně oddělen? Milý Otče, odpusť nám tyto naše myšlenky. Vždyť víme, že jsi vždy spravedlivý a že Tvé cesty jsou plny moudrosti, avšak nemůžeme zanechat prosby k Tobě – vést všechny k sobě, k svému světlu. To nemůžeme ani dnes, proto nám to, milý Otče, odpusť.

Milé děti, nebojte se, že bych se mohl někdy hněvat kvůli takovým prosbám. Vždyť pocházejí z lásky, která je ze Mne, a poněvadž Mě, dětičky, milujete z celého srdce, má se vám i toto „proč“ vyřešit.

Mluvím-li o pokračování na onom světě, má se tím vždy jen rozumět, že tam člověk pokračuje jen tím způsobem, jakým opustil tento svět, a to, jak už bylo často poznamenáno, ve velmi slabé míře (ve směru své lásky). Nesmíte si tedy představovat, že ihned přesadím lidi do jasného světla, když mají ještě mylné a zvrácené názory. To nelze. Tam člověk zůstává zajat ve svém omylu tak dlouho, až se sám svou činností lásky uschopní k většímu světlu, neboť vše, čím člověk je, musí být ze sebe už zde a ještě víc na onom světě. Tam přestává všechna cizí pomoc, tam je odkázán zcela na vlastní sílu a ta je jedinečně a jedině jen v lásce ke Mně.

Bytost, která Mě zde nyní uchopila, které jsem byl vším ve všem, bude samozřejmě v lásce ke Mně pokračovat a v této lásce stále růst a víc se vzmáhat, neboť je bez začátku a bez konce a bude svítit víc než slunce, neboť je jedno se Mnou, a tím dosáhla nejvyšších blažeností.

Avšak teď si povšimněte bytosti, která Mě neznala, Mě nemilovala, a tedy nijak nestála se Mnou ve spojení. Jak jen jinak může taková bytost pokračovat, než jak pokračuje dítě v kolébce?! Musí se mu věnovat pečlivá výchova, kde je třeba mnoho lásky a velké trpělivosti, než je schopno jen nejjednodušší nauky. Ale když tato učební doba mine a dítě se stalo schopným samostatně myslet a jednat, pak teprve začíná mnohem obtížnější čin samostatné výchovy a teprve od této doby je člověk zodpovědný za své konání. Co koná, přináší mu buď požehnání, nebo proklínání. Obojí si působí sám člověk.

Právě tak začíná život na onom světě pro ducha úplně nevyvinutého. Nejprve spí v úplném bezvědomí jako dítě v mateřském těle, neboť pro duchovně zcela mrtvou bytost nenásleduje probuzení hned po tělesné smrti, nýbrž teprve po dlouhé době, které odpovídá noci duše.

Neprospělo by vám nijak popisování odstupňování doby vzdělání ducha na onom světě. Nyní víte, že na onom světě pokračuje vše podle nejmoudřejšího Božího řádu a moudrosti a že je má láska nezměřitelná a nezbadatelná.

Ale ze všeho toho plyne pro vás tolik, že v Mé lásce máte největší a nejskvostnější poklad, který vám už i zde, byť i jen krátce dává pociťovat blažené okamžiky, jaké budou jednou věčně trvat u Božích dětí.

To vám říkám, aby vaše láska rostla a vzmáhala se a spojovala vás stále vroucněji se Mnou, který jsem a zůstávám Otcem všech. Amen.

Zesnulý bratr C. F. K.

(7 let trpěl nemocí míchy, v posledních týdnech měl velké bolesti)

Pán : Piš, mé dítě, a neboj se. Jsem tvým Otcem, kterého všichni prosíte o slovo o odloučení mého milého syna. Dám mu samému mluvit, abyste z jeho úst slyšeli, jak nádherná je krajina, ve které končí všechna bolest a vy ji nazýváte „zemí blažených.“ Ale ty, mé dítě (medium), se nemáš nyní bát, chce-li k tobě mluvit duch bratra, neboť, kde jsem Já, je i on nyní proto, že Mě miloval.

Milovaný synu, mluv teď k těmto mým dětem, se kterými jsi spojen v srdci, a proto nemůže už dojít k rozdělení.

Tak ho nyní v mém jménu poslouchejte.

Vy všichni milí, buďte pozdraveni ve jménu našeho milého dobrého Otce Ježíše, a to pozdravem lásky nikdy nekončící, ba teprve teď začínající, neboť teprve teď mohu o jeho lásce svědčit, když jsem viděl jeho svatou tvář a On, dobrý, svatý, nad všechny míry nevyslovitelně

láskyplný Otec mě v milosti přijal do své věčné nebeské říše, do své říše lásky, do říše dětí Boha.

Divíte se jeho velké lásce, že zachází tak milostivě a milosrdně s velkým hříšníkem. Ještě teď nemohu sám uchopit lásku svatého Otce a pochopit jeho dobrotu a trpělivost s námi hříšníky. Ale že tato mocná láska je a trvá, to mohu nyní rukama uchopit, a proto musím věřit, že jsem blažený.

„Vy milí, kdybyste mě mohli teď vidět, jak vypadám a jak je mi blaze, protože jsem odložil onen hmotný plášť, na který se ještě díváte a prokazujete mu lásku, ač je studený, ztrnulý a dokonce odstrašující. Dejte odejít tomuto mrtvému obalu, ze kterého nyní můj duch a má duše uprchli a obračejte svou lásku k ještě žijícím. Potřebují ji, ale nepotřebuje ji už mrtvé opotřebované tělo (mrtvola, která tu ještě ležela).

Nyní vidím přesně mezery, všechny chyby, kterých jsem se tam na Zemi dopouštěl a mnohokrát se i na vás, milých, na své paní a ještě mnohých jiných prohřešoval. Hluboká lítost kalila ještě mou blaženost. Tu mluvil milý, dobrý svatý Otec ke mně, ubohému hříšníku: „Jdi tam na Zem, dítě, a řekni svým bratrům, sestrám a ženě, co tě ještě tak těžce tlačí, a řekni zároveň, že jsem ti všechnu vinu odpustil, protože tvá láska byla velká a mocná, a pak budeš v každém srdci čist: „I já jsem ti odpustil, ty, milý bratře, ty můj milovaný muži. Odpusť i nám, čím jsme se na tobě provinili a prohřešili a pros za nás, aby i nám dobrý svatý Otec odpustil“.

A vizte, pak jsem byl pln vysoké radosti a spěchal pak rychlým letem v zářícím šatu, abych se od posledního tlaku duše osvobodil a ještě jednou se z vaší lásky zaradoval, děkuje vám za tak mnohý lásky dar, jímž jsem místo odměny často pohrdal.

Nyní se milujme bez počtu (bezměrně) a slavme dnes hostinu lásky, která nám na zemi nebyla nikdy dopřána. A proto nyní mé srdce plnou láskou hoří, chce se jí účastnit i náš Spasitel pro spásu duše mé i duší vás všech.

Nyní žijme blaze, vy, milí blízcí i vzdálení. Ač bych ještě rád hodinku zůstal, musím následovat svého milého Pána a nyní se vracím s lehkým srdcem zase zpět. Vždyť mi bylo dopřáno plné štěstí. Duše je svobodná a s radostí se odtud odlučuje, nyní teprve může dělat dílo lásky. Přijměte „Amen“ z úst Otce lásky, už žehná vašemu spojení lásky. Amen. Amen. Amen.

O působení blažených

Mé milé dítě, jak tvé srdce myslí v toužebné lásce na zesnulého bratra! Rád bys ode Mne slyšel, jak se mu daří, zda i on k vám vidí a vše ví, co se u vás děje. Chtěl bys mu vyprávět o tom a onom, jak jsi konal, a slyšel, co by tomu říkal. Ale náhle tě napadá, že tu už není a obestírá tě pocit smutku a osamocení. Kam jdeš, nemůže ho tvé oko vidět, ani tvé ucho slyšet.

Ale já ti pravím: On je přesto u tebe. Kam jdeš, tam je tvým nejmilejším průvodcem. Jak byl tvým ochráncem ve hmotě modlitbou (skrže modlitbu), tak je jím nyní v duchu ještě víc, neboť teď teprve může nad tebou bdít a Mě za tebe prosit, když ti hrozí nebezpečí, abych tě ochránil a uchoval ode všeho zlého a udržoval tvé srdce čisté k přijímání Mé velké milosti, kterou teprve teď v její velikosti poznal a pochopil, a proto hledí s dvojnásobnou horlivostí chránit ty, kteří ode Mne takovou milost přijímají, aby nezemdlivali (neslábli) v modlitbě, a tím otvírali dveře nepříteli.

Je jeho jedinečným a nejmilejším zaměstnáním – v přímělné modlitbě – bdít nad tebou a vámi všemi. A tím je už zodpovězena i tvá otázka, zda o vás ví a vidí vaše konání. Jak by neměl smět k vám přicházet a být u vás jako dříve? Vždyť přešel ze smrti k životu, ne, jak myslí přirozený člověk – od života k smrti. Nyní teprve žije, a to pro vás a Mne opravdově a je zdatnou výzbrojí pro požehnání mnohých.

Tu se asi zeptáte a řeknete : Jak je to možné? Jak může lidský duch působit u lidí, kteří přece slyší jen to, co jim oznamují lidská ústa a vše nadpřirozené zavrhnou?

Nemůžete dobře pojmout, jak tu působí duch vedený mým Duchem. A přece vám pravím : Duchové mohou vymáhat nekonečně mnoho u lidí, jak zlí ve zlém, tak dobří v dobrém. Věřte přece ve zlé duchovní vlivy, proč ne též v dobré? Myslíte si, že dávám jen zlým vládnout nad vámi a dobré shromažďuji a uchovávám u sebe, abych z nich měl radost, zatímco nepřítel svádí Mé na zemi a vábí je do své říše temnoty? V

Vězte, že není pro Mne a ani pro blažené duchy větší radost než vyhledávat a chodit za ubohými pomýlenými lidskými dětmi a varovat je, napomínat a spící probouzet.

Že je k takové práci třeba nekonečné trpělivosti a shovívavosti, můžete velmi snadno chápat při zcela dokonalé svobodě síly vůle lidí. Ale čím větší je námaha a práce, tím větší je radost a slast nad dobytým vítězstvím.

Jak velká bude jednou i vaše radost, až budete smět po těžkém boji a zápolení odložit hmotný oděv, šat hříchu a nedokonalosti, a zato smět obléct oděv lásky a dokonalosti ducha. Pak přijdete i vy zase a budete kázat lidem dobré vůle o říši Boha a Boží spravedlnosti, jak na ni teď pohlížíte v lesku její nádhery.

Tu vzniká hned zas u vás otázka : „Jak se to shoduje se slovy : „Jak strom padá, tak zůstává ležet.“? Když se nestáváme umíráním lepšími, jak pak můžeme dosáhnout takové blaženosti, jakou nám Ty, ó, Pane, teď stavíš před oči? A jak jí přítel a bratr tak brzy dosáhl?“

„To jsou vám, mým milým dětem temná místa, která vám chci zde krátce objasnit: Slovo o stromu je správností před Boží velikostí a svatostí. Před ní nejste ničím, než popelem a prachem, avšak dětská láska a pravá víra ve Mne milého dobrého svatého Otce dělá všechnu velikost ničím, neboť jen v Otci a jeho lásce spočívá moc vši velikosti, která z hříšníků dělá Boží děti.

Zásluha vám nepřináší korunu, jen jedině láska k Božímu Synu. To vám prostým odstraní teď všechny pochybnosti a dovede vás k děťátku v Betlémských jesličkách.

To vám praví váš Otec Ježíš. Amen.

S pozdravem a přáním požehnání od věrného přítele a bratra K. Amen.

Slova napomenutí shora

Láska našeho Pána Ježíše Krista buď s tebou a s vámi všemi. Milá sestro, buď pozdravena ve jménu milého svatého Otce Ježíše, který mě k tobě poslal k potěšení a posile. Nebuď smutná, neboť Pán je s tebou a se všemi tvými. A když i klesáš, zoufáš si a teskniš pro tak mnohé, zvláště nyní pro toto řešení, které tvému srdci připravilo tak mnoho utrpení a starostí, nesmíš se přece mýlit v lásce Otce, v jeho svatém slově a v sobě samé, neboť vše toto muselo pro tebe přijít. K tvému čištění a úplné zralosti potřeboval Pán tyto prostředky. To vše nyní zde jasně a zřetelně vidím, a proto jsem směl dnes k tobě přijít, abych ti to řekl, povzbudil tě a narovnal ti hlavu, jak jsem to jinak konal, když sis chtěla zoufat a nechtěla jsi pevně důvěřovat dobrotě milého Otce, jeho shovívavosti a trpělivosti.

Milá sestro, je největším bezprávím, které můžeš páchat, když nedůvěřuješ pevně a neomezeně milému svatému Otci. Máš největší důvod a příčinu – důvěřovat Mu z celého srdce a jedině Ho milovat za vše krásné, nádherné, velké, za všechnu lásku, kterou jsi v nejbohatší míře od něho přijala. Proč se nechceš dát Jím táhnout a truchlíš, místo abys Mu děkovala za Jeho velkou trpělivost, kterou s tebou má.

Kdybych jen směl vyslovit, neměl svázaný jazyk, směl mluvit podle svého pocitu, objasnil bych vám mnohé, rozluštil mnoho, co se vám zdá pošmourné a temné, ale smím mluvit jen podle jedině svaté vůle našeho milého nebeského Otce, který dobře ví, proč vás musí ponechávat v temnu a nemůže vám osvětlit tak mnohé pošetilosti vašeho zvráceného života. Nechcete jinak, než zmoudřovat chybami a škodami. Proto, ač myslí a smýšlí s vámi přítel co nejlépe, nesmí vám říkat, kde a co vám chybí. Musí mlčet a přihlížet, jak chodíte v temnotě a nechcete se dát táhnout láskou Otce.

Věřte mi, je těžkým úkolem pro nás na onom světě chodit za vámi (vyhledávat vás), chtít vás chránit, a přece nesmět používat násilného prostředku, když vidíme, že se řítíte do propasti, ze které vás může vytáhnout jen sám Otec svou nevyslovitelnou trpělivostí a shovívavostí. Ale vy přitom musíte snášet mnoho bolestí a velké utrpení.

Vyhýbejte se přece všemu, co se nedá sjednocovat s láskou Otce a vynakládejte vše na správné konání před Ním, neboť žádný hřích netlačí tíže, než hřích bezpráví. A to vědomého. Všechny vaše hříchy se vám mohou odpustit, jen ne ty, kterých se dopouštíte s plným vědomím, že jsou hříchy. Proto užívejte všeho – bojovat proti tomu, zápolit a zápasit a smířovat bezpráví tak dlouho, jak se vám dostává příležitosti, než přijde hodina, kdy s hrůzou poznáte: „Je příliš pozdě.“

Kdybyste jen mohli vidět, spatřit počet nešťastných, počet těch, kteří příliš pozdě poznali své bezpráví a dokonce ty, kteří ještě nepoznali, že chybili a mylili se, byli ještě zajati v domněnku, že jednali správně a čekají na svou odměnu. To jsou nešťastní, kteří by nás, blažené, mohli oloupit o blaženost, kdybychom neznali lásku a spravedlnost svého velkého svatého Otce a neměli jistou naději, že přijde jednou i pro ně den vykoupení.

Ale je dlouhá věčnost, než se dojde k blaženosti, proto, milí, neváhejte s usmiřováním svého bezpráví, ať je jakéhokoli druhu, konejte ještě dnes, na co může být už zítra příliš pozdě a nedávejte se žádným okamžikem olupovat o blaženost, které se už zde účastníte s vědomím, že jste jednali správně.

Tentokrát to je ostrá lekce (naučení). Ale věřte mi: Čím jsou slova ostřejší a víc napomínající, tím větší je láska, která tato slova říká. Kdyby má láska nebyla tak velká k vám a k našemu nebeskému Otci, nemluvil bych k vám tak vážně. Poněvadž vás všechny miluji a chtěl bych vás vést k pravé lásce, prosím denně v každé hodině milého svatého Otce, aby vám stále více odkrýval vaše chyby a odhaloval vaše slabosti, neboť, dokud je nepoznáte a ihned proti nim nebojujete, nelze vám také pomoci. A chtěl bych vám pomáhat z velké lásky k vám všem. Amen. To vám říká z lásky Otce váš věrný bratr Amen.

Blažená babička

Mé dítě, co se týká prosby o pokyn pro tvou dávno zesnulou babičku, tak není nijakým bezprávím ani hříchem u Mne, neboť, o co Mě láska prosí, může zase jen láska dopřávat. Ale poněvadž tvou prosbou dochází už ke spojení s duchovním světem a je i nejtoužebnějším přáním mého milovaného dítěte, tvé zesnulé babičky, aby směla mluvit s vámi, mými milými dětmi, tak chci, abyste slyšeli z jejích vlastních úst, co vám chce oznamovat mou láskou naplněná babička, matka a sestra. Tak se děj má nejsvětější vůle. Nyní mluv, mé dítě (na onom světě) k těmto mým dětem (na Zemi).

Babička: „Láska nebeského Otce mi dovolila zastavit se u vás a pozdravit vás ve jménu našeho Pána Ježíše Krista. Jakou radost mám, že vám smím vypravovat o nekonečné lásce našeho dobrého nebeského Otce. Chtěla bych vás přitisknout na své srdce a dát vám cítit, jak blaženými nás dělá láska Otce, jak nevyslovitelně blaženými. Kde jen mám začít a kde skončit? Vždyť u vás nesmím dlouho prodlévat, a přece bych vás nechtěla nikdy opustit, chtěla bych u vás zůstat, ba, chtěla bych vás všechny vzít s sebou a ukázat vám nádheru Boha, kterou ještě dávno neznáte vzdor vám všem ponejvíce ještě neporozuměné milosti a lásce, kterou vám On daruje. Ano, jste bohatě požehnáni a velmi omilostňováni Pánem, který na vás vylévá svou celou lásku a dává k vám proudit bohatství své milosti. Kéž byste uměli oceňovat a rozumět, jakou blažeností je, smí-li se naslouchat Jeho slovům. Pán na vás velké vykonal, sklonil se k vám, otevřel vám své otcovské srdce a nebeské dveře.

Ty, mé milované vnuče, nemůžeš ovšem rozumět, co spočívá v tomto blaženém styku. Než pronikneš ke světlu, máš ještě často podstupovat těžké hodiny a velké boje se dvěma mocemi, které v člověku sídlí, a mnohdy jsem ti už směla (jako ochranný duch) stát po boku a pomáhat ti osvobodit se z moci zlého, který docela zvláště mocně působí na omilostněné, tobě rovné. Temnota zná dobře požehnání, které z takových lidí vychází. Proto vrhá svou síť i docela zvláště na ty, kteří stojí ve vroucném společenství se světelným světem nebo se samým svatým Otcem.

Ale proto se nemáš čeho bát, vždyť stojíš v ochraně nejmocnějšího, který nikdy neodvrací Svě svaté oko od těch, kteří Ho milují a Jemu slouží. Musíš se jen držet jedině Ježíše, našeho věrného Vůdce, a tak tě nemůže potkat žádné utrpení.

Teď tě ale musím už opustit, vždyť jsi v nejlepších rukách Otce a v ochraně dobré matky, která tě učila milovat toho, který nás sjednotil ve své lásce a připraví nám radostné blažené shledání, které nás už neoddělí a nezpůsobí bolest rozloučení.

Na onen den vzkříšení nechť vás připravuje láska našeho Otce Jeho velkou milostí. Jak se s vámi těším na onen den, ve kterém nás všechny sjednotí a jednohlasně zvoláme velké Hosana a přinesem svůj dík a celou svou lásku tomu, který teď mezi námi prodlévá a volá k nám své svaté „Amen“!

Ted' víte, že sdílím s vámi všechnu vaši radost a utrpení a s vámi děkuji, chválím a velebím jméno svatého Otce. Víc nemám a nemohu sdělovat z říše blažených, o vše ostatní se už staral dobrý Otec. Dal vám mnoho světla, ze kterého můžete čerpat ke své spáse. Nyní volá Otec zpátky své dítě. Mějte se všichni dobře a zůstávejte věrně spojeni ve jménu našeho svatého Otce Ježíše a pozdravujte i mého bratra srdce a řekněte mu, že ho má láska nezměněně obklopuje. Otcova láska je mostem, kterým se blažení k vám snášejí a podávají vám ruce a zdraví vás pozdravem lásky. Amen. Na díle lásky spolupůsobící babička, matka a sestra. Amen.

Duchovní pochody. Dopis.

Milý bratře. Ze srdce ti posíláme pozdrav míru do krásného Švýcarska. Přejeme ti mír a milý Otec ti jej propůjčí. Ó, milý bratře, i já jsem tam byl včera Otcem veden. Viděl jsem tam vysoké skály, mílové balvany, na nich byli ještě i cizinci od milého Otce. Domnívali se, že jsou ještě na Zemi, volali a vztahovali ruce po záchraně. Volal jsem k nim : Modlete se, tak nespádnete do nekonečné hlubiny, která je před vámi. Buďte utěšeni, jde k vám záchrana, která vás vede k nebi, k vašemu Tvůrci“.Ti byli už velmi pokorní a následovali mě. Když byl v nich úplný klid a přesvědčení, řekli mi, že je jeden horský vůdce (ďábel) vedl na cimbuří (přírodního) chrámu. Tento muž pak zmizel a nikdo k nim už nepřišel blíž. Bez pomoci, bez záchrany čekali už tak dlouhé doby (byli to zemští správcové z Tellovy doby). Bohu díky, jdou cestou modlitby, jejímž koncem je otcovské srdce. Chceme dobrého Otce stále víc a víc prosit, aby i tito ubozí mohli brzy najít své vykoupení i všichni ti, kteří se nacházejí v hrozném duševním trápení. Ale vůle Otce ať se děje. On ví vše nejlépe. Kteří nechtějí za živa poznávat Vykupitele, musí to pak konat v duchovním životě, ale tam to jde mnohem obtížněji.

Minulou sobotu k večeru mi milý Otec ukázal zase jeden duchovní obraz:

Všichni jsme se modlili a mé oko bylo otevřeno pro duchovní. Milý Otec Ježíš mi šel vstříc ve světlemodrém oděvu a s jasným sluncem kolem milující tváře, v pravé ruce měl konvici. Z jeho úst vycházel ohnivý plamének, postavil se na hlavu jedné sestry a Duch oznamoval slova.

Dál jsem viděl velkou louku se sněženkami. Tyto mnohé květiny kropil milý Otec vodou z konvice.

Ptal jsem se Pána, co toto vše má znamenat a dostal jsem odpověď: Tyto sněženky znamenají: taková mají být srdce Mých dětí, tak bílá, čistá a pokorná, neboť tyto kytičky sklánějí své hlavičky. Pak Otec kynul rukou a kytičky se proměnily v bílé obláčky, z nich se staly ozářené (zjasnělé) bytosti, které vztahovaly své ruce k Pánu a On držel Svě paže nad zástupem Svých dětí, které pak s jásotem a radostí se svým milým Otcem, květinami zdobeným, zmizely do výšin.

Tu musíme ještě velmi prosit, aby se naše srdce rovnala něžným kytičkám. Ale Otec nikdy nepřestane zalévat nás rosou své lásky, abychom mohli také jednou jet takto domů. Se srdečnými pozdravy ve jménu všech sestra H.

Otcovský pokyn

Mé milé děti, jak dlouho vám mám dávat ještě slova, abych u vás našel pravou víru a pravé přijetí ve vašich srdcích? Je stále zase nutné vás zase ke Mně táhnout znovu, abyste Mi zůstávaly věrné a nevšimaly si tak příliš mnoho, jaké zázraky nebo nové objevy se konají ve spiritistické oblasti. Jejím cílem jsem přece Já sám. Spiritismus má jen tehdy pravou cenu, když vede ke Mně, vše jiné zůstává podřízeným prostředkem. Můj styk s vámi v přímém slově má zejména odkrývat mnohá místa ve svatém Písmu, kde byl smysl prohlášen kacířským nebo se mu vůbec nerozumělo. Čím milejším se dítěti stávám, tím víc by chtělo o Mně, mém bytí (a mé domácnosti) vědět, a Já toto přání chci také splňovat. Proto vám říkám: Těm, kdo se po Mně neptají, zůstává porozumění uzavřeno až do doby, kdy Se chci zjevovat všeobecněji, stáleji prodlévat a ukázat tlak vůči svým odpůrcům (kteří se vašemu počínání posmívají, pochybují a popírají je). Proto vám říkám: Chcete-li Mě víc získávat, buďte dětsky ve víře, že jsem to Já, který mezi vámi prodlévá a neposlouchejte své protivníky. Nepřejte si, abych vám dával k ruce zázračné důka-

zy, ale spíš si jen přejte, abych chtěl rozmnožovat ducha lásky a modlitby ve vás, abyste tím zase získávali jiné pro Mne. Tak pokračujte v tiché pokoře, přijímejte dále Má slova. K tomu vám chci žehnat jako váš Otec v Ježíši. Amen.

Svědectví od K. Gerocka

Má milá sestro, v duchu se mnou zabýváš a tvá láska ke Mně proniká a táhne mě k tobě. Tak poslyš několik slov a napiš je, ať mohou založit ještě víc požehnání.

To je velká věc, že se vy na své Zemi můžete stýkat s blaženými. Mohl by to mít každý, kdo má pravou lásku k Otci a jeho dětem. Cvičte se ve slitovné, odpouštějící lásce. Myslíte-li na Otce, jak velmi vás miluje, jak by bylo možné, aby ve vás mohl mít převahu ještě nějaký jiný pocit? To nemůžete pochopit ?

Na vaší Zemi se blíží doba svátku lásky, já to zde budu slavit poprvé. Jak je to nádherné! Slovy nelze vyjádřit, jak dobrý je náš Otec Ježíš. Už ve svém pozemském životě jsem se v době vánoční vždy cítil velmi povzneseně, tu vznikalo nejvíce mých písní, mezi jinými i „Jsem služebnicí Páně“.

Milá sestro, osvoj si její obsah, je v Palmových listech, vždyť je částečně znáš.

Zde žiji v nahlížení. Dostala jsi už malou předchuť o těchto nádherách. Buď věrná, obohacuj se v lásce a tvá duše se bude povznášet k nebeským výšinám. Myslíš-li si, že nemůžeš dál (více) milovat, pros tedy dobrého Otce o sílu.

Připoutávej se duchovně k duším, i k těm, které tě zarmucují (kormoutí), táhni je nahoru k trůnu Otce, požehnání bude tvé. V modlitbě mysl na padlé, a když se nepřítel vzdá, aby tě srazil, pak jdi k Otci, i když jsi už chybila. Pykajícímu dítěti bude vše odpuštěno. Ale po takových pokušeních se stávej moudřejší a udržuj oči otevřené. Nyní pozdrav lásky z nebeských výšin od tebe tě milujícího bratra K. Gerocka.

Totéž od Lavatra

Milá sestro, i ode mě máš obdržet několik slov. Láskou Otce jsi nás všechny viděla souladně pohromadě. Tuto nádheru můžeš mít ještě častěji, podržuješ-li víru a dobře bojuješ. Neposlouchej rozum, nýbrž srdce. Následuj hlas srdce a zkoušej všechna jednání láskou prožvaným srdcem, pak budeš lásku rozdávat a mnoho lásky sklízet a tvůj celý život bude harmonický a v tomto souladu se budeš stýkat s blaženými duchy všeho druhu.

Ať tě jakékoli starosti nepřivádějí z rovnováhy, vždyť máš milého Otce. Zabal všechny své starosti do uzlíku a polož k nohám Otce: „Tu je máš, nyní se dál starej.“ A když jsi pokoušena, věz, že máš kolem sebe ochrannou hráz blažených duchů. Všiměj si jejich hlasu, neboť často nemluví hlasitě, avšak, jsi-li ve správném stavu a náladě, můžeš jejich blízkost zřetelně cítit. Teď jsi šťastna, že dostáváš několik slov ode mne, fyziognomika, jak mě lidé nazývali v mé pozemské době. V pozemské době jsem studoval tvář lidí, abych mohl cvičit lásku. Je snadné poznat, kde láska schází. Hleď to dostudovat i ty, a kde najdeš, že láska chybí, tam ji přinášej, najdeš tak tisícinásobnou odměnu. S pozdravem míru tvůj bratr Lavater.

O životě I. Kanta na onom světě

Milý bratře, milá sestro. Dnes vám mám říci něco o životě na onom světě. Vy na své zemi velmi filozofujete, jak to může být podle vašeho mínění, ale my na to pohlížíme a je velký rozdíl mezi domněním a nahlížením. Jedno se musí poznat u vás nebo zde, že Otec Ježíš je a Ježíš Otcem je a že Otec přijal vaši podobu (postavu) a přece byl velkým všemocným Pánem všech nebí vzdor zdánlivě bezmocnému dítěti. Toto poznání je prazákladem vši blaženosti, toto poznání uzavírá v sobě velikost a moc lásky, kterou má Otec ke Svým tvorům a v této lásce můžete na zemi působit zázraky, které se velmi podobají zázrakům Otce. Teď můj bratrský pozdrav od vašeho bratra E.Kanta.

Ke znovuvtělování

(Životní pokyny k osvobození od toho)

Na modlitbu sluhy následovalo: Mé dítě, piš a slyš, co ti říkám. Světlo, které dávám k požehnání tobě a všem, které přivádím do tvé blízkosti, je vpravdě výtok mé Boží lásky. Toho se pevně drž, nedej se zmást, i kdybys měl najít proti tomu podstatné důvody. Každému člověku dávám vedle hmotných pokrmů i duchovní, a přece se bude v mé jedinečné a pravé lásce dařit jen tomu, kdo do sebe přijímá nauku Mé lásky v tom smyslu, jak jsem ji jako Pán a Mistr Ježíš během své pozemské doby lidem ukazoval a také ji svým utrpením a umíráním potvrdil.

Podle této Mé nauky se každý žijící člověk duchovně přetváří a s odloučením z pozemského života vstupuje do jediné správného poměru, to je – jako dítě k Otci na onen svět.

Věčně jsoucí svět se dává takové duši poznávat ve vsí své nádheře. Před ní nezůstává nic zavřeno, neboť celá tvorba leží před ní jako otevřená kniha. Proto ti říkám, jako už často, nedej se ničím mýlit. Věř, že jsem skutečně tím, který i tebe povolal Svou láskou ve jsoucnost, aby mohl dát věčně trvajícím život tobě a všem lidem.

Kdo se vžil do významného, značně velkého duchovního omylu, pro toho je konáno navrácení k zemi podle jeho vlastní žádosti, aby znovu procházel pozemskými zkouškami. A říkám ti, že jich je mnoho, kteří mají často a často opakovat tuto cestu.

Jak jednoduché (prosté) je slovo lásky, které jsem vložil pro celé lidstvo do Své dané nauky! Láska obsahuje přece všecko, a přece, jak rozdílně se chápe a vykládá, aby se tím drželo v zajetí celé lidstvo ve své vlastní vůli.

Proto se milujte v duchovním smyslu, jak jsem vás učil, jak ještě dosud učím všechny ty, kteří Mě slyší, na Mne dají a kteří se snaží celou svou silou konat, co je k věčně trvajícím štěstí může vést.

Mé dítě, dej na Mne, všímej si mých slov, následuj mé volání, a budeš mít stále více jistoty, že je pro věčnost skryt jen ten, který se mou láskou sám stal láskou.

To je má žádost, mé chtění, které se stále zase zaměřuje na všechny lidi. Kdo Mě následuje a věří mým slovům, ten nebude mít dlouhou cestu k otcovskému domu, kde je pro každého připraveno místo, neboť svítlnou k otcovskému domu jsem Já sám. To ti říkám Já, který ti jsem znám jako tvůj tebe chránící Otec a Bůh od věčnosti.

Vzhledem k náhle zesnulému bratru G. E. W.

+18.5.1894 ve věku 54 let.

(Naším milým přátelům je znám hlavně i „Listů života“, kam dával mnoho svých slov. Už v pozemském životě přinášel mnohým požehnání. Ať to teď tím více jde dál).

Mé milé dítě, pronikej hlouběji, stále hlouběji do svého nitra, chceš-li být se Mnou stále správně spojeno. Dej mlčet i svému srdci a všem smyslům a všímej si pozorně díla, které v tobě začínám. Buď stále připraven, když tě zavolám. A následuj Mě od stupně ke stupni, tak dosáhneš brzy svého cíle. Proto Mě jen tiše v lásce podržuj a piš dál neomylně Mé slovo, které tě vede k životu. Zůstávej pevně závislý na mé lásce, tu se nemůžeš bát smrti. Vždyť smrt znamená žít. Proto, děti, jásejte, když někoho z vašeho středu volám. A s prosbou srdce Mi přinášejte vstříc chválu, velebení a čest a prostě jen o Mé požehnání a říkejte v sobě „Pane Ježíši Kriste, jenž jsi v našem středu, přijmi nejmilejší, co máme, jako dík za tvé duchovní dary. Přijmi, co nám bylo milé a drahé, jen nám dej, ať zůstáváme stále spojeni v duchu tvé lásky a usmrcuj v nás pudy sváru, nesvornosti. Na krátkou dobu jsme odděleni, abychom jednou zase radost shledání pocítili ve věčnosti, kde se blažení zase sejdem. Na této naději nám dej stavět v pevné víře a důvěře, že Ty, Pane, u nás zůstaneš a své dílo nám hluboko do srdce vepíšeš.“ To je prosba, která mé srdce potěší a vás pro čas a věčnost sjednotí. A chcete-li vědět, kde dlí váš bratr, který vás v duchu předchází, tak se všichni shromážděte kolem Mne, neboť, kde Já jsem, prodlévá i srdce a mysl blažených bratrů. Tak si tentokrát podejte ruku jako mé nejuvěrnější lásky spojku. Ať vaše srdce hledí stále vzhůru v lásce k nebeskému kůru, odkud se vám toto posílá.

První přímá zpráva o G. E. W.

Bylo ráno, právě jsem se modlil. Svatý Otec mi vnukl zapět píseň 238 (ze saského zpěvníku), kde se opěvuje oslavování Božích dětí v onom světě. Přemýšlel jsem o tom, co to má znamenat. A hle, tu přišla tvá zpráva o rychlém, zvláštním, nečekaném odchodu bratra G. E. W.

Brzy nato jsme měli velkou radost, že nám svatý Otec našeho bratra poslal. Ten se zjevil mluvením a přitom jsme všichni plakali radostí. Mezi jiným řekl: „Neměli bychom přece truchlit, nýbrž radovat se s ním, neboť jeho zkušební škola a boj na Zemi byl u konce a i nahoře dobře obstál v krátké zkoušce lásky a zase dostal svatý úřad od milého svatého Otce jako anděl „Emanuel“. Zároveň nám připomněl i naše shromáždění 7.10.1893 v Bietigheimu (tam jsme byli přivedeni bez vzájemného poznání a teprve tam jsme se poznali), tam jsem četl některé ze svých diktátů od Otce, kde byla mezi jiným slova: „Vaši bratři v nebi toužebně doufají ve váš návrat do otcovského domu a těší se, že podle toho dosáhne cíle nejdříve a bude smět tam jít. Oznámil i další mezery, které brzy nastanou, jak i svatý Otec říká: „Nejprve chci čistit mezi svými dětmi, než přistoupím ke světským.“ Dále oznámil svou blízkou návštěvu se svatým Otcem a dal ještě mnohá slova útěchy, že máme ještě věrně vytrvat v krátkých bojích. Řekl: „Buďte až do smrti věrni svému milému Otcí.“ Amen.

Projev o zůstalých, které neznal

Mí milovaní pozemští sourozenci, chci i vám milostí našeho milého vysoce svatého a věrného Otce něco oznámit. Nedbejte výsměchu a buďte vzájemně jednotni při různých událostech. Chtělo by se sice jasně zkoušet vše, co se teď v tak mnohých spisech píše a co vše se děje vlivem duchů. Žel, je tam i mnohý omyl a tu platí: opravdu bojovat a zápolit v prosbě a modlitbě k milému Otcí. I to se sice koná, ale ne vždy v pravém, správném smyslu, neboť často chybí pokorná láska. Lidská duše chce stále jen nahoru a dobrý zárodek pravého otcovského ducha zůstává pozadu. Mí milovaní, modlete se opravdu pilně v pravé a nejhlubší pokoře, aby vás chtěl milý Otec věrně uchovávat před klamem a lstí protivníka., neboť všude zuří a za živa jsem měl sám s ním mnoho co podstupovat a ve zkouškách jsem věrně bojoval dokonce i v posledních dnech. Ale věrný a vysoce milovaný Otec mě věrně a dobře vedl, takže jsem nemusel ochutnat svou smrtelnou hodinu. Pro mě nebyla smrt, nýbrž jen odloučení a ocitl jsem se ve světě plném lásky. Všude mi láska kyne, všude mi proudí vstříc, v každém prostoru, kam vstupuji svými duchovníma nohama, nalézám lásku všelikých dobrých a líbezných bytostí, které se mě s láskou ujímají a seznamují mě s vysoce svatým řádem. Milovaní, jen ještě krátký čas a pak se i vy vznesete tam do niv světla (světelných plání), abyste se (plně) připravovali pro novou říši. GW. Amen

Otcovo slovo k odchodu bratra G. E. W.

(7 dnů po odchodu)

Všechny vás velmi mocně zasáhlo tak náhlé odloučení vašeho milého bratra a mnohý z vás se ptá: Byla to také vůle Otce? Bylo v úradku Boha, že působení tohoto muže vzalo tak náhlý konec? Bylo jeho dílo dokončeno? Dosáhl svého cíle?“

Tak se mnohý z vás ptá, a proto říkám k útěše a uklidnění všem: tento vysoký čistý duch dosáhl opravdu svého cíle. Jeho dílo na Zemi bylo ukončeno a jeho tělesná smrt určena na tento den (18. 5. 1894)

Jeho boj byl velký, ale větší, nádhernější bylo vítězství.

Kdybyste mohli vidět tohoto velkého, mocného, svatou láskou prožhaveného, se Mnou zcela (úplně) sjednoceného ducha, plakali byste blaženou rozkoší (nadšením), radostí a slastí, ale nikdy ne bolestí a zármutkem pro milovaného, opravdu blaženého, nad veškeré míry šťastného nebešťana, jehož nejvyšším cílem bylo: Mne nade vše milovat a z této lásky vše (také milovat), co byl jeho vysoký duch schopn chápat nebo i jen tušit.

Ale o co teď usiluje, když dosáhl přece nejvyššího, čeho může kdy lidské dítě dosáhnout?

Milé děti, jeho nejvyšším je nyní zase: Přenášet na jiné lásku, kterou tak plně a cele pocítil. Nyní všechny, které na věrném prosícím (modlícím se) srdci nosil, aby Mi je přiváděl, zas smí vsí svou láskou uchopit a vést je blíže k cíli.

A přitom je i jeho nejsrdečnějším úsilím (snahou) zůstávat vám povždy nad vámi bdícím přítelem a bratrem, a když ještě bojujete, je vám stále věrný, miluje vás, pomáhá a radí i povždy ochraňuje. Vždyť se neodloučil z vašeho kruhu lásky, jen stoupl výš, stal se čistším, duchovnějším, a proto i schopnějším většího působení.

Už často vám byl blízko a chtěl vás těšit, ale láska ho stále tak mocně uchopovala, že byste jeho blízkost nemohli snášet a on by musel zase zpátky (v prvních 7 dnech). Ale aby vám přece poslal útěchu a osvěžení, prosil Mě ve vsí lásce a pokoře svého srdce, abych vás místo něho pozdravoval a tímto dítětem vám volal, dal slovo pro vaše povzbuzení a probuzení, abyste se hnali za cílem se vsí pílí a stále mocněji se stávající láskou ke Mně. To je přání a pozdrav, požehnání vašeho bratra-ducha, který je a zůstává s vámi věčně spojen v lásce. Ale žehná vám i váš Otec Ježíš, který vás vždy láskou obklopuje a nikdy na vás nezapomíná. Amen.

Bližší o příchodu bratra G. E. W. do věčné vlasti

(3 týdny po předešlém)

Pán: Mé dítě, Ssm jsem tě jmenoval, volal, abys takto prosil, neboť je mou svatou vůlí dát vám dnes slovo (promluvit k vám) a zároveň splnit i prosbu zemřelého milého bratra, aby se směl k vám přiblížit, aby vám mohl krátce vylíčit své dosavadní zážitky, a tak k vám přivádím bratra a žehnaje rozprostírám nade všemi vámi Svě ruce, abyste posílení a potěšení naslouchali slovům svého blaženého bratra. A tak se spojte v mém jménu a děj se. Amen.

+G. E.: Vy všichni milí, buďte pozdraveni ve jménu našeho svatého Otce Ježíše, a to pozdravem lásky, která vás dnes sjednotila a mně nejnehodnějším dovolila vstoupit do vašeho kruhu lásky. Kdybyste věděli, jak to zvyšuje blaženost blažených, když se setkávají s milými pozůstalými a smí mluvit o tom, co nyní naplňuje celé jejich srdce a činí je přeblaženými, neuzavírali byste dveře srdce tak pevně a neuzavírali byste nám přístup k němu svou úzkostlivostí před námi vám neviditelnými.

I dnes mi jen velká láska Otce klestila cestu a otevřela pevně zavřené dveře k tomuto dětskému srdci, abych vám mohl vyprávět, jak se mi dosud vedlo a co je mým nejtoužebnějším přáním.

Jak víte (z předešlého), milost a smilování mě hned po přestupu do onoho světa nebeského Otce přijaly jako své ztracené, ale zas znovu nalezené dítě do své nebeské říše a daly mi tam pocítit blaženost a slast své říše opravdově. Rozplýval jsem se v slzách díky a zývání a nevěděl si rady, přemíra jeho lásky a slitování, a zároveň poznání mé velké nehodnosti, mých hříchů a všelikých chyb mě dusily a byly by mě ještě jednou usmrtily, kdyby to bylo nějak možné.

V takovém nehlubším zkroušení mého bytí přišel ke mně v nebeském lesku zářící anděl, pozdravil mě ve jménu Pána Ježíše a ptal se mě, zda bych nechtěl vidět Pána Ježíše, zda to mé srdce k němu netáhne, nebo zda chci zde ještě déle prodlévat v pozorování svých hříchů a nevyslovitelného slitování Boha.

Tu na mě přišla taková nebeská blaženost a tak mocná touha po Něm, našem milovaném Pánu Ježíši, že jsem přemožen pocitem lásky k němu zapomněl na všechny své hříchy a oživovalo mě jen přání a touha být u něho, našeho nade vše milovaného Otce Ježíše.

Tu na mě pohleděl můj vůdce s nepopsatelně blaženým výrazem a řekl: „Bratře, pojď se mnou, tvá touha má být ukojena.“ Následoval jsem ho a po krátkém putování jsme došli do krajiny, která vypadala plná míru. Tu jsem krátce před svou smrtí viděl ve snu a ještě jsem si myslel, že zažívám velký převrat na Zemi. A tuto krajinu jsem si vysvětloval jako říši míru, kterou nám Pán zaslíbil a která na Zem i přijde, ale ne tak, jak jsme si to my, prostí lidé, mysleli ve své krátkozrakosti, nýbrž podle nezbadatelných úradků Boha a podle jeho nepochopitelné trpělivosti a shovívavosti. Ale teď vás už nechci déle zdržovat popisem cesty a krajiny, ale plně se věnovat hlavní věci.

Když jsme měli za sebou nějaké úseky cesty, tu nás potkávalo stále víc nebeských postav a všechny nás co nejpřátelštěji zdravily a vítaly. Ale byl jsem naplněn slastí, že uvidím Pána, tak-

že jsem se málo staral o cestu a dění na ní, měl jsem stále na zřeteli svého věrného vůdce a spěchal jsem co nejrychleji k blízkému cíli. Vůdce zřídka co říkal, jen tu a tam na mne pronikavě pohleděl, jako by se strachoval, zda dobře obstojím ve zkoušce před tváří Pána.

Tak se šlo ještě dál a mému toužícímu srdci se cesta zdála věčností a stále ještě nebyl Pán Ježíš k vidění. (Jeho malá netrpělivost se musela nejprve uklidnit). Avšak má láska k Pánu stále vzrůstala, cítil jsem, že už nejsem dalek od cíle. Tu mě náhle můj vůdce beze slova opustil a sám jsem stál v onom velkém světě, neměl jsem nikoho, aby mi ukázal cestu k Otci a obklopovalo mě hluboké ticho. Nevěděl jsem, zda mám v cestě pokračovat nebo až na další zde čekat, abych nešel mylně. Tu jsem pomyslel (pamatoval) na hlas Pána, který mluví k lidem a volal v sobě k Pánu a prosil, aby mě vedl k cíli. Nyní jsem naslouchal a slyšel v sobě zřetelně slova : „Jsi u cíle, čekej utěšeně, uvidíš nádheru Boha“.

Zaradoval se, padl na svou tvář a děkoval Pánu za jeho milost a když jsem vstal, krajina byla změněna a oblévána nádherným svitem, nebeské tóny doléhaly k mému uchu a ze všech stran sem proudily zástupy bíle oděných bytostí, všechny milovaly a velebily Boha, a když jsem naslouchal a díval se, všechny náhle zahály své obličejy, padly na svá kolena, ale mnou zavalil nebeský pocit slasti, že jsem s jásotem zvolal: „Hosana (sláva) tomu, který přichází!“ A když jsem tu ještě stál v blaženém očekávání, jako by s mých očí spadly šupiny. Zpozoroval jsem Pána Ježíše, jak žehnaje a rozprostíraje Svě ruce nade mnou, stál přede mnou prostě a jednoduše, pln mírnosti a něžnosti, které jsou jen Jemu, nejnádhernějšímu, ale zároveň nejpokornějšímu mezi vším vlastní.

Ó, vizte, blaženost je příliš velká, než abych vám mohl slovy popsat, co znamená hledět na opravdovou podobu, postavu Pána Ježíše, dívat se do jeho svatých očí plných největší lásky, ale i plných svaté vážnosti a nejhlubší lítosti, jak shlíží na hříšné lidi.

Vám, milým, nemohu zároveň i dost vynášet lásku a milosrdenství dobrého svatého Otce a proto jsem dnes k vám i přišel, abych vám ukázal, že u něho platí jediné lásky. A ať je u lidí hříšník sebevětší a zatracenější, přece se nad ním Bůh smilovává, předloží-li Mu v lítosti a pokání své srdce plné hříchů. Takový pokorný hříšník najde u Boha milost a jako takový jsem našel i já před obličejem Boha milost, a jsem teď blažený jako Jeho nejnepatrnější a nejnepohodlnější služebník na velkém pracovním poli Pána, kde smí každý přinášet svůj střípek skutky lásky podle přiměřených sil. Z těch skutků sestává celá říše lásky.

Nyní je pro mě čas odchodu. Žijte blaze a těšte se se mnou, že zůstáváme v duchu stále ve spojení velkou láskou nebeského Otce, ač jsme vnějšně odděleni. Váš věrný bratr G. E. Amen.

Další o jeho přijetí nebeským Otcem

Včera jsem vám popsal svůj přechod k bodu, kde jsem směl pohledět na milého dobrého Pána Ježíše. Byl jsem příliš dojat, abych líčil další výjev, proto jsem náhle ukončil a přešel k jinému tématu. Ale abych vám ukázal celou plnost jeho otcovské lásky, chci vám dnes ukázat další.

Že se mé srdce láskou k Němu rozžhavovalo a nevěděl jsem si už rady při pohledu na Něho, o tom se snad už zmiňovat nemusím. Bylo třeba nějaké doby, než jsem se tak vzpamatoval, abych snášel slast a blaženost jeho blízkosti a byl jen poněkud schopen slov. Ale On mě hned posílil, žehnal mi a hlasem plným lásky řekl: „Mé dítě milé, nyní jsi mé a nic tě nemá ode Mne oddělit. V pozemské zkoušce jsi dobře obstál, a nyní máš u Mne zůstávat stále.“

Padl jsem k jeho nohám a líbal je. Tu mluvil vážně a pln laskavosti: „Vstaň, můj synu. Vyvolil sis lásku za vlastní, a teď ji nacházíš zde (u Mne), jsi jí účasten v celé její plnosti.“

Tu zpívali andělé: „Sláva mu, sláva!“ Tu jsem se cítil uchopen pažemi lásky svého svatého Otce a slastí zpit jsem klesl na hrud', srdce svého Ježíše.

Ó, mí milí, velkou jsem si představoval blaženost, která nás očekává, ale větší, mnohem větší jsem ji našel, ba, nevyslovitelně velkou. Lidské oko nikdy nevidělo, ani ucho neslyšelo a srdce necítilo, co Bůh připravil těm, kteří Ho milují.

Mí milí, dobře uvažujte o tomto slově a dbejte jen toho, abyste dobrého Otce milovali z celého srdce a všechny lidi na celé Zemi jako své bratry a sestry považovali a milovali jako sebe samé. Vše ostatní, co je na tom a kolem toho, je také správné, děláte-li to z lásky, ale kde

není láska základem vašeho jednání, tu chybí celému dílu síla, opora, pevný podklad, a proto musí zaniknout.

Už je tu zase doba loučení, a ještě nejsem u konce, ale láska Otce se zase postarala, abychom se mohli brzy zase spojit v lásce.

Nyní to pošli věrnému bratru F. (Přišlo mi to do Lipska) s mimořádným pozdravem od starého věrného bratra Gustava.

Ale vás všechny zdraví blažený bratrský zástup a všechny ty blažené sestry, které se v Pánu těší z vaší lásky a jsou s vámi stále spojeny, jako zůstávám i já s vámi věčně jako váš věrný G. E.

(Každý může pocítit, jakou mi toto sdělení udělalo radost. A jen bych chtěl zdůraznit, že vzdor velké pracovní zátěži ve svém povolání a vedle toho i lidsky přátelskému působení nikdy nevynechal ranní modlitbu a tu věnoval hlavně naší vnitřní hlavní práci přímlyvy a krom toho i vnější podpoře naší společné věci – duchovní spízi vzdor omezeným prostředkům, a to způsobem pevné důvěry v Boha.

Ale zde z tohoto svědectví vidíme i věčnou a nádhernou odměnu jeho věrného a obětavého působení podle vůle svatého Otce. – vydavatel)

Jeho svědectví jako nebešťana

Pán : „Ani dnes Mi nemůžeš jinak sloužit než láskou. Tak se spojte ještě jednou v mém jménu a buďte požehnáni svým Otcem Ježíšem. Amen.“

G. E. „Ano, ve jménu našeho Pána Ježíše vás zdravím, vy, milí bratři a sestry, jako děti světla a lásky. Přicházím už zas, abych na vás vyléval své přeplněné srdce a svou lásku a vyprávěl vám ještě víc o překypující milosti a lásce nebeského Otce.

Uplynulo teprve několik pozemských týdnů od mého odchodu z hmotného těla a stále bych vám mohl vyprávět o nádhře, kterou mě, nehodného, obklopuje. Ale to mě k vám nepudí, nýbrž, že všechna ta nádhera je ničím ve srovnání se zázračnou milostí a láskou Boha, našeho svatého nejlaskavějšího Otce Ježíše. Jen láska mě k vám vede a nedopřává mi klidu, dokud neučiním co nejvíce, co mohu (podle svých možností), abych vám všem tuto lásku vštípil, neboť nyní opravdově vím a jsem si tím jist, že jen láskou zvítězíme.

A proto je nyní mou jedinou snahou, mým konáním, v lásce se cvičit, lásku darovat, lásku zvěstovat, neboť láska naplňuje celou mou bytost, láska je mým dechem, pokrmem, láska je mým životem, mým vším, co jsem a mám a věčně budu, jen láska a nic než láska. V ní se vše sjednocuje, a co není láska, není život, pravý život, a co není život, není z Boha. Ale co je z Boha, je věčné. Vystupujete-li z oblasti lásky, vystupujete z Boha, a tedy ve smrt, neboť vše mimo Něho je věčná smrt, temnota, zkáza (a i kdyby se to zcela jinak zdálo, jevílo). Proto zůstávejte v lásce, tak zůstanete v Bohu a Bůh ve vás.

To je sice vám jen příliš známé slovo. Jak nám toto zas i nově volal Otec a my jsme nepoznali jeho svatou vážnost, jeho prosící napomínání v něm. Roztříšťovali jsme se vzdor všemu napomínání k sjednocování a nesoustřeďovali jsme svou sílu do jednoho bodu, který Otec vydvihoval (dával mu přednost) v jediném slovu - „láska“. To je ústřední bod, který vylučuje každé tříštění sil a sjednocuje v jeden celek.

Teď i zřetelně poznávám, že jsem nesměl dokončit své poslední dílo a že jsem byl úplně mylně veden a včas mě dobrý svatý Otec uprostřed mé práce odvedl a vedl mě ke světlu, v němž jsem poznal, že lidská moudrost nic neprospívá a mé konání bylo marnivé (zbytečné). (To se vztahuje na jeho spolupráci na našem časopise „Slovo“, kde psal úvodníky proti budhistické teosofii, a teď poznává, že rozpravy o sporných názorech přinášejí místo požehnání nesvornost). Ale i zde mě láska osvobodila od mého hříchu, že jsem hledal jinou cestu, než cestu čisté lásky. K tomu mě právě doháněla i láska. A to Otec viděl, ne mé hříchy a má přestupování, a vidíte, že nás může jen láska zachraňovat a zachránila i mě, ubohého pozemského červa, a tak mohu svůj celý nynější nebeský život zasvěcovat jen ještě jedině lásce. A když k vám přicházím, je to jen, abych vás v lásce posiloval. Tak je i dnes zase dosaženo účelu a má žhavá touha k Otci je splněna, že vám smím dávat jen trochu ochutnat něco z lásky, která mnou proudí a mě oblažuje.

Žijte blaze, čas minul a síla tohoto milého dítěte už víc nesnáší. Milé dítě, buď mi jen stále věrné ve svém nádherném povolání a ničeho se neboj, láska našeho dobrého Pastýře a jeho ovcí tě stále posiluje a já zůstávám tobě a všem věrným bratrem G. E. Amen.

Předběžná poznámka ke znovutělování

Pozemský život člověka je ohraničen rozením a umíráním. O smrti se v předloženém sešitě mnohé dovidáte. Ať je tu konečně i zmínka o tom, co předchází zrození do pozemského života, nazývané „předživotem“. Ten je podle zde obdržených „sdělování“ různý, jak o něm Ježíš řekl, že lidské duše jsou „shora“ a „zdola“. Následuje zmínka o oněch „shora“

O duších shora

Země je Mou školkou. (Mimo původní duchy, kteří pocházejí ze Země), sem přicházejí jako hosté ke znovutělování duchové různého druhu a všeobecně je lze rozdělit na duchy lásky a duchy moudrosti. Ti se dělí na dvě třídy. Jedni jsou už přiopraveni do říše lásky a mají zde na Zemi skládat zkoušku pro Boží dětství, druzí jsou ještě zcela zakořenění v oblasti moudrosti a mají se teprve pro lásku získávat a z nich někteří, dá se říci mnozí, ve zkoušce neobstojí nebo aspoň ne docela. Duchu, který se má vtělit, se úplně jasně ukazuje účel a cíl jeho pozemského poslání už před jeho vtělením. A jsou mu k tomu opatřeny a přesně předurčeny nutné poměry a vnější okolnosti, on je také schvaluje a uznává, ač si to už po svém pozemském zrození nesmí uvědomovat. Tak se dostávají čistší duchové moudrosti většinou do příhodných, dobře uspořádaných životních poměrů a jejich duše je i bohatě vybavena odpovídajícími vlohami a schopnostmi, a to jim umožňuje osvědčovat se co neúspěšněji a poznávat meze vlastních možností (umění) a nicotnost toho, co bylo pozemsky velmi úspěšné. To poznávají ponejvíce teprve jasně na onom světě. Takoví duchové jsou většinou velmi panovační a mají silný, často ohromný rozum a sílu vůle tomu odpovídající. Na Zemi se dostávají na vynikající místa, důležitá postavení a mocné jsou často jejich pozemské úspěchy a pozemsky velký počet jejich děl, která přinášejí jako vládci v oblasti politické, umělecké, vědecké nebo společenské. Jsou opravdovými králi pozemského úspěchu, ale u Mne jsou malí a pro Mou vlastní dětskou říši právě svým vnějším úspěchem prozatím ztraceni. Avšak ani jejich pozemská dráha není nadarmo a z onoho světa musí pak často pohlížet na protiobrazy svého působení, které mi jsou příjemnější, milejší a na nich studovat podstatu lásky.

Druzí už pro lásku získaní duchové moudrosti, jsou už z domu jinak vyzbrojeni a jejich pozemský život je ponejvíce mnohem těžší, neboť mají dobýt dětství, a tak je i jiné jejich pozemské věno. Stále ještě silný sklon k moudrosti, i když už proniknut a uchopen podstatou lásky, je jim vlastní. Mají silnou lásku pro spravedlnost, velkou horlivost pro pravdu, chtějí být rádi bojovníky, ba i mučedníky pro věc pravdy pro Mou říši a často se stávají obětí stále ještě silného pudu moudrosti. „Kristova trpělivost“ je jim ještě cizí, a tak jim musí přicházet často na pomoc opravdu těžké osudy, aby je víc odváděly od cesty moudrosti k cestě lásky. Jejich život je často velmi těžký. Teprve, až se naučí chápat, jak v základě málo mi slouží a prospívá jejich horlivosti plné bojování a zápolení, ale mnohem víc je přivede ke Mně blíž trpělivost a snášenlivost.

Zvláště teď potřebuji duchy, kteří slouží míru, ale ne ty, kteří rozmnožují spory a odpory. Ó, kdyby věděli ti horliví pro pravdu, když chtějí přesvědčovat protivníka, jak často místo pro Mne bojují právě proti Mně a mé říši míru a jak by zase shovívavostí mohli více prospívat sobě i Mně, kdyby hleděli na Mne místo na domnělého protivníka a ptali se Mne, jak se stavím k věci. Jak víc by v duši domnělého nebo i skutečného protivníka probouzeli jeho vlastního ducha, kdyby místo následování pudu své bojechtivé duše snášeli trpělivě a mírně pokušení a dávali Mi slovo v duši své i protivníkově. Jak snadno bych je pak řídil, ale takto je musím často vystavovat těžkým následkům sice domněle dobrého konání, ale přece špatně vypočítaného, a tu pak budou mnozí nejdříve zmateni v sobě, dokud se zas pokorně nechopí Mé ruky a docela se zas ke Mně neobrátní, neboť jsem a zůstávám stále po jejich boku.

Právě k takovým duchům moudrosti lepšího druhu rád přidružuji vlastní duchy lásky v nějakém pozemském sřetězení jako pomocníky a druhy k dosažení dětství. Ale duchové lásky

nebo ti, kteří se cele k lásce přiznávají, nemají lehké poslání. Ale právě těžké pozemské zápojení mých, pozemsky často tak opovrhovaných ubohých, nemocí a bídou bitých dětí se duchům moudrosti, kteří se mají vtělovat, ukazuje, aby na tom poznávali podstatu lásky a pravého dětství a měli si hluboce vštípit, aby si pak ve hmotě pud po tom uchovávali.

Mé chudé, trápené, ubohé, ale věrně trpělivě a Mně zcela oddané a plně důvěřující děti, kdybyste věděli, jak velmi Mi opravdu sloužíte svým pravým snášením svého často těžkého osudu a jak nesčetné oči na vás hledí, kolik neviditelných chodí za vámi a od vás se učí, to by byl často balzám pro vás. P. S.

Co se týká duší „zdola“

Tím se snad nemíní duše z pekla, které se sice jako výjimky rovněž vyskytují, jako jedovaté rostliny, když jsou rodiče bezbožní a neopatrní (o tom jsou pokyny v „Zemi“), ale míní se tím vlastní pozemské duše, které z této země pocházejí. O tom se blíže mluví ve jmenované knize a v Janově díle a platí pro to nauka vývojová. Ti jsou sice prvořadími k Božímu dětství, ale právě jako pozemské duše jsou ponejvíce velmi hmotní, a aby se víc podněcovali pro duchovní, k tomu slouží – skoro jako příprěž – duše shora, které už před svým vtělením znaly svůj pozemský úkol a nevědomě puzeny jej mají řešit a následovat (za ním jít), všeobecně takto dávat najevo duchovnější snažení, úsilí.

Ale když se pozemská duše získá pro ducha, tu koná značně víc než duše shora. Pokud se přitom může mluvit o zásluze, náleží jí víc, než duši shora, u které byl z dřívějšího silnější tah nahoru. Velkolepě duchovně vyvinutou pozemskou duší je apoštol Pavel. Avšak všichni, kteří stojí v pravé, pokorné, dětsky láskyplné oblasti, budou vyznávat: Zda tak nebo onak, shora nebo zdola: „Bez Pána nic, s Ním vše.“ Amen.

Lidé shora a zdola

Mé milé děti, o čem bádáte a co hledáte podle Písma o bytí duší „shora“ a „zdola“? Nemáte dost důkazů v životě? K čemu je žádáte v písmenech? Nebo myslíte, že jen mé staré slovo obsahuje nefalšovanou pravdu? A vy smíte jen přijímat jako plně platné, co vám zdůvodňuje Písmo staré a nové smlouvy nebo dosvědčuje v jasných slovech, že se tato nebo ona věc chová tak, a ne jinak?

Mé slovo je Duch a jen Duch Mu může správně rozumět a chápat je, aby přinášelo pozhánání. Kdo tedy chce uchopit mé slovo čisté a ryzí v duchu a v pravdě, musí být nejprve sám v duchu dokonán a mít dokonale vzdělanou duši, sjednocenou s duchem. To znamená, že musí být pravým člověkem podle podobenství Boha, tedy nebýt znetvořen hříchem, nýbrž být čistým, jak ho Bůh stvořil na počátku světa. Který člověk je v takovém Prastavu, tedy v úplné čistotě, ten může říkat, že chápe mé slovo v duchu a v pravdě, poněvadž mu jeho čistota umožňuje dívat se do Prasevřta nebo do vlastního slunce života, a to je hříchem pošpiněnému nemožné, pokud nosí hrubě hmotný obal, hmotné tělo.

Kdo z vás je bez hříchu, ať vyzná a řekne: „Chápu celou hloubku svatých slov Boha a rozumím jim v duchu a v pravdě, před mým duchem leží vše tak světle a jasně jako slunce v nejjasnějším poledni a poznávám tajemství Boha tak jako mě On poznává (zná) až do základu, prohlédám jeho svatou vůli, kterou stále co nej přesněji poznávám, poněvadž Jeho vůle je stále i mou vůlí, žiji v Něm a On žije ve mně, protože s Ním jsem JEDNO v Něm.

Tak může čistý duch vnikat do mého Ducha, aby tam našel poklady nezvláštnějšího druhu. Ale jen čistý duch může takové, z hlubiny Božství čerpané světlo snášet. Když je to tak, tu byste museli všichni zemřít, kdybych na vás vyléval Svě nejčistší nebeské světlo a dal vám zvěstovat slovo Svě lásky čistě duchovně, jak se káže v nebesích. K tomu by nebyl nikdo mezi vámi schopen sloužit Mi jako nástroj a ještě méně byste mohli mé čisté duchovní světlo do sebe přijímat a podle toho se stávat činnými.

Mé nové i staré světlo je podle (ne) čistoty vašeho ducha co nej přesněji vyměřeno, tedy přiděleno podle stupně vaší duchovní zralosti. Ve starém i novém je obsaženo tolik světla, jak to tehdejší, současný i příští duchovní stav lidí připouští. A ještě dnes jsou málokterí, kteří

s vážností mé světlo a mou pravdu hledají a s pravou láskou se snaží mé slovo nejen číst, nýbrž je následovat (činně).

Dokud třetina lidstva nepozná toto mé nové slovo a nepřijme je, nezačne má vlastní říše lásky Boha nebo říše míru na zemi. Do té doby se bude sice u jednotlivců utvářet, jak se to už teď tu a tam v malém děje. Ale zevně viditelně ve velkém celku to bude teprve, až Mě lidé začnou poznávat a uznávat jako svého Otce, Mé (nové i staré) slovo ochotně poslouchat a podle něho konat.

Shora vám už nepřijde žádné vyšší světlo a žádná hlubší pravda, než vám byly dány. Z těch máte čerpat se spásonosným srdcem a s opravdovou touhou lásky, tak budete (v tom) nacházet stále nové, neznámé a budete se důvěrně seznamovat s Duchem mé nauky.

Jsou (v tom) ještě nezměřitelně vroucněji velké poklady, vašemu duchovnímu oku skryty. Ty máte hledět vyzkoumat stále hlubším ponořováním se do komůrky srdce (pokorně dětské lásky) a stále čistším poznáváním sebe sama. Říkám vám to, abyste poznali, jak hluboko dole ještě stojíte a ještě dlouho (dávno) nejste schopni požívat nejčistší chléb z nebe. Pokud ještě sami vězíte tak hluboko ve hmotě, musí být i Mé slovo více či méně hmotně obaleno a nesmí se vám kvůli vám samým dávat úplně čisté.

Toto vám má zase ukázat, že si nemáte všímat slova (a písem), nýbrž ducha v tom obsaženého. A když to budete takto dělat, slupka nebo tvar vás budou málo rušit, brzy ji rozlomíte, když poprosíte o Mé požehnání. Obalem proniknete a pocítíte sílu Mého Ducha a nebudete se už ptát: Kde to najdu zdůvodněno ?

Kdo nenajde ve vlastním srdci svědectví a důkaz, že má slova jsou Duch a život, toho nebudou moci (umět) přesvědčit ani tisíce a statisíce míst Písma, neboť se jen prostým a pokorným zjevuje, co je skryto těm, kteří si o sobě myslí, že jsou moudří a chytří.

Tak se udržujte stále jen dole, v pokoře, neboť těm dává Pán milost, malé a nedospělé volá Pán k Sobě a žehná jim, aby se stávali silní v Něm a kvůli Němu s velkou radostí trpěli. Tak mluví Pán, váš Bůh a Otec Ježíš. Amen.

Ještě pokyn o znovuvtělování a duších shora.

Mé milé dítě, i když Mě máš vždy ve svém srdci, kde jsem stále přítomen, když Mě potřebuješ a voláš Mě denně v modlitbě, tak se ti chci přece zjevit ve své lásce slovem svých úst a požehnat ke dni tvého vnějšího zrození do těla.

Často se v tichu ptáš: Jsem duše zdola, nebo shora? A kdybych byla shora, nejsem dítětem Slunce? Vždyť jsi mě Ty, Pane, vyvolil k službě pro své děti. Tu říkám: Jsi sice duše shora, ale ne dítě Slunce, nýbrž na jinou planetu přesazený duch, který to ještě nepřivedl k Božímu dětství, a proto chce ještě jednou trvat v pozemské zkoušce, a to v nízkosti co největší, kterou jsem si kdysi i sám vyvolil. Když jsem prodělával pozemskou zkoušku, byl jsem pacholkem a sluhou všech. Vstoupil jsem na nejspodnější stupeň, abych z něho dosáhl nejvyššího. Začal jsem tam, kde každý, kdo chce dosáhnout pravého cíle, musí začít, totiž dole. Ať je pánem nebo sluhou, králem či žebrákem, musí vstoupit na nejspodnější stupeň, to je musí se učit přemáháhat sebe, vlastní vůli podřizovat vůli vyššího, mocnějšího a odříkat si to, o co usiluje vlastní srdce, nezlomená vůle.

Kdo hledí cestu sebezapírání, pokořování, ba křížování vlastního těla obejít, nedosáhne do vší věčnosti pravého Božího dětství, a i kdyby mu bylo dopřáno stokrát na zemi zkoušet své umění – dojít k cíli jinou cestou, než jsem vám předvedl sám, na konci se bude muset přece ještě rozhodnout k tomu, co dříve nenáviděl, aby přišel tam, odkud jste kdysi všichni vyšli.

Rozumíš nyní, Mé dítě, proč jsi vyvoleno k službě? Jinak by ses nemohlo stát mým dítětem. V základě svého srdce jsi nakloněno k vládnutí a poroučení, proto se máš učit vítězit nad vlastním srdcem a službou se učit poslouchat.

Kdo se Mně plně a cele odevzdává a chová jen jedno přání – být jednou blažený jako Mé dítě, toho stavím do takových poměrů, že cíle dosáhne.

Proto se všichni těšte a jásejte, že Mi patříte, neboť to má větší cenu než všechny poklady tohoto světa. Oddávejte se s radostí svému osudu, mnohdy tvrdému. Platí přece – dobývat (dosahovat) blaženosti, nebe, a to je přece hodno úsilí, námahy a potu. Vše toto vám všem má dát jen určitou naději věčného života a, mé dítě, tobě má ukázat, že se Mnou jdeš cestou k životu a

že ti propůjčuji posilu a sílu ke vcházení do nádhery svého Otce. Tím ti dnes žehná tvůj věrný Otec. Amen.

O vtělování (K narozeninám)

Mé dítě, Duch Pána je nad tebou, proto setrvávej v hlubokém tichu, abys cítila sílu jeho Ducha a slyšela slovo Jeho lásky a milosti, které v tobě zaznívá ke spáse a požehnání pro všechny, kteří mě s dětským srdcem milují a Mé slovo podržují jako slovo života. V nich se chci ukázat mocným a stále jim bohatě žehnat. Ba, chci na ně vylévat proudy živé vody a jejich semenu chci žehnat a množit je zrovna tak jako jsem žehnal Abrahamovi, Izákovi a Jakubovi a množil jako písek v moři. Ještě jsem stejným Bohem, stejným Otcem, který mluvil k praotcům, stejný Duch mluví nyní k vám a vede vás jako děti Izraele do zaslíbené země, kde teče mléko a med. Ty, mé milované dítě, Mi dobře rozumíš a víš, proč se ti ukazuji jako Bůh Staré smlouvy, víš, že Mě všude poznáváš a čteš mé slovo srdcem, a tak prohlédáš hlubiny mého Ducha a jimi pronikáš do základu.

Čti v tomto smyslu dál a vštipuj si v srdce svaté slovo. Mé nové slovo stojí na starém základu a chce jen obnovovat starou smlouvu lásky. Mrtvé má povstat k životu aby stále víc šlo vstříc dokonání. Proto vám Mé slovo nepřináší ani nic nového, chci vás jen vést k věčnému světlu, vést vás k nejčistšímu nebeskému zdroji, kde voda života teče a pramení.

Tam tě chci i dnes vést a být s tebou ve dni radostí, kde se mi znovu odevzdáváš a miluješ Mě láskou, která Mě v nejnivnějších potěšuje a tebe ode všeho utrpení osvobozuje. Nic nového ti nepřináším, jen Svou lásku ti ukazuji a snáším ve stále jasnějším, krásnějším světle, než pohlédneš v mou tvář.

Těš se, mé dítě, a Pánu pěj písně, své srdce Mu přinášej se vším, co v něm je. On tě přijímá v každé době.

Pojď, mé dítě, odevzdej se Mně, mé srdce touží po tobě. Nemůže a nechce tě nikdy pustit, proto se dej vroucně chytit a zapálit novou láskou, Zůstávat se Mnou spojeno páskou lásky.

Tak mluví Pán k tobě, když voláš v mnohé tiché době z nejhlubšího základu srdce tato stejná slova. Tu jsem tvým slovům naslouchal a byl tak naplněn rozkoší, jako jsi nyní i ty, když nasloucháš Mým slovům, láskou zpita, v lásku Otce ponořena, hluboce dojata, tvé milující srdce se ke Mně sklání a mluví : „ Pane, tvé dítě je zde. Mocí Tvé lásky je z mořských vln vytažené. Zázračně jsi mě zachránil, proto chci a nadále jen Tobě, můj Pane, můj Bože, ještě žít a jen čistou lásku teď se snažit o lásku, která na sebe zapomíná a jen na jiné v činech myslí a vzpomíná, kvůli Ježíši vše snáší a po světě ani nebi se neotáčí.“

To jsou pravé znaky lásky, Mé dítě. A aby se jich dosáhlo, nedávno jsi cestovní šat na tuto Zemi natáhlo. Samo jsi zvolilo den a ustanovilo i přesně dobu, nutnou k cestě. Než jsi vstoupilo v tělo, stálo před tebou vše jako slunce osvětleno, a to se ti nyní zdá zázračné. Jen jednoho se ti ještě dostávalo zahalení, Otcovy zázračně milé tváře pohledění. Dobýt si jména Otce, jeho dítěte, jeho dědice, být vyvolen taky, ó, osud jaký, příliš nádherný, příliš velký nevyslovitelně velký. Žádná lidská ústa a žádný jazyk, žádné lidské srdce ani plíce nemohou pojmout toto svaté slovo, nad kterým i andělé co nejhluběji zblednou, ve zbožné bázni svá kolena sklánějí a před mým trůnem se uklánějí, Mne, svého Boha a Tvůrce velebí vysokými, čistými andělskými způsoby. Tak jsi zpívalo i ty, dítě andělským způsobem s anděly, když jsi bylo svatým slovem nadšeno, své přání jsi Mi hlasitě oznamovalo a Mě prosilo : „Dej i mně tam být, malým dětákem se stát, vezmi vše největší ode mne a dej mi kráčet jen s tebou tímto temným pozemským údolím, abych se jednou tvým stalo.“

Taková byla tvá vůle lásky, aby tě vedla z tichosti do tohoto pozemského světa boje a úzkosti, abys jednou ve věčnosti požívalo nejvyšší slasti, kde se budeš v lásce rozplývat a se Mnou zcela v JEDNO splývat, ve Mně zůstaneš jako Já v tobě.

Nyní, dítě, víš, co pro tebe onen den radosti znamená a nese ti vstříc. Je to den k novému životu a dává se k tvé spáse.

Tak tam jdi, zůstávám tvůj, proto se máš povždy těšit, Mé svaté jméno chválit a velebit. Tvůj svatý Otec říká nyní: Ano a Amen.

O mediumitě atd. Dodatek II. k novému doplňku

Nikdo, ať je kýmkoli, se nemá samovolně snažit o tak zvanou mediumitu, neboť takové medium se staví na šikmou plochu, kde jsou jen dva směry, dolů, do propasti a nahoru, k Bohu. Ale je jasné, že sklouznutí je nekonečně snazší, než vylézání nahoru, a to, když tak zvaní „duchové“, kteří každého mediálně založeného obléhají, pomáhají stahovat (stravovat), často bez vědomí media. Každá jiná cesta je snazší než mediumita, neboť být mediem znamená: Zbavit se své svobodné vůle ve prospěch jiných, učinit se otrokem cizí vůle, ale to není pokora ve smyslu Pána Ježíše, který nás právě chce osvobodit ode všech pout a svazků. Kdo vidí konání vzdělaného media a pozoruje, jak je ze všech stran pro své nadání vyhledáváno, dělá si snadno zcela falešný pojem o věci, o její ceně. Medium, které neproniklo k mediumitě Pánem (skrže Pána) a v jistém smyslu se stalo pánem nad duchovními vlivy, je velmi nešťastnou bytostí, vystavenou nesčetným utrpením těla a ducha a nejvíce je stíženo velikou mravní slabostí a často se už ani nemůže modlit, i kdyby chtělo. A viděl jsem mnohé, bohatě nadané medium klesat do propasti zoufalství. V kom začínají „duchové“ hospodařit, toho odsuňme z řad svobodných bytostí, neboť se snadno stává čistým strojem, a zde platí základní věta: Čím nižší jsou naléhající duchové, tím jsou vůči mediu drzejší, vtíravější, svévolnější, dotěrnější. Dejme tomu, že by se mediu s dobrým mravním základem a podporovanému silnými vůdci, a ne snad se zcela nečistými podněty (žel, myšlenky a pocity mohou v něm být falšovány) podařilo se vyhybat (vyhnout) nebezpečnému úskalí obcování se zcela hrubými, nízkými duchy, tu pak přichází mnohem nebezpečnější úskalí stýkání s tak zvanými „rajskými duchy“. Mezi nimi jsou zejména tak velmi nebezpeční duchové moudrosti a ti všichni myslí, že slouží Pánu, a zatím svým působením mnohonásobně podporují satana. Chci vám uvést „návnadu“ co nejnebezpečnější, kterou tak rádi a úspěšně nejvíce oslňují ubohé oběti a přivádějí je k zachycení na návnadu udice. Namlouvají jim, že jsou obětmi, mají vykonat zvláštní poslání a že se proto vtělili. To je nejmenší a nejudržitelnější satanovo vodítko, kterému uniknou jen málokterí, a pak často příliš pozdě, ale vždy jen s pomocí Pána a teprve, když zaplatili drahé výkupné (ztrátou nebo zeslabením nejlepších duševních a duchovních sil). Tu začíná ubohý blázen žít svému tak zvanému „poslání z onoho světa“, po něm duchové statně jezdí, na jeho ubohý mozek vylévají celou kropicí krásných, i biblicky zabarvených rčení, jak ubohé zcela zchudlé lidstvo čeká už na nového „reformátora“, a tak roste nevědomě v nejnětějším srdci zcela zahalená pýcha, která se znenáhla odcizuje jednoduchému, prostému, naléhavému Ježíšovu napomínání a zvyká si pohlížet na jiné lidi shora (věří, že potřebují poučení).

Nyní musí Pán ve své milosti vnějšími těžkými a nejtěžšími životními osudy pomáhat. Medium je nejdříve nechce vůbec chápat, dokud v nejlepším případě nenajde těžkou cestu k pokoře, k Pánu.

Nejdříve má každý, i nejlépe založený a nejnadanější člověk jen na sobě a v sobě poslání a teprve, když se mu podařilo ve svém vlastním pozemském člověku přivést vnitřního věčného člověka k nepodmíněné vládě, pak roste podle míry jeho lásky jeho vyšší moudrost, a tím teprve uschopnění k převzetí malého poslání, nejdříve v nejužším kruhu. Ach, tak často jsem musel smutně pozorovat, že tak zvaná media (písaři tak zvaných diktátů) byla mravně nejnětějšími lidmi a byla tak „vyloučena“, že bez „duchů“ nebyla schopna nejskromnější vyšší myšlenky.

Proto by neměl nikdo tlačit se k tomu, aby se stal mediem. Ale chce-li nás Pán takovými mít nebo udělat, tak najde už sám bez našeho přičinění žádoucí prostředky a nikdy nechybí ve svém cíli. Ale ani vzdělané „otcovské medium“, nepotřebuje k tomu být zvlášť mravně ušlechtilou nebo upřednostněnou bytostí, naopak právě mravně zvláště slabým a zvláštním nebezpečím vystaveným dětem přichází Pán ve své milosti vstříc mnohdy tímto zvláštním způsobem, s tím jdou ovšem ruku v ruce těžké zkoušky zvláště těžká zodpovědnost za svěřenou libru.

Proto i v tom platí: „Pane, jak Ty chceš, ať se mi daří, ne má; nýbrž jen Tvá svatá vůle ať se povždy děje.“ Amen.

Mohla by povstat otázka, proč Pán milosrdenství dopouští hrozný zlořád z této i oné strany s nejušlechtlejším materiálem, srdcem a duchovním životem lidí, jak se často provozuje? Poněvadž podle Svého svatého vlastního prazákladního zákona lásky chce a musí ctít svobodnou vůli všech stvořených duchů. A konečně přece vše umí řídit a vést k nejlepšímu. Délku a nesnáze své cesty vývoje si zaviňujeme jen my sami. Když má srdce zvláštní choutky (záliby) a

veskrze chce chodit vedlejšími cestami a oklikami, Pán to připouští zároveň i jako poučení pro duchy na onom světě, neboť většina lidí (a duchů) zmoudřuje jen vlastními zkušenostmi, „škodami“, a tak se učí žádoucímú náhledu. K čemu potřebuje zvláštních medií a mediumit ten, kdo se snaží pojímat dětsky svého Ježíše a Jeho nevyzpytatelnou slitovnou lásku, a ten, kdo poznal hloubku jednoduchých, krásných, jasných a prostých, nenapodobitelně k srdci mluvících Ježíšových slov, kdo se snaží jít za tímto nejvyšším a nikdy se nemýlícím Vůdcem vnitřně i zevně? Nejlepší a jediné správná cesta – stát se pravým mediem ve smyslu Boha je: Probouzet věčného vlastního ducha svědomitým následováním věčných zákonů lásky a poslušným nasloucháním vnitřnímu Božímu hlasu (svědomí), který nikdy neselhává na rozcestí nebo křižovatce. Ve smyslu Pána může působit jen duchovně živé medium, které se stalo dítětem Boha, a ne duchy obléhaným a nuceně lidským mluvícím nebo psacím strojem, který mi připadá, jako když člověk bydlící u hlavní silnice ze zvědavosti otvírá své dveře a každého mimojdoucího nutí ke vstupu. Mnozí, kteří tam vejdou, nepřinesou zvláště nic čistého, ale si vezmou s sebou a ukradnou, co pak majitel bude hořce postrádat.

Je pravda, že Pán vede a řídí i toho a dovede při tom docilovat i požehnání plných účinků ve zvláštních případech, když medium a přijímající kroužek upřímně usilují o pravdu, ale ponejvíce zůstává oblast nečistá a s požíváním zvláštního pokrmu roste po něm hlad a zároveň odpor k prosté přirozené stravě. Pak se při každé příležitosti touží po „slovu“ a vůbec a docela se zapomíná na vzdělávání vlastního věčného ducha, kterým chce Sám Pán do nás vstupovat. Poslouchají se pak jen často silně duševně zbarvené projevy mediální, zapomíná se na vlastní radu svědomí, člověk se stává hříčkou cizích vlivů a musí nicméně přejímat zodpovědnost za sebou zvolené falešné prostředky.

Ale dejme tomu, že by duchovní rada „odtamtud“ byla v celku dobrá (co často není) a dobře se jí rozumělo a byla i správně prováděna. Pak přichází vyrovňavající spravedlnost a nic se nedaruje zdarma, a i když neplatí jako v oblasti vlastního kouzelnictví: „Zde ti sloužím, tam posloužíš ty – také proti své lepší vůli – mně,“ tak nemáme přece při takových skutcích zásluhu ani odměnu, nýbrž jen opravdu těžkou zodpovědnost a budeme prodělávat dvojnásobné zkoušky, neboť Pán říká: „Stejnou láskou miluji své děti, a kdo chce dostávat zvláštní výhody (od jiných), tomu se na druhou miskou nakladou zvláště těžká závaží, už kvůli nebezpečné duchovní pýše, proti které má každý bojovat, ať je kýmkoli zvláštním.

Jdu ještě dál a chci svou zkušeností vyznat pravdu, kterou bude mnohý tak dlouho odmítat, až sám škodou zmoudří: Ani Lorberova sdělování nejsou absolutně čistá a ani být nemohou, neboť byl člověkem jako my, vystavený omylům a duševním vlivům. A nikdo ať nevěří, že může někdo obdržet pravdu tak ryzí a nesmíšenou jako ražené peníze; Pán si vyhraduje klíč k nejvyššímu poznání a dává je jen v míře naší osobní činnosti lásky: „Nebudete-li konat podle slov, která mluvím, říkal Ježíš, nepřijdete do nebeské říše pravého poznání.

O pravdu se musí bojovat, usilovat, je třeba ji dobývat a nelze ji pohodlně polykat jako doušky čaje, vůbec se jí nelze naučit čtením knih, z těch se dá jen přijímat podnět k ní. I evangelium je jen ukazatelem. I zde platí slovo Pána: „Beze Mne nemůžete nic konat.“ Kdo myslí, že může, že potřebuje číst jen novo-teosofické spisy a že se udělala hlavní věc, ten se strašně mýlí: Při účtování nebude tázán: „Co jsi četl nebo slyšel?“ Nýbrž „Jak jsi přijaté strávil, používal, co jsi podle toho konal?“

Příliš mnoho vědění vede k moudrosti a moudrost bez lásky nadýmá. Pravá pokora přijímá bez bádání mnohem víc Boží pravdu.

Kdo v Lorberových spisech s čistým srdcem a z lásky k Pánu bádá, najde v nich opravdu Boží pravdu a (možné) stíny pronikavého světla mu neuškodí a nepomýlí ho. Ale kdo bádá jen ze zvědavosti nebo jiných sobeckých pohnutek, tomu mohou být soudem. Boží Duch dává vždy čistou pravdu, ale nebrání duši media, když není ještě zcela čistá, aby se nevědomě neoddávala jiným vlivům. Svým dětem žehná Pán duchovním chlebem, že jim neškodí. Ale to platí i ve vnějším vztahu: Ve všem, co požíváme, bychom měli Pána prosit o požehnání, neboť dnes falšují lidé vše, dokonce i mléko. Proto, nežehná-li nám Pán (tělesně i duchovně) každý pokrm, může nám uškodit i zdánlivě nejčistší. Zvykáme-li si příliš na jednostrannou duchovní potravu, přijímáme-li ji stále jen z jednoho zdroje, tu odvykáme svému duchovnímu smyslu a ochromujeme svou schopnost přijímání ve vztahu k jiným, ne méně významným sdělováním Pána.

Pán nám káže neustále všelikým způsobem – přírodou, svědomím, vládou Své prozřetelnosti v osudech lidí, kteří nás obklopují, našimi vlastními zážitky, styky, pocity, světovými a pří-

rodními událostmi, ba dokonce našimi nepřáteli a protivníky a nejzřetelněji opatřeními Svě sli-
tovné lásky v našem a na našem vnitřním a vnějším životě, na vlastním těle a vlastním srdci.
Všeho toho si mnozí nevšímají, a přece to je pravá teosofie (Boží moudrost), jediné opravdová,
jak Pana všude a ve všem poznávat, slyšet, prokazovat.

Pak platí několik nejdůležitějších základních vět o pravdě: Každá tak zvaná pravda – jedna
z přinesených – nám z vnějšku (zjevy lidí, duchů nebo přírody), je jen pak a potud skutečnou
pro každého z nás, jak je udělána osobním majetkem (jak jsme si ji přivlastnili) Bohem v sobě,
ve svém svědomí a živým přijímáním do své síly vůle.

I kdyby před našima očima šuměly sebe mocnější proudy pravdy, pokud z nich nebudeme
pít a pité nepřijmeme do své duševní krve (osvědčování vůle), nejsou nám po ruce (nemáme,
nevlastníme) je a jejich obraz mizí, bledne před našimi pohledy a postřehy. Mohutnými proudy
pravdy dává teď Pán šumět světem lidí, ale žel, většina nechce vůbec pít, každým způsobem
se kochají jen třpytem vln (světlem pravdy) nebo nepoužívají vody ke koupání, mytí, pití, nýbrž
hledí jen chytat ryby (sobecká žádost) nebo se na ní ve člunech kolébají tu a tam (dialektika,
rozpravy, slovní sváry).

Ale pro dnešek musím dobře končit a jen radit bych chtěl: Vládne-li v kruhu medium, ať ono
i kruh je obklopující jsou opravdu střízliví a vážní v obcování s tak zvanými duchy. Každý ať
stále prosí v nejvnitřnějším srdci Pána o ochranu pro nástroj i všechny účastníky, o přijímání
požehnaného pokrmu, o vnitřní, opravdové poznání. Každý ať přijme jen, co uznalo správným
vlastní svědomí po zkoušce, neboť satan se může přibližovat ve světlé postavě (postavě světla)
a jako vlk v beránčím rouše s plásty sladkých opíjejících omamujících slov. Každý ať zkouší,
zkoumá slyšené nebo přijímané vzhledem k působení na své srdce: rozradostňuje-li je, povzbu-
zuje k horlivějšímu plnění denních povinností, dělá-li je náklonnějším k odpouštění, k milování,
tu je to pravý pokrm a je správný. Opak ať se zavrhne, i když krásně zní. Především ať se me-
dium a kroužek chrání duchů, kteří si libují v prorockých řečech, ti jsou nejnebezpečnější.

Každé Boží dítě ví, že my zde dole máme žít ve víře, ne v nahlížení a s tím se pokorně a
poslušně spokojuje. Všechno předbívavé chtění o odhalování závoje budoucnosti je zavržitelné
a zkázonosné. Každé Boží dítě dále ví, že pravá budoucnost vzniká (povstává) ze semenných
zrn současných okamžiků. Proto platí: rozsévat pravá semena lásky, pak musí být naše bu-
doucnost příznivá. A věčný Otec bude stále se Svými dětmi, které chtějí jimi být podle činu. Ať
nečasy, bouře vnějšího světa řádí, zuří, dětí se to dotýká jen tak dalece, jak ještě na světě závi-
sejí.

Proč mlčí blažená Hana?

Piš Mé dítě, neboť chci splnit dlouho chované přání bratra a chci mu říci, proč zesnulá sest-
ra Hana tak dlouho mlčela a i dnes se (jen) Mnou ti dává poznávat. Zná příliš dobře svou sla-
bost pro styk s duchy a ví, jak zřídka se dobří čistí duchové chápou tohoto prostředku, aby vám
něco sdělovali. Vždyť byla sama často zklamána, když ještě ve hmotě podléhala svému poslání
a už tehdy měla často vnitřní odpor k duchovním sdělováním, ale věřila, že se musí přemáhat a
proti svému přesvědčení se často dávala do styku s duchy.

Tehdy byl její odklon neurčitým citem, tušením. Ale teď je to jistota a plné přesvědčení, že
sdělování duchů jsou zřídka čistá a ještě řidčeji vám nějak prospívají duchovně. Na základě
tohoto nyní plně platného svého přesvědčení také vytrvale tiše mlčela, ač ti v duchu byla často
blízko a kolem tebe se vznášela, když jsi na ni s plnou touhou myslel. Ale její duch byl stále
v nejpilnější činnosti po pokroku vpřed, aby stoupal stále výš, blíž k cíli, pryč od hroudy, která
váže pozemského červa, ale pro svobodného ducha, očištěnou duši, nemá už přitažlivost.

Duch se těší ze své svobody a nerad se vrací do úzkého tmavého obydlí, do místa, kam
vstoupil jen, aby se osvobodil. Nevěřte, že blažený duch touží po vězení pozemského života,
neboť tím se mu jeví tato Země, když pocítil svobodu ducha a ochutnal blaženost mé blízkosti

Blažení mají sice také okamžiky, kdy s tichou žalostí vzpomínají na své milé, kteří jsou ještě
zajati v žaláři hmotného těla, zvláště, když vidí jejich všeliké boje a pokušení. Ani jejich pomýle-
ní jim nejsou skryta, ale smutek blažených dlouho netrvá, brzy se obrací v nebeskou slast, ne-
boť jejich oko dosahuje (vidí) dál, vidí už plody boje, požehnání pokušení a duši, z pádu se zase

zvedající, již má milost posílila a má láska očistila. A proto vychází z úst blažených duchů stále jen dík, chvála a vzývání.

A kdyby k tobě teď tvá sestra mluvila, oznamovala by ti jen chválu Mne a mou lásku, neboť její celé srdce je děkovnou modlitbou a je naplněno chválou Pána. Proto ti také dál nechce říkat nic, než „že se máš jedině jen Ježíše a Jeho svatě drahého slova držet a všem bratrům a sestrám podávat na jejich cestě putování k posile chléb a vodu života z nejčistšího zdroje, z věrného otcovského srdce našeho Boha.

Hle, to je vše, co ti skrze Mne, Otce, říká. Otce z celého srdce miluje a je činná v této lásce tam jako zde. To ti říká s požehnáním tvůj věrný Otec Ježíš. Amen.

Žádné pravidlo bez výjimky

Mé milé dítě, prosíte mě o čisté slovo milosti, co se týká zesnulé Hany. Dalo podnět k pochybnostem o posledních slovech zesnulého G. E.,- a tak vás nechci ponechávat v nejistotě a úzkostlivé pochybnosti v tomto bodě a hned vám říkám, že smíte být úplně klidní, co se týká slov G. E. Plynula jako všechna jiná slova ze srdce, překypujícího láskou, a jsou pravdy plným svědectvím Mé velké lásky a slitování a zároveň obrazem pravé skromnosti a pokory, obrazem pravého dítěte podle Mého srdce.

Abych vám to představil před oči, nechal jsem svého blaženého mluvit podle puzení svého srdce a nebránil jsem mu v příchodu k vám, ba, sám jsem ho k vám vedl, jak to tu a tam dělávám, abych vám prokázal zvláštní milost a ukázal vám, jak a jakým způsobem povolují styk s oním světem i svým dětem a jim jej žehnám. Tento styk máte považovat za výjimku, nikoli pravidlo, a Mne velebit jako Dárce, tak se vám stane vše požehnáním.

Kdo Mě má v srdci, kdo Mě zná a miluje, tomu smím říci, že není nijakého blaženého a blaženějšího styku, (a kdyby byl i s archanděly), než srdečného styku se Mnou, kterému mohou rozumět jen mé děti.

Pravé dítě vždy ví, kam se má zaměřovat a ví i, jak daleko se tu a tam smí jít. Všude nachází zlatou střední cestu, poněvadž je ve všech věcech vedu a řídím.

Proto všichni milí, kteří jste začali v plné důvěře ke Mně své dílo, dokončete je ve stejné důvěře beze všeho váhání a strachu. Já jsem Pán a Mistr, vy pacholci a sluhové. Já jsem Otec, vy jste děti, Já jsem pomocník, vy podavači (příručí), Já jsem vše ve všem, vy jste prach, a přece se staráte, jak jste tak pošetilí.

Ale ještě jednou vám pravím: Předávejte Mi, co je mé a starejte se o to, co je vaše.

Mou říši nemůže nikdo porazit a mému dílu nemůže nikdo překážet.

Proto vytrvávejte a buďte silni, neboť ti, kteří na Pána čekají, nebudou zahanbeni. Pán, váš Bůh, je jako milující Otec s vámi. Amen.

O pochybných projevech

Nyní máš v sobě ještě tiché přání, ale neodvažuješ se s ním jít ke Mně. Ale poněvadž ti právě zde chci vše ujasnit, tak piš klidně dál, co ti říkám: Toto slovo (se chce dělat Otcovým), jak na tebe (a všechny) dělá dojem, že je velmi silně zabarveno, a není vůbec z oblasti Mé lásky. Je směsí přirozenosti písaře a duchovního ovlivnění sice dobrých, ale ne svobodných duchů, kteří používají takového zdroje zdánlivě k mé službě pro své vlastní zdokonalování tím, že se zbavují svých myšlenek a představ ve prospěch jiných a tím se sami vedou k čistšímu poznání a vyššímu duchovnímu stupni vývoje. To je podle plné pravdy zdroj těchto projevů, které sice nosí mé jméno a můj podpis, poněvadž to připouštím kvůli slabým (vírou zbožně přijímají beze zkoušky vše) a ke zkoušce pravých posluchačů mého hlasu, jejichž počet je velmi malý, neboť je (sice) mnoho povolaných, ale málo vyvolených. Proto bděte a přesně zkoušejte duchovní projevy.

Všímejte si mého hlasu v sobě. Nedejte se svádět slovy zdánlivě pravdivými a krásně znějícími, aby se mé slovo neznečišťovalo a neházela se pak podle úmyslu nepřítele do ohně s plevami i pšenice.

Proto platí: pevně stát a odvážně vytrvávat. A ve víře v mou nekonečnou lásku nekolísat, i když se zdá, že moc nepřítele je stále silnější a hrozí, že Mi mé vyrve. Přesto se ničeho nebojte. Má moc a Má říše lásky a míru je mocnější než všichni viditelní a neviditelní nepřátelé.

Dítě, mluvíš, v sobě plné bolesti a smutku: „ Jak to mohu chápat a rozumět Ti v tvé nekonečné lásce? Nejsi-li Otcem všem? Jak se mohu já, nejnehodnější dítě, těšit z tvých (mně nerosozumitelných) opatření milosti, když nekrmíš všechny svou láskou, nýbrž připouštíš, že se tak mnohé z Tvých dětí nasycují podružně a konečně si ještě myslí, že je sytíš Ty? (Mat 7, 16, 13, 25). Jak můžeš Ty, Lásko, toto připouštět? Ó, Otče, prosím Tě, dej mi o tom jasnější světlo, abych se učila Tebe jako Lásku i v tom poznávat. Avšak jen Tvá svatá vůle se děj. Amen.“

Pokyn pro Otcova media (Doplněk k novému dodatku)

To vše ti mohu, Mé dítě, málo slovy krátce a dobře vysvětlit.

Víš, že každý člověk může být poučován a vyučován jen podle stupně své zralosti a Já jako nejmoudřejší a nejlepší učitel nesmím napřed zasahovat, abych nezkracoval nejsvobodnější vůli člověka. Dokud duše nedošla na stupeň úplného zřeknutí se vůle a nevzdala se úplně a zcela svého já (bytí), nemohu ji sytit svým čistým pokrmem. Kdybych to dělal, byla by už souze-
na a nepřišla by věčně k pravé svobodě ducha.

Duchovní potrava duše musí stále odpovídat duchovnímu stavu člověka. Čím je duše hmotnější, tím pevnější a méně světlá je její potrava. Jen pozvolný růst v poznání a přibývajících zralost dovolují světla plnější a duchovně silnější stravu. Vše záleží na vůli lásky člověka. Když se plně cvičil v sebezapírání a pokoře, tu bude rychle kráčet vstříc svému cíli a brzy bude schopen snášet ve svém srdci mé čisté světlo lásky. Takového člověka nebudu krmit podružně, nýbrž svou čistou láskou.

Z tohoto můžeš nyní snadno vyrozumět, že jsem vždy spravedlivý a svou lásku nikomu, kdo po ní opravdově touží, nezadržuji a všem jsem stejným Otcem. I když mému konání nerozumějí, přece vědí, že je miluji a že všechny objímám stejnou láskou v dáli i v blízkosti. Ti, kteří takovou lásku cítí, jsou ve Mně a Já v nich. Ne, že bych je miloval víc než ostatní, nýbrž přišla doba jejich zralosti přijímat mé požehnání.

Mé dítě, nyní jsi už také spokojeno a v srdci Mi děkuješ za mou milost. Tak nyní jdi v pokoji, mé požehnání buď s tebou. Amen. To ti praví Tvůj věrný Otec Ježíš.

Odpověď na dopis o mediumitě

Mé dítě, jsem u tebe, proto se neboj, hlas mého Ducha tě nemůže klamat nebo vést mylně, neboť to je hlas Boha, proto tě tento dopis nemá soužit, děsit. Vždyť obsahuje mnohou pravdu, zvláště, co se týká mediijního psaní duchovními vlivy, které je spojeno s velkými nebezpečími. Proto jsem vás už mnohokrát napomínal: Ve styku s duchy zachovávat nejkrasnější opatrnost a nikdy se takovým vlivům neoddávat jinak, než v mém jménu a ve vážné modlitbě, poněvadž to dopouštím jen kvůli vaší nevíře a k poučení pro ty, kteří jsou mému otcovskému srdci vzdáleni. Tak vám má přesto platit jako nejneklamnější pravda mé slovo, znak mé lásky a milosti. Neboť, kdo ke Mně přichází jako dítě, plné nejpevnější důvěry a pravé lásky, toho, věru, nevystřím, nýbrž dám, cokoli jeho srdce žádá. Proto nemáte dětičkám bránit, ani jim nahánět strach a hrůzu z nejpřímější ze všech cest a olupovat je o víru v mé přímé slovo, které jim je životem a blažeností, protože Mě, svého Otce v něm poznaly a našly. Opravdu vám říkám, že pro ty, kteří Mě tak dětsky milují a ve Mne věří, mé slovo slyší a podle něho konají, pro ty není věčně nikdy nebezpečí ve styku se Mnou. Vždyť je obšťastňuje, poněvadž v pravé lásce je vždy už skryta opravdová pokora srdce a tato pokora je si stále vědoma, že jsem vše ve všem a že není zásluhou, nýbrž jen milostí a nejvyšším slitováním věčné lásky Boha, která se tak nejlouběji

spouští, snižuje kvůli jednomu pomýlenému dítěti, ve kterém se jen tiše hýbe přání – obrátit je k otcovskému srdci, které je chrání. To ví a cítí každé dítě, které se dává Mnou vést a řídit a když mu prokazují mnoho milosti, tím jen v lásce ke Mně a bližním roste a bude Mi v lásce sloužit, to je vůli Otce plnit a pokorně se podrobovat (podřizovat) nejvyšší vůli Boha. Ti, kteří takto konají, jsou mí služebníci, pacholci a služebné a zároveň Mé děti a každé z mých dětí v srdci pocítí, komu slouží a koho poslouchá, hlas srdce mu bude oznamovat, kdo je jeho Mistrem a jak se jmenuje. Všichni kteří toto slyší, poznají hlas Pastýře, když jsou mými ovce. To vám praví váš Pán a Mistr Ježíš. Amen.

O účelu připuštění nepřítele u medií

Milé děti, aby vaše důvěra a vaše láska ke Mně neutrpěla příliš velkým nárazem, chci kvůli slabým vyslyšet vaši prosbu a připojit k onomu slovu ještě další k odstranění vaší stoupající pochybnosti a uvažování.

K Mému slovu o zesulé Haně se říká, že byla často zklamána, když ještě v hmotném těle podléhala svému poslání, tedy, když Mi sloužila jako nástroj.

To vás zarazí a říkáte : „V čem bylo klamání? Jak se klamně vplížilo ? Ukaž nám to, milý Otče, abychom nesměšovali falešné s pravým, abychom jediné Tvé čisté slovo, jak dalece (pokud) je můžeme čistým nazývat, podávali k ukojení hladu svým bližním. A jak se to podle toho má se sdělováním duchů, kteří mají být jen zřídka čistí, ale že my jich máme v sobě velké množství. I v tom prosíme o světlo, kdyby to byla Tvá svatá vůle, abys nám to oznámil, ale jen jediné tvá svatá vůle na nás se děj, milý Otče. Amen.

Tak Mě nyní poslouvejte, chci vám dát v několika slovech pravé světlo.

A tak vezte, že chci-li pro Sebe vychovat nástroj, musím jej nejprve po všech stránkách a po všech částech důkladně čistit a tříbit. To se děje zkouškami různého druhu. Zarmucování a pokořování jej musí provázet. Nejprve dolů a pak nahoru. Musí se odtrhnout sobecké já, vlastní srdce se svými přáními a nadějemi se musí učit mlčení, vlastní vůle se musí zlomit, aby se zcela podrobila vůli toho, který od nynějška srdce řídí a jemu vládne a důvěrně se spřáteluje s nejvyšší vůlí Boha, která tu je mou nejvyšší vlastní vůlí věčně a takovou zůstane, že ani vlas z vaší hlavy bez ní nepadne.

Ale že k takovému úplnému sjednocení se Mnou je třeba podstatně dlouhé doby a že nástroj, Mně se oddávající, absolvuje při prodělávání a přestávání zkoušek tvrdé a těžké boje, je samozřejmé. Proto také platí: Zvláštní přímluvou a opravdovou modlitbou bdít nad takovými nástroji, které jsou vystaveny mnohým nebezpečím, aby nepřítel nezískával větší prostor, než už má, a nezasahoval hlouběji do mých práv, když mu je musím připouštět k úplnému vyvrácení lidské duše.

Zásahy nepřítelů nestojí proti mé vůli, bez mé vůle a mého dopuštění by se nikdy nemohl blížit k mým dětem, aby je probouzel z jejich duševního spánku a osvobodil je z jejich vrozené lenivosti.

Tak Mi slouží i nepřítel a je vůbec horlivým nástrojem pro Mne, a ač chce sloužit jen sobě, slouží přesto Mně, a i když nevědomě, žene mnohou ovečku do mé stáje. Rozumíte-li tomu, pak i pochopíte, že to tu a tam dopouštím, abych chránil před příliš velkou jistotou, když se nepřítel tlačí mezi člověka a Mne, pokouší se Mě napodobovat, aby zas v člověku jediné panoval.

To je jeho úsilí a proti tomu se nemohu opravdově postavit kvůli lidské lenivosti, poněvadž to je jediný prostředek, jímž Svě udržuji ve stálé bdělosti, aby Mně sloužící zůstávali v pravé pokoře. Klamání nejsou tedy ničím jiným než Mnou dopuštěnými zásahy nepřítelů, které se ale (aspoň v tomto případě - zesulé Hany) nevztahují na zevnější, nýbrž většinou jen na samý nástroj (týkající se ho), protože je ještě v nějakém bodě slabý, a právě proto ho tam nepřítel přelstívá a zdánlivě nad ním vítězí.

Avšak Má láska umí vždy v pravém okamžiku zakročit, že duše neutrpí škodu, nýbrž vyjde z této zkoušky spíš posílena.

Z tohoto můžete nyní vyrozumět, že Mé slovo neutrpí nejnepatrnější zakalení tím, co snáší a proboují duše nástroje, vždyť ji to očisťuje, jejího ducha osvobozuje ode všech pozemských pout, aby lidé jako mé pravé nástroje dospěli brzy k úplné zralosti ducha a stáli se stále schopnějšími přijímat mé nejčistší světlo z nebi.

A jak je tomu s mými slovy, tak tomu je i se slovy blažených duchů, neboť jsou v základě (podstatě) jen slovy mé lásky, napomínání a rad, čerpány ze zdroje mé nejčistší lásky z mého otcovského srdce.

Mluvíce v sobě se máte převážně jen ke Mně a mému slovu obracet a slova blažených duchů považovat jen jako zvláštní prokazování milosti mé nezbadatelné lásky a moudrosti, přijímat je s vděčným srdcem a Mě prosit o požehnání a vnitřní osvícení, pak vám bude ze všeho prosvítat mé světlo a má láska a brzy poznáte, co vám dává útěchu a mír, a že vše přemáhající moc a síla Boha nespočívá ve slově, nýbrž jen v duchu, a je to láska Otce v Synu, Ježíši Kristu. Tak všichni přijměte požehnání Otce a zůstávejte sjednoceni v jeho lásce, která je s vámi povždy a věčně. Amen.

Potřebujeme ještě (Otcovo) slovo, když máme sami nebeského Otce?

Mé dítě, na to ti chci hned správně odpovědět : Považuješ-li slovo jen jako prostředníka, pak máš v tomto svém tvrzení pravdu. Ale řeknu-li ti „Já jsem slovo.“ nebo „Bůh je slovo.“, a tím jsem sám ve slovu, jak to nyní souhlasí dohromady? Věříš ještě, že beze slova žít Mě přesto můžeš uchovávat ve svém srdci? Nezní to spíš tak: Kdo zavrhuje mé slovo, zavrhuje i Mě, a kdo mé slovo nectí, ani Mne nectí. Kdo má slovo, má i Boha, a kdo má Boha, má slovo, proto Bůh a slovo JEDNO je, jako Otec a Syn JEDNO jsou, a ani zde nemůže nastat rozdělení, a tak je to i u slova. Když nezavrhuje Syna, kterým přicházíte k Otci, zrovna tak málo můžete zavrhouvat slovo, které vás vede ke Mně, aniž byste Mne a slovo ztratili. Říkám ti to, poněvadž sis taky myslel, že se můžeš dostat k cíli pohodlněji než touto cestou, dlážděnou špičatými kameny. Pravím ti: K cíli nevede jiná cesta než tato. Dobře rozuměj. Platí jen pro ty, které jsem na ni postavil. Ti, kteří po ní krácejí, dosáhnou cíle, ale odpadlí a kolísaví ne dříve, dokud se neobrátní a se vši pílí a nejkrajnější věrností nedohoní promeškané, ať v tomto či na onom světě, jednou se to musí stát, nikdo nemůže uniknout svému určení. Kdo se chce stát Mým dítětem, musí procházet cestou pokory, školou kříže (křížování), a to dobrovolně, bez nucení a právě proto nesmím nikoho držet, kdo Mi ještě na poloviční cestě utíká (odbíhá) a vyhledává si lepší cestu, než kterou jsem zvolil. Je sice příkrá, ale nejpřímější ze všech. Musím každého ponechat jít, kam chce. Ať to také dělá. Vždyť vím, že se na konci přece obrátí, i když po dlouhé době, kterou si nemůžete ani pomyslet. U Mne je jen jednodenní cestou. Avšak blaze dítěti, které si tuto cestu ušetří a zůstane věrné až do konce. To ti s pozdravem míru říká Tvůj věrný Otec. Amen.

Jak se stýká Otec a dítě

Čí oko by bylo jasnější, než mé, otcovské? Čí láska čistší než má? Hýbej těmito dvěma slovy (ve svém srdci) a dostane se ti rady. Mám ve zvyku vkládat do srdce nejslabších dětiček největší, nejcennější poklady, ne aby je uchovávaly, nýbrž, aby je rozmnožovaly. V takovém srdci potřebuji mnoho prostoru, který je prost rzi a molů, jimiž jsou : vnější rozumové důvody a starosti všeho druhu. Posedám-li takové děťátko na Zemi, nepotřebuje žádnou velkou tělesnou sílu, aby nalézalo svůj chléb., z různých důvodů Hleďte je. Našli jsme: Takové dítě má pokoru, že nezavrhuje (nezamítá) žádnou cestu, kterou mu ukazuje milost a důvěřuje v Pána, že mu stále dá sílu a nutné prostředky k dílu. Nejmocnějším pomocným prostředkem je: Důvěřovat den za dnem, krok za krokem, bez starostí o budoucnost. Velká důvěra vzrůstá jen, projevuje-li se v malých věcech. Stačí mu milost, v ní má nacházet své úspěchy se všemi těmi, se kterými je má láska a můj úrdek spojily.

„Nepotřebuji medium, které jen ve psaní (slov) uznává svůj úkol. Potřebuji jen poslech (v myslí, srdci) a správné porozumění pro slyšené. Komu jsem Sám otevřel uši, má jen naslouchat. Rozumí-li správně, stane se i jeho oko jasné. Jedná-li správně, mizí i rez a moli jako sníh před sluncem a noc přede dnem. Uvažujte o tom, přijdu zas. Amen.

Co lze dělat pro zesnulého?

V srdci se ptáš, co můžeš udělat pro svého zesnulého bratra.

Už častěji jsem mluvil o tom, jak se máte za zesulé modlit, aby vaše modlitba byla i působivá (účinná) a tak ses dnes v zahradě před malou hodinou docela správně modlil.

Modli se za něho častěji tímto způsobem, zároveň ho poučuj, jak může najít Mne i sebe sama – totiž jen láskou (její světlo ho zaměřuje k sebepoznání, lítosti a pokání), a tak brzy s ním bude líp, neboť čím víc se světské odtrhuje, tím líp bude moci i duše v duchu kráčet kupředu a Já už přitom budu také vědět, co je dál pro nemocnou duši v pravý čas nutné, potřebné.

Když se životu nepřivádí potrava, nemůže dál žít, nýbrž musí pomalu zakrňovat (hynout) a prostě všechen život ztratit, a má-li zase být k životu probuzen, musí se mu pomalu podávat potrava (lásky – světlo), ale neděje-li se to opatrně, škodí se slabému životu.

Máš-li před sebou strom plný hmyzu, který rozežírá a rozhodává listy a květy, takže strom nepřináší plody, tak k němu rozumný rolník půjde, strom očistí ode všeho hmyzu a v nutném případě jej docela zbaví listů a větviček, takže zůstane jen holý kmen. Pro jistotu obilí i ten ještě vápnem, aby se snad ještě neviditelný hmyz zničil ostrostí a pálivostí vápna, a nechá tak strom obnažený. Tak zase do jara čeká, až se stromu zase dostane nové síly a nového života. Strom se zase zotaví a konečně ponese i plody, jizvy se zahojí, ale stopy přece zůstávají.

Tak to děláte vy, pozemští lidé, se stromem, který je ohrožen a vydán ke zkáze, abyste jej zachránili.

Co myslíte, nemám Já, váš nebeský Otec, který vás stvořil a vás udržuje, zacházet snad méně moudře se Svými dětmi – rostlinami, které jsem určil k věčnému životu? Naučili jste se takovému zacházení ze sebe, nebo jsem vám to ukázal? Musím s lidskou duší, na které hlodá všeliký hmyz a hrozí jí zkázou, zacházet zrovna tak jako vy se stromem, musím ji očišťovat a cítit a pak, když se takových příživníků zbavila, se starám, aby se začala zase zelenat, aby konečně přinášela také plody.

Když se člověk v pozemském životě neočišťoval a je pln nedostatků a chyb, musí se očišťovat po odložení těla. Musí jistým způsobem sám ze sebe vše nečisté odtrhávat a stát se zcela nahým, teprve pak bude možné pomalu ho odívat, to je přinášet mu Mou nauku lásky. A čím víc z toho bude živě přijímat a vzrůstat v lásce ke Mně, tím víc se bude zelenat jako strom života v mé zahradě a přinášet i své dobré plody. Zatím nepotřebujete vědět víc, a tak říkám se svým požehnáním amen.

„Láska nikdy nepřestává.“ (1. Kor 13, 8), tedy ani ve smrti ne. I po pozemské pouti žije tento nebeský posel. A tento a onen život se sjednotí, kde se toto čisté pouto objeví.

Blaze těm, kdo mají čisté srdce, neboť oni uzří Boha. (Mat 5, 8). A kdo čistý není, musí se jím stát, nejlépe už teď na Zemi, neboť tam to jde dvojnásob těžce. Duši to nejde lehce. Proto ať na naší pouti jen kříž nám je milostí. Od světa bludu a pošetilosti osvobozuje a ke zralosti a blaženosti vede. Když sebeláska zhasla a Boží láska nám dobyla spásu duše Otcovou milostí (abychom došli věčnosti), v Ježíši za nás stále prosila, pak se zjeví jako vykoupení, přechod k setkání se svými blaženými. Ó, nebes Otče, Ty jsi spása, mír a klid, dej nám jednou k sobě vejít, v Tobě a s Tebou stále žít.“ Vydavatel

Jiný bohatý člověk na onom světě

Piš jen vážné slovo o snovém vidění E. H., jak k ní přišel ubohý a velmi špinavý duch, protože byl bohatým skrbíkem ve světě. Tomuto duchu, který má ze sebe jen noc a velkou poušť, se v jeho sféře daří velmi špatně, trpí hladem, žízní, chladem. U sebe si mylně myslí, že by se mu ulevilo, kdyby se jeho peníze na zemi rozdělily chudým.

Proto se mu v tomto ohledu povoluje otevřít se osobě, které jednou provždy z nejmýš ne-možné úcty ke své nejhoupější a nejšpinavější ženě zadržel vyprošovanou podporu.

Ale to je pouze plán ducha, který nemá o Mně ještě tušení, nýbrž si myslí, že Bůh jsou jen všemu vládnoucí síly přírody. Ale poněvadž si ze světa přece vzal tolik citu a vědomí, že si připomíná možnost nějak se zalíbit Boží bytosti podporou chudých, tak se v něm nyní taková vůle probudila a chtěl by ji provést. Ale poněvadž vidí zároveň neproveditelnost tohoto pošetilého plánu, dělá ho to vůbec zcela nešťastným a ještě dlouho mu nebude možno pomoci a poradit, poněvadž v něm je proto i velká zlost vůči své tu zanechané ženě, která tomuto snu nechce dopřát sluchu, poněvadž má uši rudou ucpány. Ale běda ženě, bude-li brzy muže následovat a

padne do jeho rukou. Zůstane-li, jaká teď je, vůbec nic ji od toho neochrání. To je stav tohoto ducha na onom světě. Je opravdu smutný a velmi trpí. A ještě tisíckrát ubožejší to bude se ženou, neobrátili se zaživa vážně ke Mně a nerozdá-li dvě třetiny svého ročního příjmu nouzí a bídou strádajícím lidem, a to z čisté lásky ke Mně a chudým.

Věru, kdo má ve světě velké jmění a ve svém životě je nerozděluje chudým bratrům a neobčerstvuje tím jejich srdce, nýbrž koná to teprve na konci svého života, ten se má považovat za lakomce a jeho odkaz mu nebude k dobru.

Kdo má na světě děti a myslí jen na jejich zaopatřování, aby mohly být po jeho odchodu také samostatnými bohatými lidmi ve světě a mohly se bohatě vdávat a ženit, věru, věru, kolik korun otec nebo matka dětem našetřili nad základní jmění, beztak neoprávněně, tolik roků se mají držet na onom světě v noci, bídě a chladu, jak bylo dříve naznačeno, a nemají z toho vyjít dříve, dokud jejich nějaký potomek z jejich rodu nepřijde k žebrácké holi.

Kdyby se řečený duch zaživa udělal nespravedlivým vůči své hloupé ženě, s velkým jměním hospodařil pro chudé, a ne pro svou ženu a své děti, byl by nyní na tom lépe, než je. Stal se totiž proto mužem bohaté ženy, aby používal jejího jmění pro nebe, ale on na Mne zapomněl, pracoval jen pro svou ženu. Tak i teď hledá pomoc tam, kde pracoval. Pro Mne nikdy nepracoval, poněvadž byl jen Mým odpůrcem, proto Mě také nepoznává a ani pomoc nehledá u Mne, který mu přece jedině mohu pomoci.

Zda by bylo něco tvrdého, kdyby boháč ze dvou třetin svého příjmu dal věno dětem chudých rodičů, aby se mohly oženit a vdát a nebyly vydány smilstvu v době své hmotné zralosti a bídy? Věru, kdo by toto snadno konal, pěstoval by si tím poddané pro nebe, kteří by mu odváděli lepší žeň života, než když se na světě stará, aby se jeho děti stávaly panujícími majiteli, a tedy i pyšnými a nevázanými, nezkcrocenými lidmi, kteří se nikdy nechtějí dávat trestat Mým duchem, který přece tak mírně napomíná a všemu tvorstvu život dává. To je Má rada, ale každý ať dělá, jak chce a brzy už spatří plody, které mu jeho díla onoho světa podají.

Ale ještě říkám každému boháči tohoto světa: Na sobě můžeš zkoušet, co budeš na onom světě sklízet. Dáváš-li almužnu po haléřích, nebolí tě to, nic si z toho neděláš. Ale když jsi žádán o zlatku, díváš se na žebráka zevrubněji a nezřídka se durdíš, zlobíš. Ale kdyby ti někdo řekl: Příteli, bratře, jsi bohatý, dej mi tisíc, dva nebo šest tisíc zlatých, neboť je nutně potřebuji a tobě přebývají. Jakou odpověď by asi dostal tak smělý žebrák?

Ale říkám vám: Jakou měrou měříte, takovou dostanete. I když se modlíš: „Přijď říše Tvá, dej nám chléb života...“, Já tebe, bohatého, vyposlechnu tak, jak jsi vyslechl smělého žebráka, který tě prosil o tisíce zlatých, neboť myslím, že má říše a můj chléb má mít větší cenu, hodnotu, než mnoho tisíců zlatých.

Dokud je někdo zde, může si svým jměním pomáhat, používá-li ho podle mé vůle, ale když je tam, nic mu neprospívá, i kdyby se za něho (pro něho) i miliony uštědřovaly. Každý člověk najde svůj vlastní soud podle svých děl (skutků), a ne podle děl jiného. Já nepotřebuji vaše oběti, ale vy je potřebujete. Obětujte tedy, dokud můžete obětovat, neboť za hrobem už obětní oltáře nejsou. Chudí jsou obětní oltáře, na ně pokládejte bohaté zápalné oběti své lásky, tak si budete připravovat bohaté poklady pro nebe.

Netažte se tedy, jak pomáhat zesnulému, neboť nikdo mu nemůže pomoci, než jedině Já sám, když k tomu bude příhodná doba. A buď od vás vzdáleno chtít mě pohnout k slitování, jako byste byli milosrdnější než Já. Ale ať každý zametá před vlastním prahem a stará se o své oko (náhled), pak nebude potřebovat hledat pomoc u lidí světa, nýbrž najde ji u Mne v plnosti pro věčnost. Amen. Tak mluví věčně Pravdivý. Amen. Amen.

Podobenství jako odpověď na otázku o předcházejícím bytí

Pane, neměl jsem snad už jednou někde jsoucnost? Nemyslel, necítil, nejednal jsem už, než mě matka přijala?

Slyš, můj milý příteli A. H. W., říkáte často: „To je choulostivá otázka.“ Já ti musím říci: To je až příliš choulostivá otázka. Říci „ano“ nebo „ne“, obojí by bylo zde stejné, neboť bys mohl věřit jednomu jako druhému, poněvadž ti v tomto tvém pozemském stavu nelze dát osvětlující důkaz „pro“ ani „proti“ a vzhledem k tvému svobodnému duchovnímu blahu se ti ani dávat nesmí.

Ale dám ti pro to obraz, abys měl moudrost a z toho si můžeš mnoho vzít. A tak slyš: Byl velký kníže, měl přebohatou zemi, v ní zlata, stříbra, drahokamů, polí, luk, zvířat a lesů nejlepších druhů. A tato země měla i spravedlivé obyvatelstvo.

Ale vedle toho byl i jiný kníže, jehož půda byla ve všem jmenovaném mnohem chudší, a bylo kolem ještě i mnoho menších knížectví a všechna byla mnohem chudší proti tomu, co měl velký kníže.

Ale velký kníže si svých pokladů nevšímal, ať byly sebe větší, ale stále se zaměřoval k majetku mnohem chudších knížat a přemýšlel, jak by se jich mohl zmocnit.

Mezi těmito knížaty žil veskrze moudrý muž, jenž neměl nic než svou vysokou moudrost, ale přesto byl proto nejbohatším mezi všemi, neboť bez jeho rady se nikdo z knížat neodvažoval něco konat.

Tohoto muže se jednou ptal přebohatý kníže, co asi má dělat, aby přinesl majetky jiných knížat k sobě a velké poklady své země, kterých si nevšímá, mohl šetřit (ponechat) sobě samým?

Moudrý muž mu řekl: „Víš, co? Hle, mám dobrou radu : Chceš-li podporovat své nespravedlivé přání, dej vše, co máš, těm, kterým bys chtěl vše vzít. Tu se staneš podobným mně, který nemám nic, ale ti přesto mohou mít vše, se vším zacházet a vládnout jako já, který jsem měl vše, ale právě proto jsem se všeho vzdal, abych vše tisíckrát získal.“

Tato řeč moudrého muže se veskrze bohatému knížeti líbila a ihned se podle jeho slov zařídil.

A když proto svolal všechna svá knížata, aby jim zemi postoupil dočista, tu se ho ptala, plna údivu, proč to dělá. A on jim řekl: „Protože právě proto (tím) dostávám pravou moudrost, ve které jsou všechny tyto poklady tisící násobně obsaženy.“

Když to ostatní slyšeli, pravili. „Když je to tak, jsi už opravdu přemoudrým mužem a chceme, abys nám všem velel.“

Ale kníže řekl: „Ne tak, mí přátelé. Udělal jsem teprve první krok do školy moudrosti. Dejte mi napřed dokonat mou dráhu a vezměte si z ní mé dobro (můj majetek). Až se po dokonání ze školy zase vrátím, pak vám chci být pravým vůdcem.“

Tím převzala ostatní knížata bohatou zemi. Ale bohatý kníže se ihned odebral do školy moudrosti k nejmoudřejšímu muži,

Hle, to je tajemný obraz, v něm spočívá odpověď. Snaž se podle tohoto obrazu (žít a jednat), tak ti vzejde ve všech věcech světlo pro věčnost. Amen.

K pamětnímu dni, kdy v Pánu zesnula sestra Hana (1886)

Mé dítě, buď tiše v sobě a slyš, co mluví duch lásky. Jsem mezi vámi a žehnám tomuto sobotnímu klidu, který váš duch potřebuje. Používejte svatého ticha dne, který není jen dnem odpočinku, ale pro mnohé i dnem pamětním, kdy se Mou milostí ukončil bohatě požehnaný život. Hluboce pohnuti hledíte zpět na onen den smutku a utrpení, který vás oloupil o silnou podporu, odňal vám nositelku mého slova, poněvadž její duše vyžrála a její duch byl schopen nastoupit v mé říši posláním, a to je zvěstování, oznamování mého slova jako i ve vedení mnohých slabých duší, které nezralé přistály na onom světě a ihned potřebují silnou podporu..

K tomu musím dávat na Zemi duším vyžrávat, provázet je mnohým pokořováním a zarmucováním, aby časně zesilovaly a už v těle dosahovaly co nejvyššího stupně duchovní zralosti. Abych takové duše nemusel vychovávat teprve na onom světě, kde jde výchova mnohem zdoluhavěji, беру je už zde ve hmotě do své školy a probouzím je k duchovnímu životu, propůjčuji jim mnoho milosti přímým stykem se sebou, ale z milosti také každého opatřuji křížem, který je přiměřený jeho silám a duši stále udržuje na cestě pokory. Touto cestou sebezapírání, pokory a křížování má kráčet až na konec své putovní zralosti.

A tak šlo i toto dítě, zesnulá Hana, trnitou cestou. Prodělavala mnohý boj, přemáhala mnohé nepřátele, a jen proto dosáhla vítězství, když prožívala ještě devět pozemských let v mé službě, kdy slabé vedla, poučovala, sama se k vyššímu stupni pozvedala, a teď se na vás zpětně dívá, na uplynulý okamžik v blažené radosti a nebeské slasti.

A když plní touhy vzhlížíte k horní vlasti, hledající svým duchovním okem sestru, která tam odešla, dívá se ona, plna nevyslovitelně blažené radosti, na vás dolů a vyprošuje pro vás srd-

cem láskou zaníceným mé požehnání, mou sílu lásky, mého Ducha, který vám má oznamovat vysokou radost vaší blažené sestry, která s vámi chválí a velebí svatého předobrého Otce a dnes by vás chtěla zcela zvlášť napomínat, abyste byli věrni ve službě svého Otce.

Tak vás dnes sjednotila láska a připravila vám lahodnou hostinu, která vás má osvěžit a občerstvit. Nakonec vám dávám ještě pozdrav míru na znamení, že láska a mír má trvat u vás (mezi vámi) stále. Tak buďte požehnáni svým Otcem v Ježíši. Amen.

Jak se Otec a dítě stýkají

„Přijdu zas“ v době zkoušky a navštívení, neboť Má moudrost vše přesně vyměřuje a Má láska by chtěla stále jako Vykupitelka osvobozovat, darujíc milost a světlo. Lze Mě najít i v nejhlubší noci a kdo Mi asi může bránit dávat probleskovat Mému světlu i nocí, když Se jako Zachránce a Spasitel propracovávám (k srdci), až budu jasně poznán, svobodně milován, až budu uchopen a už nikdy nepuštěn, jako trvajícím obranná a ochranná zbraň, jako svobodný vedoucí osudů, které Já, Otec, jako spásu přinášející poznávám a chtěl bych ustanovovat, když se srdce svěřila Mému jedinečnému vedení ?

Mnohé musím dopouštět, abych vaši lásku posiloval a důvěru rozmnožoval, zvětšoval. Ale kdo se Mně dobrovolně, ochotně poddá, najde také spásu. Sedíte u zdroje života, správně pilně z něho pijete. Posilování a stále nové poznávání vám bude z něho plynout a budete se stávat dětmi podle mého srdce. Amen.

K odchodu domů bratra J. W. A.

Mé dítě, máš psát. Útěchu, kterou potřebují blízcí pozůstalí Mého zesnulého dítěte, jsem ti dal už 9. ledna. Všichni, kteří stáli blízko tohoto zesnulého, nyní u Mne prodlévajícího, a byli s ním láskou srdce úzce spojeni a věčně spojeni zůstanou, toto slovo také dobře přijali. Ale že právě toto slovo, které jsem ti dal jako poslední pro Svě dítě A., nedošlo do jeho rukou ještě před jeho tělesnou smrtí, příčinou toho byly poměry, které k mým častěji nečekaně přicházejí, a to často, a také to klidně dopouštím. Ale proto Mé dítě nezůstalo bez duchovní útěchy. a co jsem mu dal tebou písemně, on, který v lásce ke Mně snášel své utrpení, ještě před nástupem tělesné smrti viděl jasně a zřetelně v nejvnitřnějším životě před sebou.

Přechod pro něho nebyl těžký, neboť probuzení ze smrti k životu pociťoval radostně a na to nikdy nezapomene. Sám jsem byl u něho v poslední hodině, nejdříve neviditelně, avšak čím více ubývalo životních sil v těle a poslední nit, která ještě poutala jásající duši k tělu, se hleděla oddělit, jsem Se mu stal viditelným. Vzal jsem ho za ruku a vedl ho do domu, kde, pln vděčné pokory, položil svou hlavu na Mou hrud'

Ó, děti, které jste tohoto nyní Mně věčně věrného služebníka nazývaly svým „otcem“, uvažujte o posledních slovech, vám daných. Dala vám je Má láska. Netruchlete, ale povznášejte svá srdce v děkovném pocitu lásky ke Mně, neboť jen tak se vám ujasní, že jsem vám všem tělesnou smrtí vašeho otce udělal velkou, nepojmenovatelnou radost. Ba, dal jsem radost vám i svému nyní u Mne dlícímu a nyní mu sám dávám k vám mluvit. Slyšte tedy: Ale neposlouchejte jen jako lidé, kteří se spíš oddávají jen vnější bolesti, ale přijímejte nyní následné slovo i v lásce srdce, tam jsem každému člověku jako základ své slovo vložil. Kdo toto koná, přijme útěchu, radost, která člověka převádí přes každou těžkost.

Tak poslouchejte, mluví J. W. A.: „Mé děti, poslouchejte i mé slovo, které vám posílám ze světlých nebeských výšin. Milostí Boha, láskou Pána je mi také dáno přiblížit se k vám slovem. Mé odloučení od pozemského života k životu věčně trvajícím bylo pro mne, aniž jsem tušil, jedním z nejradostnějších okamžiků, jichž jsem byl účasten, a sotva věřím, že ještě někdy zažiji zase okamžik podobný, který jde tak hluboko do srdce. V posledním okamžiku svého odumírání jsem poznal Pána, který stál přede mnou s radostně zářícím úsměvem. Uchopil mou ruku a v témž okamžiku jsme byli vychvázeni z prostoru Země. Ale když jsem nato přišel k vědomí, ležel jsem svou hlavou na hrudi Pána a ještě objímaje jeho ruku jsem slyšel tlukot jeho srdce, jeho oko spočívalo v nepopsatelném klidu na mně. Od jeho pohledu jsem se nemohl oddělit, neboť mi ukazoval svou lásku v nejpřínějším lesku a v této lásce jsem viděl i lidským pojmům

nepojmenovatelný časový prostor, který jsem ve všech stupních svého putování prožil. Přitom všem jsem zase poznával lásku, která o mě pečovala a na všech těchto cestách mě doprovázela. Nelze proto popsat pocit, který jsem měl v této hodině probouzení. Bylo tu mnoho blaženosti, kterou lze snášet jen jedině na Otcově hrudi.

Děti, buďte potěšeny, neboť jsem tam, kam mě vedlo mé srdce. Když jsem byl u Otce, v téže době jsem poznal, že prostor, který nás obklopoval, není prázdný. Ale neměl jsem smysl pro nic jiného než pro toho, který mě tak vroucně, láskyplně tiskl k svému srdci. Nemohu říci, jak dlouho to trvalo, a i když to nebylo příliš dlouho, přece jsem v krátké době viděl celou svou minulost a jasným, čistě duchovním citem lásku spolupocítoval, tisíce let v sobě pocítoval a je toho nevyjádřitelně mnoho. S novou odvahou k životu jako nový člověk jsem nyní stál před Ním, Dárcem lásky, když jsem přijal políbení míru, které mi zároveň předávalo i začínající práci. Nyní jsem teprve poznal, že v prostoru, který nás obklopoval, byl velký počet vysoce blažených nebešťanů jako svědků lásky, kterou mi Pán dal a ti svědkové byly tisíce let objímající úseky života, které mi patřily.

S radostným jástem jsem byl nyní přijat do nového kruhu života, byl jsem obdarován láskou, kterou nebudu nikdo s to splatit a tato láska, kterou jsem zde přijal, patří vám všem, kteří sami máte lásku pro mne. V posledních letech života jsem se pro svou nemoc nemohl o vás, své děti, starat tak, abych vám hmotně zajistil co nejméně starostí pro budoucnost, ale buďte ujištěny, že láska Boha zůstává stále pro vás všechny činná, Otec pečuje o všechny. Zařizuje poměry tak, že není ani jeden Jím, Láskou pečující nikdy zapomenut. Láska, kterou přijímám, je vaše. Láska, která mi tak bohatě přitéká, je rovněž vaše, patří rovněž vám. Ta vás jistě povede cestou, takže každý z vás po dokonané životní době přijme (dostane) stejné radosti, které jsem sám zažil. V duchovním obrazu jsem poznal vyznačenou nejen cestu svého života, nýbrž i těch, kteří jsou masem a krví se mnou úzce spojeni. K nim patříte nejprve vy, mé milé děti, mí bratři a všichni v životě nám daní potomci. A když toto víte, má vás to všechny uklidnit, věřící srdce ke spokojenosti naladit a víc prozatím nepotřebujete.

Tím děkuji Bohu za milost, že mi bylo umožněno dát vám ze světlých výšin nebes toto slovo. Věřte a doufejte, aby láska z Boha nemohla být nikdy od vašeho srdce vzdálena, nýbrž aby se v působící síle stále víc vzráhala. Požehnání Pána vás stále bude provázet jako i mě stále obklopovalo. Ještě jednou vám všem děkuji za všechnu vaši lásku, kterou jste mi rádi v každé hodině podle svých lidských sil prokazovali, děkuji vám co nejvroucněji a zdravím vás políbením míru. Pán buď s vámi všemi. V lásce váš otec a bratr J. W. A.

A nyní, Mé dítě, jako závěr k tomuto slovu pravím jako váš Pán a Mistr Ježíš: Ať každý přijme toto Mé podané slovo jako dar, který pochází z mé lásky, aniž přitom počítá s rozumem, neboť dary, které přicházejí ze života věčně trvajícího, jsou majetkem srdce, a hlavou nejsou nikdy k posuzování (rozumem je nelze posuzovat). Avšak ať každý činí podle své svobodné vůle, neboť každá samostatná svobodná bytost jde svou cestou, až mou láskou pužena (tlačena), podřídí danou svobodnou vůli mé vůli. Má láska vám však patří, to vám říkám jako závěr pro dnešek.

Zvláštní list z hádu (podsvětí)

Ó, svatý Otče, nechtěl bys nám oznámit něco o našem zesnulém bratru H.? /Zemřel 15.9.1841/

Ó, ano, to už mohu. Ale nečekejte, že vám dám snad nepotřebné vysvětlení o někom, kdo se nechce ještě dlouho úplně ke Mně obrátit, a raději stále zase znovu klesá do své staré zvyklosti, která tu je opravdovou železnou košilí, plnou rzi, že se nedá tak snadno z těla ducha odstranit, jak byste se domnívali. Proto vám pravím: Odložte ještě včas své tělesné zvyklosti, jinak se vám nebude vést o nic lépe než vašemu příteli, který nyní také ví a slyší mnoho dobrého, ale když dojde k jednání, tak to dělá jako vy a ještě mnozí vám podobní na Zemi, kteří tu sice o kříži vznešeně a důvěryhodně opravdu rádi mluví, ale jen nesmí přicházet na jejich ramena. Dojde-li k takovému případu, i když jen lehce, pokusně, tu prchají velmi brzy od tohoto (kříže) a nelze je pak zase tak snadno přivést zpátky pod jeho kříže. Ale pokud někdo kříž s velkou radostí nepřijme, tak dlouho nelze mluvit zde, ani na onom světě o úplném znovuzrození. Kdo je slabý v tělesné lásce s ženami nebo zase ženy s muži, ten bude tak dlouho v této slabosti pokoušen,

dokud ze sebe nevyhostí poslední kapku takové nečisté lásky. A není-li to úspěšně zdoáno, nemůže vcházet do svého nejvnitřnějšího, kde na něho čeká říše Boha. Kdo je hýřilem, je pokoušen dobrými zákusky (výčitkami svědomí). Ale dokud mu veskrze dobře chutnají a stále má na ně silnou chuť, nebude s ním v žádném případě lépe. Musí vzít dobrovolně svůj kříž, který spočívá ve správném postění, musí se zcela odříkat dobrých a lahodných zákusků z lásky ke Mně, má-li být s ním lépe. A tak každý ve své slabosti a světské zvyklosti najde jednou svůj jistý kříž, se kterým se bude v duchovním světě těžce potýkat, zatímco by se s ním v tomto pozemském světě mohl vyrovnávat mnohem snáze, kdyby se o odstraňování svých slabostí snažil a aspoň částečně se jich zbavil, nad nimi zvítězil.

Bohatý mládenec v evangeliu je ale výmluvným důkazem toho, jak těžké je získávání říše Boha, když je srdce ještě zatíženo světem. Takto se vede i tomu, na kterého se ptáte. Vzal si s sebou některé pevně vžitě zvyklosti a od těch se lze osvobodit jen velmi zdlouhavě a velmi nsnadno. Nikdy se nemůže ztratit, to už víte. Ale jak dlouho bude ještě žít své značné slabosti, je jiná otázka. Kdo se v duchu bojí kříže (odbíhá, utíká před ním), může mít tak dlouho (na onom světě) vše, po čem svobodně a nezávisle touží, jak dlouho chce. S takovým duchem nelze mnoho pořídit. Ale když je jednou častými zmoudřeními, bystřeními rozumu, které vyvěrají z jeho slabostí, poučen o něčem lepším a pevnějším, tu to s ním může jít už ponenáhlu k lepšímu. Ale kdybyste se ho teď mohli ptát, jak se mu vede, dal by vám dokonale uspokojivou odpověď, neboť se mu podle jeho úsudku vede veskrze dobře, ale podle lepšího úsudku nebe jistě ne. Nebe je ještě dost vzdáleno od něho. Ale proč k vám v duchu už nepřichází? Poněvadž vás v mnohých částech uznal jako titěrné a hloupé. Ani nadále k vám nebude snadno přicházet, poněvadž se mu takto daří lépe. Ale modlete se za něho, tím mu budete víc prospívat, než když se dotazujete na jeho stav. Tak se věci mají. Ale zapište si je skutečně za uši. Z toho máte čerpat prospěch. Amen.

Vzdálená otázka

Co se někdy stane se zatracenými po návratu všeho /znovu přinesení všech věcí /, není nikomu dovoleno vědět. To neví ani anděl, ani nejvyšší, pro světlo stvořený Duch. Jen Božství věčného Otce ve své svatosti vidí napřed osudy všeho tvorstva všemi věčnostmi věčností. A každý podle svaté vůle Boha v této tajemství plné věci osvícený, ale teprve v příštích dobách. (Viz. Kap.184 Domácnosti Boží 1. Díl)

* * *

korektura 2012 JR